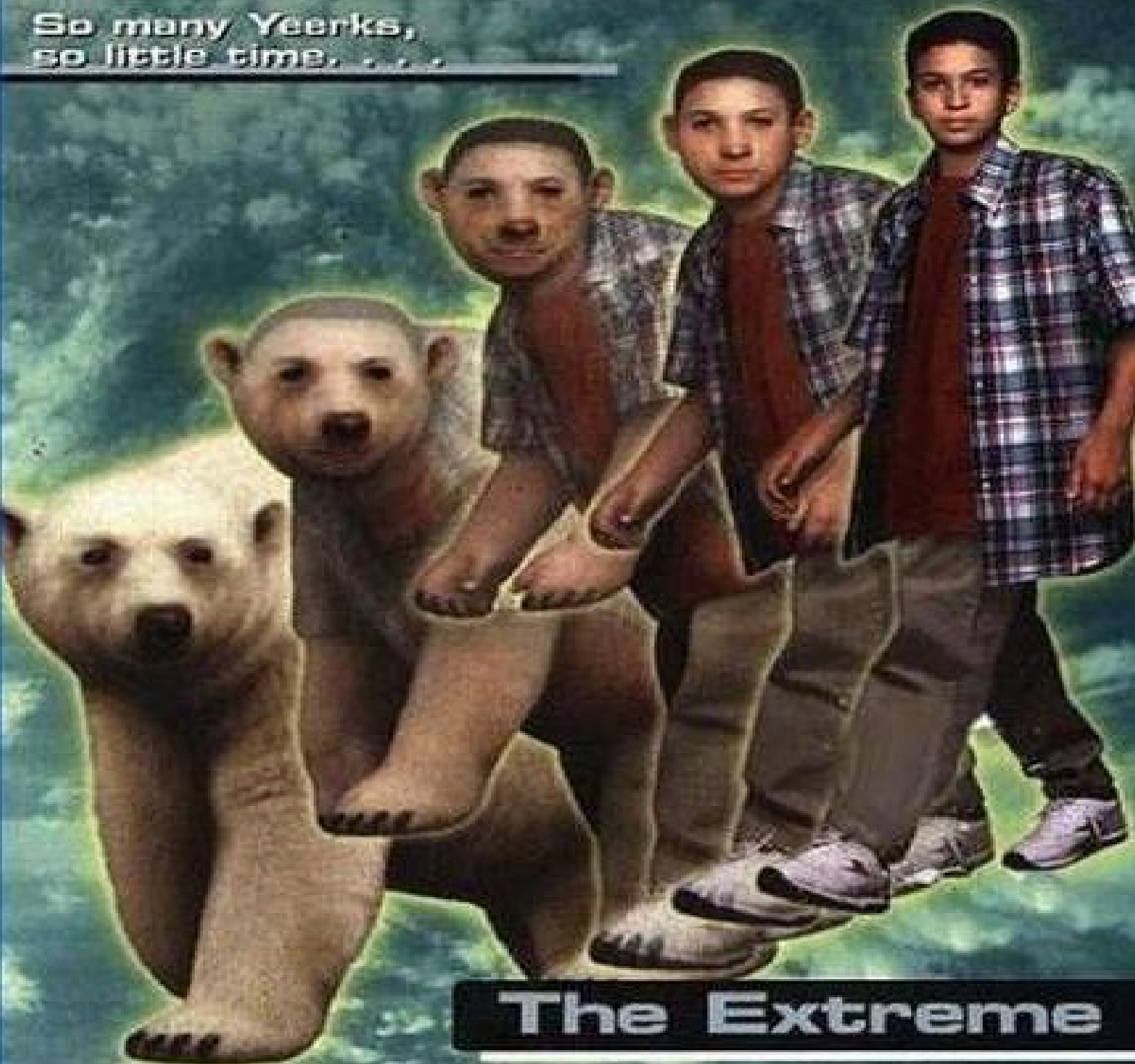

ANIMORPHS

So many Yearks,
so little time. . . .

The Extreme

K. A. Applegate

SCHOLASTIC

Vùng Địa Cực

Series Animorphs Phần 25

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 24 NHỮNG CON MA ĐẢO TUYẾT

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19

CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 21

CHƯƠNG 22

CHƯƠNG 23

CHƯƠNG 24

CHƯƠNG 25

CHƯƠNG 26

[1]

[2]

[\[3\]](#)
[\[4\]](#)
[\[5\]](#)
[\[6\]](#)
[\[7\]](#)
[\[8\]](#)
[\[9\]](#)
[\[10\]](#)

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 24

TẬP 24: ĐIỀU NGHI NGỜ

1. Người kể chuyện:

Cassie

2. Nội dung:

Cassie và Rachel phát hiện ra có hai chiếc phi thuyền không gian đồ chơi đáng ngờ, ở hai thời điểm khác nhau, cùng bám vào máy bơm nước, nơi Cassie giấu các mảnh của hộp biến hình. Cả nhóm Animorphs họp lại và quyết định tìm hiểu thực hư. Cả hội cùng kéo nhau đến văn phòng tiếp nhận đồ từ thiện, tìm và thu hồi lại chiếc phi thuyền không gian thứ nhất. Tại đó, Jake, Cassie và Rachel đều bị trúng tia Nghiệt do chiếc phi thuyền nhắm bắn đồng thời ba bạn trẻ được yêu cầu phải trao chiếc hộp xanh cho những người bé tí nị trên chiếc phi thuyền đó. Họ tự xưng là người Helmacron. Nói rồi, chiếc phi thuyền bay vút về phía Đường đường, nơi giấu chiếc hộp xanh. Các thành viên trong hội Animorphs quay về được đến trang trại nhà Cassie cũng là lúc họ nhìn thấy chiếc phi thuyền đang tha chiếc hộp xanh đi. Trong lúc quần nhau với chiếc phi thuyền đó, cùng lúc cãi lý với chúng, Cassie, Tobias và Marco bị trúng tia thu nhỏ của bọn Helmacron. Để tìm cách đối phó, ba bạn trẻ quyết định giả vờ đầu hàng và khai với bọn Helmacron người đang giữ nguồn năng lượng bọn chúng cần là Visser Ba. Chiếc phi thuyền đồ chơi đó đưa ba bạn trẻ tới cuộc họp của nhóm Chia Sẻ. Chiếc phi thuyền còn lại cũng dẫn những thành viên còn lại của Hội Animorphs tới cuộc họp đó luôn. Tại đó, Jake, Rachel, Visser Ba, Chapman và rất nhiều tên Mượn xác khác đều bị trúng tia thu nhỏ. Chỉ duy nhất còn có Ax là vẫn còn giữ nguyên được kích cỡ của mình. Cassie biến hình thành cá voi lưng gù để ghì chiếc phi thuyền xuống thấp giúp Ax chụp được nó trong lòng bàn tay yêu ớt của mình. Trong lúc nguy nan, Cassie đã suy nghĩ đến một nghi vấn, nếu hấp thu ADN của một loài thú mới, ADN của loài thú này sẽ không bị ảnh hưởng bởi tia thu nhỏ. Để giải đáp nghi ngờ của mình, Cassie yêu cầu Ax biến hình thành điều mướp, mang cả đám tới Lâm Viên để thu nạp ADN của loài thú ăn kiến. Nghi ngờ của Cassie đã được trả lời. Tuy nhiên, Visser Ba cũng đã phát hiện được ý định của nhỏ. Lúc này, Hội Animorphs và Visser Ba cùng nhau thỏa thuận đứng về một phe để chống lại bọn Helmacron. Kết thúc tập truyện là sự đổi ngôi giữa hai giới trên phi thuyền của bọn Helmacron, nhờ sự xúi giục của Marco.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias,
Ax
Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Thú ăn kiến
Marco: Thú ăn kiến
Rachel: Thú ăn kiến
Cassie: Thú ăn kiến
Tobias: Thú ăn kiến
Ax:

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Gián, Hồ Sibêri, Thú ăn kiến

Marco: Ruồi, Chuột chũi, Khỉ đột, Thú ăn kiến

Rachel: Gián, Gấu xám, Thú ăn kiến.

Cassie: Ó biển, Ruồi, Chồn hôi, Cá voi lưng gù, Thú ăn kiến

Tobias: Người, Thú ăn kiến

Ax: Nhện sói, Điều mướp

NHỮNG CON MA ĐẢO TUYẾT

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Marco.

Tôi đồ là chúng ta chưa từng gặp nhau, nhưng tôi dám cá rằng thế nào bạn cũng biết một ai đó giống tôi. Lớp học nào mà chẳng có Marco. Đấy, cái anh chàng Marco mà thông thái nhất, hóm hình nhất, quyến rũ nhất, thanh lịch nhất, đẹp trai nhất - chính là tôi đó.

Tôi không thể cho bạn biết họ của mình. Tôi cũng không thể cho bạn biết nơi mình đang sống hay bất kì điều gì cụ thể về mình vì điều đó có thể mách nước cho ai đó tìm ra tôi.

Thật đấy, ước gì tôi có thể nói hết cho bạn nghe. Che dấu thân phận cũng có cái bất tiện của nó. Chẳng hạn như tuần rồi, tôi muốn chạy trong hành lang trường gào thật to tên mình để mọi người có thể nghe thấy hết. Tôi muốn nhảy lò cò trên bàn ăn trong căng-tin và đứng múa trên cái bánh khoai tây nghiền hiệu Tater Tots của ai đó cho đến khi bị giám thị lôi đi. Tôi muốn tập trung mọi người lại để họ chúc tụng tôi.

TÔI CÓ MỘT CUỘC HẸN LỚN

Cuộc hẹn với Marian, cô nhỏ đẹp nhất trường (nếu không nói là đẹp nhất thế giới).

Marian.

Marian không chỉ xinh đẹp lộng lẫy, với mái tóc đen huyền, dài thướt tha, đôi mắt đen lay láy, và đôi má lúm đồng tiền khiến tôi phát khóc lên mỗi lần nhỏ cười, mà nhỏ còn thông minh, quyến rũ và hút hồn gần bằng tôi nữa đó.

Tụi tôi đúng là một cặp trời sinh. Điểm trừ duy nhất ở nhỏ mà tôi tìm được đó là nhỏ có vẻ không thấy mấy câu đùa của tôi buồn cười tẹo nào.

Ấy, còn cả gu âm nhạc của nhỏ nữa chứ.

Bạn có muốn biết tình tiết gay cấn nhất của cuộc hẹn hò này là gì không? Marian mời tôi trước đó nha. Vừa ra khỏi lớp học nhạc, Marian đã nói với tôi.

“Nè, Marco, hình như bạn rành nhạc cổ điển lắm há. Vội lại, mình thấy bạn đẹp trai và cá tính lắm. Mình muốn kết thân với bạn.”

Thú thật là tôi có phóng đại lên chút đỉnh. Nhưng chuyện Marian nói tôi có thị hiếu âm nhạc là thiệt một trăm phần trăm.

“Thiệt tình là tôi cũng lòe thầy giáo như những đứa khác thôi”, tôi làm bộ nhún nhường.

Ui trời, may mà ba tôi có sưu tầm cả đồng đĩa nhạc, thỉnh thoảng hay giành ti-vi coi hết các chương trình chuyên đề về Mozart, Beethoven và những nhạc sĩ... tâm thần khác, cho nên tôi cũng hiểu bập bõm về nhạc cổ điển chứ hông đến nỗi mù tịt...

“À, mình có hai vé coi hòa nhạc tại Symphony Hall vào chiều Chủ nhật này”, Marian mời. “Họ sẽ chơi bản Giao Hưởng Số Ba của Beethoven. Đó là bản giao hưởng mình thích nhất. Bạn có muốn đi không?”

“Ừm, mình hâm mộ bản số Ba Mươi Ba hơn,” tôi điềm nhiên nói, trong bụng thầm mong mình đừng có xỉu ngay dưới chân nhỏ. Marian vừa mới hẹn tôi đi chơi!!!

Marian nhìn tôi ranh mãnh. “Số Ba Mươi Ba á? Mình hổng biết bản này. Bạn đùa hả?”

“Dĩ nhiên, tui đùa... hahahaha!” Tôi chữa ngay, chỉ hơi luống cuống tí chút thôi, hy vọng hổng ai nhận ra. “Mình yêu bản số Ba của Beethoven. Nó thật là...” tôi chẳng biết nói gì nữa. Tôi chưa bao giờ nghe đến thứ này trong đời mình. Marian kiên nhẫn chờ cho tôi nói nốt.

“Nó thật là...” tôi nhắc lại.

“Tuyệt đẹp?” Marian móm lời.

“Ừ, đúng rồi!” Tôi túm lấy ngay. “Đó là một từ hoàn hảo dành cho nó. Mặc dù mình đang tính nói là độc đáo. Mình thậm chí là mê ly.”

“Ồ thế nhá.” Marian hét um. “Nó hội đủ tất cả những tính chất ấy. Vậy là bạn đi há?”

“Ừ”, tôi hú lên.

“Tuyệt!” Marian lật đật rút ra một cuốn sổ tay, hí hoáy ghi chép. Xong, nhỏ xé toạc tờ giấy ra, trao cho tôi. “Đây là sổ điện thoại của mình. Bạn gọi nha và tụi mình sẽ lên kế hoạch.”

“Ừa,” tôi nói và ơ hờ nhét tờ giấy vào túi vào túi áo. Về nhà tôi sẽ đem lồng kiếng tờ giấy này, nhưng Marian không cần phải biết điều ấy.

“Sẽ thú vị lắm đấy,” Marian thở hắt ra. Nhỏ cười để lộ rõ đôi lúm đồng tiền khiến trái tim tôi ngừng đập cả chục nhịp. Rồi nhỏ chìa bàn tay mềm mại ra nắm cánh tay tôi, khiến cho toàn thân tôi tê liệt.

“Gặp lại sau nha.” Marian nói rồi rảo bước đi.

“Ừ hử,” tôi làm xàm trong miệng.

Vậy đó, ác chiến chưa? Cả đồng con trai xếp hàng dài dằng dặc để mời cô nhỏ đẹp nhất trường đi chơi mà hổng được, còn tôi lại được nhỏ... năn nỉ mời đi chơi đó nha.

Nghe tuyệt cú mèo nhỉ? Thì đấy, một thằng con trai còn mong gì hơn là được cô nhỏ xinh đẹp nhất trường hẹn đi chơi nữa cơ chứ? Đối với một thằng nhóc bình thường, sống một cuộc đời bình thường, thì đây hẳn là đỉnh cao của cuộc đời nó rồi.

Rủi thay, tôi lại hổng phải là một thằng nhóc bình thường. Và chắc chắn là cuộc đời tôi chẳng

bình thường chút nào.

Ừ, thì cũng có những lúc bình thường: Đi học, lúc nào hứng lên thì làm bài tập, ăn tối với ba, xem TV, chơi trò chơi điện tử với thằng bạn nổi khổ Jake và đập nó te tua.

Nhưng phần đời còn lại thì không bình thường tẹo nào. Nói thẳng ra là nó quái chiêu, điên khùng, rõ đại đến mức chính tôi cũng không tin được nếu tôi không tự mình trải nghiệm nó.

Này nhé, tôi kiểu như là siêu anh hùng í. Ấy, hổng phải là Người Dơi đâu, mặc dù phỏng đoán của bạn cũng hay ra phết đấy, cũng hổng phải cái anh chàng Bruce Wayne tí phú, đẹp trai sành điệu. Cũng hổng phải Người Nhện luôn. Đúng là tôi có bay, dán người trên tường và quăng đám người xấu như thể chúng là mấy thứ đồ chơi bằng nhựa vậy. Siêu anh hùng dùng năng lực đặc biệt để cứu thế giới. Và đấy chính là việc tôi và năm người bạn đang làm.

Cứu thế giới, không phải từ tay bọn hề như Lex Luthor[1] hay The Joker[2]. Giá mà kẻ thù của tụi tôi được hiền khô như mấy anh phản diện trong truyện tranh thì tốt quá. Thay vào đó Rachel, Cassie, Tobias Người-chim, Ax người Andalite, thằng bạn thân Jake và tôi phải chiến đấu với cả một giống người ngoài hành tinh đang âm mưu chinh phục Trái Đất.

Bọn Yeerks.

Vì lợi ích của chính bạn, tôi hy vọng rằng bạn chưa bao giờ nghe về bọn chúng. Bởi vì hầu như tất cả những ai biết về chúng đều đã trở thành nô lệ của chúng cả rồi.

Cuộc xâm lăng của bọn Yeerks được giữ kín. Nhưng nó đang diễn ra.

Tôi nói thật đấy, cuộc xâm lăng đang diễn ra.

Bọn Yeerks là một lũ sên xám xit nhóp nhép, chúng rúc vào tai, chui vào trong đầu bạn và trám kín từng nếp gấp trong bộ não bạn. Một khi chúng làm xong, chúng sở hữu bạn. Điều khiển bạn. Nô dịch bạn.

Thế là bạn trở thành cái thứ mà chúng tôi gọi là Kẻ Bị Mượn Xác - một kẻ không còn tự chủ. Bạn không thể kêu cứu, bởi vì tên Yeerks quyết định những lời lẽ thốt ra từ miệng bạn. Bạn không thể chạy trốn, bởi vì tên Yeerks quyết định tốc độ và khoảng cách mỗi bước chân của bạn. Và bạn không thể chống cự khi tên Yeerks bắt đầu lôi kéo bạn bè và người thân của bạn vào vòng nô dịch. Bởi vì chính bản thân bạn cũng là một tên nô lệ.

Cũng đáng sợ chứ hả? Nhưng có lẽ điều đáng sợ nhất về cuộc xâm lăng của những con sên ngoài hành tinh này chính là ta chịu không biết được ai là kẻ Bị Mượn Xác trong số những người ở xung quanh ta cả. Trông chúng rất bình thường. Nói năng bình thường. Hành xử bình thường.

Biết đâu đấy, có khi bố mẹ bạn chính là Kẻ Bị Mượn xác. Có khi chính người bà ngoại yêu quý

và duyên dáng của bạn đang lên kế hoạch nhằm khuất phục Trái Đất.

Vì thế, tham gia vào cuộc chiến này - nó đúng nghĩa là một cuộc chiến tranh - khiến cái thằng tôi đây thành kẻ đa nghi. Bạn không thể tin tưởng bất kì ai.

Đó là lý do tại sao tôi không cho bạn biết họ của tôi. Và đó cũng là lý do tại sao mà kể từ cái đêm tụi tôi đi tắt qua khu công trường bỏ hoang, cuộc sống đã trở nên quá tàn nhẫn, quá ác nghiệt, trong khi tôi là đứa lúc nào cũng muốn tìm thấy sự vui nhộn trong cuộc sống, lúc nào cũng muốn ngoác miệng ra cười.

Tại khu công trường ấy, tụi tôi gặp Elfangor, một hoàng tử Andalite đang hấp hối. Chính ở đó, ông cho tụi tôi biết về lũ Yeerks. Cũng chính tại nơi ấy, ông trao cho tụi tôi cái quyền năng kinh hoàng để tụi tôi có thể biến thành bất cứ con vật nào mà tụi tôi hấp thụ ADN. Đó là một thứ vũ khí nhỏ bé của tụi tôi.

Kể từ đó tôi không tài nào nhìn vào một con người khác mà không thấy nghi ngờ. Không một ai. Kể cả Marian.

Chính vì thế mà sau vài phút ngất ngây vì được Marian mời đi nghe hòa nhạc, tính đa nghi bắt đầu nổi lên gặm nhấm tâm trí tôi. Ngộ nhớ nhỏ là một kẻ trong số đó thì sao? Ngộ nhớ cô bạn Marian dễ thương có má lúm đồng tiền kia là một kẻ Bị-mượn-xác thì sao?

Tôi sẵn sàng làm nô lệ cho nhỏ Marian xinh đẹp, nhưng làm nô lệ cho Yeerk lại là chuyện khác.

Một cuộc hẹn, tôi tự nhủ, cũng không hại gì. Trước khi quyết định, ta sẽ kiểm tra nhỏ cái đã.

CHƯƠNG 2

“Sau đó rồi sao?” Cassie hỏi tôi trong giảng đường sau cái ngày gọi là Cuộc Hẹn Lớn ấy.

Tuần này giảng đường được dời đến nhà thi đấu của trường. Các lớp học của chúng tôi tạm thời đóng cửa, do trường bạn tổ chức thảo luận về chất a-mi-ăng và luật tố tụng.

Vì vậy, thay vì học yên lặng trong vòng một tiếng đồng hồ, thì đám học trò lau nhau lại tụ tập ở đây. Tốp thì chơi bóng chuyền, nhóm thì chơi bóng rổ, trong khi một đám khác, trong đó có tôi và Cassie, thì ngồi trên hàng ghế khán giả và tán gẫu.

“Ừm, sau khi cố gồng mình chịu đựng hết phần một, và sau một cuộc trốn bắt thành trong giờ nghỉ giải lao, Marian điều cổ tui trở lại phòng hoà nhạc để nghe mấy ông nhạc công kè cả chơi tiếp. Họ chơi, chơi hoài. Thậm chí tui đã nghĩ đến chuyện la lên “Cháy! Cháy!” để chuồn. Và sau đó khi tỉnh thì tất cả mọi người đã về tự bao giờ, kể cả Marian.”

Cassie mỉm cười, tay lật lật tờ tạp chí thú y mà nhỏ vừa mới lôi ra khỏi bìa kẹp. “Có vẻ đó là giải pháp tốt nhất.”

“Cái gì?” Tôi giãy nảy. “Là một tai hoạ thảm khốc nhất thì có.”

“Phải, nhưng điều đó chứng tỏ rằng: Marian không hợp với bồ.”

“Nhưng đó là cô nhỏ đẹp nhất trường,” tôi cãi. “Vậy làm sao mà không hợp với tí người của tui chứ?” Tôi nguyền Cassie một cái. “Mà nè, bộ mấy bồ theo dõi nhỏ hả?”

“Tụi mình là bạn thân thiết của bồ mà, Marco”. Cassie nói vẻ biết lỗi. “Đâu có còn cách nào khác.”

“Mấy bồ giám sát nhỏ suốt ba ngày qua sao?”

“À, chủ yếu là trông cậy vô Tobias với Ax thôi vì mấy bạn đó không phải đi học. Vói lại, dù sao thì Marian cũng không phải là bọn chúng đâu. Nhỏ không bao giờ héo lánh đến...” Cassie hạ thấp giọng, vẻ hình sự, “... lổ vào vũng Yeerk.”

Tôi không biết chắc là phải phản ứng ra làm sao nữa. Yeerks phải trở về vũng Yeerk ba ngày một lần. Marian không sao cả. Câu hỏi đặt ra là: đây là tin tốt hay tin xấu? Tôi đã làm tiêu ma cơ hội của mình. Nhỏ là người thường thì là việc tốt hơn hay việc xấu hơn đây?

Còn có chuyện khác nữa cũng làm tôi khó chịu. Chuyện này là do Jake nhờ Cassie đến nói với tôi.

Cũng phải. Đây là một lựa chọn khôn ngoan. Đúng kiểu của Jake. Nó biết Rachel sẽ chọc quê tôi. Nó biết nếu tự mình nói thì chẳng khác nào chọc gậy bánh xe. Nhưng Cassie biết cách ăn nói nhẹ nhàng. Nhỏ có kỹ năng ngoại giao để tránh làm tôi giận khi thông báo rằng đám bạn đã theo dõi cô bạn gái tạm thời của tôi ba ngày trời mà không nói năng gì cả.

Cassie quan sát, chờ đợi phản ứng của tôi. Về phần mình, tôi đang lên giây cót chuẩn bị làm một bài nói gay gắt nhưng không đến nỗi cay nghiệt thì chợt một bóng râm đổ lên đầu hai đứa tôi. Tôi ngước lên.

“Chào Macro. Chào Cassie. Khoẻ không?”

Đó là một cậu trai trạc tuổi tôi, nhưng cao hơn chút chút. Nụ cười ấp áp, tự tin của cậu ta khiến bạn có cảm tình ngay tức thì.

Nhưng tôi biết tổng. Cậu trai trông dễ mến này chẳng phải cậu trai nào cả, và nụ cười của hắn cũng chẳng phải là thật. EreK không đi học. EreK không tham gia vào xã hội loài người. Cậu trai đứng trước chúng tôi không hoàn toàn là thật. Cái mà tôi và Cassie và hết thảy mọi người nhìn thấy chỉ là một hình chiếu ba chiều. Bên dưới hình chiếu đó là một người máy. Một người máy đã có mặt trên Trái Đất này cả trăm ngàn năm nay.

EreK và những người máy đồng loại được gọi là những người Chee. Họ đã từng là những người thân cận của một giống loài cổ xưa tên là Pemalite. Người Pemalite có thể được coi là loài bậc cao nhất đã từng tồn tại trong lịch sử vũ trụ. Họ đã tiến hóa cao đến mức quên hết những khái niệm sơ khai như chiến tranh, lo lắng hay nỗi buồn.

Không may là phần còn lại của vũ trụ không đạt được đến trình độ ấy. Một loại sinh vật xấu xa tên là Howler tấn công người Pemalite và tàn phá quê hương họ. Một vài người sống sót đến được Trái Đất, nhưng trước khi họ trốn thoát, những kẻ xâm lược đã lây cho họ một mầm bệnh để rồi cuối cùng họ bị tuyệt diệt. Người Chee, vì là máy nên không bị ảnh hưởng bởi căn bệnh. Để tỏ lòng tôn kính đối với linh hồn những người bạn và đồng sáng tạo của mình, họ hòa trộn những tinh túy của người Pemalite vào thân thể sỏi.

Giờ bạn đã biết tại sao chú chó của mình lúc nào cũng vui vẻ rồi đó.

Và bởi vì người Pemalites chế tạo ra các Chee dựa trên chính bản thân họ, nên người Chee cũng khá là thân thiện. Thực tế thì họ là những người yêu chuộng hòa bình, dễ dãi - và được lập trình - là sẽ không bao giờ làm tổn thương một sinh vật sống.

Người Chee cũng ghét Yeerk và giúp chúng tôi bất cứ khi nào có thể.

"Ồ ồ," tôi nói, vẫn hơi ảm ức về chuyện Tobias đã từng được dòm trộm Marian qua cửa sổ phòng ngủ của nhỏ.

Trong khi tôi... vẫn chưa được dòm.

"Ồ ồ? Chào hỏi gì hay thế?" EreK ngồi xuống giữa tôi và Cassie. "Chúng ta nói chuyện riêng một chút được không?"

"Ồ ồ," tôi lờ bầu trong miệng.

Không gian quanh tôi bỗng sáng chói lên. Những âm thanh hỗn loạn của nhà thi đấu - tiếng la hét chí chóe, tiếng bóng dội xuống đất thành thịch, tiếng trách mắng, giận dữ của huấn luyện viên - bỗng biến mất. Tất cả mọi hoạt động trong sân vẫn diễn ra trước mắt chúng tôi, nhưng như là đang ở trong quả bóng Saran Wrap.

“Tôi vừa trùm trường năng lượng hình chiếu lên ba chúng ta,” Erek giải thích. Bây giờ anh là một người máy bằng thép và ngà voi, nhìn cừ khôi như một chú chó săn đang đứng thẳng trên hai chân sau. “Những người trong nhà thi đấu sẽ chỉ nghe thấy ba chúng ta bàn tán về trận thi đấu tối qua thôi...”

"Có mỗi việc ấy mà cậu cũng phải bí mật thế này ư?" Tôi hờn hờ nói.

Erek lạnh lùng cười. Không vui tươi gì sất. Tôi cảm thấy mình lại sắp bật ra một tiếng "ồ ồ" nữa.

“Có chuyện gì vậy, Erek?” Cassie e dè hỏi.

“Nguồn tin của chúng tôi cho biết: bọn Yeerk đang ráp tâm áp dụng kỹ thuật vệ tinh nhân tạo của loài người để thực hiện phương thức truyền tải tia Kandrona mới. Chúng đã tới một nơi vô cùng hẻo lánh trên hành tinh này để xây dựng một trạm vệ tinh nhân tạo. Nếu thành công thì chúng có thể biến bất cứ hồ bơi gia đình nào trên thế giới này thành vũng Yeerk.”

Tôi cảm thấy bao tử mình nhói lên. “Vậy thì nguy to.”

Nạp tia Kandrona là một hình thức hút dưỡng chất của bọn Yeerk - phải có tia Kandrona chúng mới sống được. Đó là “gót chân Achille,” là điểm yếu của bọn Yeerk khi cứ phải mò về vũng Yeerk luôn...

Cứ ba ngày một lần bọn Yeerks phải xuống vũng Yeerk, chúng chui khỏi não vật chủ và tắm mình trong tia Kandrona. Trong khi đó, phần đông vật chủ, những người không chấp nhận bị nô dịch, gào thét, khóc lóc, giãy giụa và van xin được trả tự do.

Tôi đã từng đến vũng Yeerk. Đó là một nơi khủng khiếp.

Tụi tôi đã từng nghĩ đến việc phá hủy Vũng. Đấy sẽ là một đòn nặng giáng vào bọn Yeerks. Nếu làm được thì thế nào tụi tôi cũng làm, nhưng Vũng rộng cỡ một sân bóng bầu dục và có hệ thống phòng thủ bằng Nhà Trắng, Lầu Năm Góc và pháo đài Knox cộng lại. Chỉ có điều, tụi tôi không có hỏa lực.

"Nè, Erek," tôi nói. "Tụi tôi không có ý gì đâu, nhưng mà đôi lúc, tui chả biết phải thương hay ghét cậu nữa. Cứ gặp cậu là thế nào cũng có chuyện hà."

Erek toét cái miệng chó máy bằng thép-và-ngà-voi. “Nhưng bảo đảm không giết gân bằng việc cậu đã làm hỏng Cuộc Hẹn Lớn.”

Tôi thấy cho Cassie một cái nhìn khủng bố.

Nhỏ nhắn nhỏ. “Thú thật với bồ là người Chee đã giúp mình theo dõi Marian, chứ thật ra,

đầu có dễ đi lẻo đẹo theo người khác suốt ba ngày liền.”

“Hừ, còn ai chưa biết tui mới làm hỏng Cuộc Hẹn Lớn nữa đây?”

“Cô ấy không hợp với cậu đâu,” Erek bảo. “Gu âm nhạc của cô rất tinh tế.”

“Vậy ra anh là người hâm mộ Beethoven cuồng nhiệt à?”

Erek gật gật cái đầu máy, “Cách đây nhiều năm, tôi đã làm thợ giặt ủi cho nhà soạn nhạc bậc thầy ấy. Beethoven là một người lập dị, nhưng ông ấy sáng tác những tác phẩm mà nếu các đấng sáng chế của tôi được nghe thì chắc chắn họ sẽ rớt nước mắt.”

CHƯƠNG 3

Tan học, tụi tôi tụ tập trong Dưỡng Đường Thú Hoang để thảo luận tình hình. Ba mẹ của Cassie đều là những bác sỹ thú y. Ba nhỏ làm việc trong Dưỡng đường hồi sức thú hoang còn mẹ là nhân viên chăm sóc động vật trong Lâm Viên và trong Dưỡng đường. Cassie phụ ba mẹ ở Dưỡng đường, nhét thuốc cho những chú chồn hôi gàn dở và những loài thú khác nữa. Ấy, coi nè: một dưỡng đường thú hoang chắc chắn sẽ vô cùng hữu ích cho tụi tôi mỗi khi tụi tôi cần thu nạp một lốt hình biến mới.

Đám tụi tôi tụ tập nhau tại đây như thể đang chuẩn bị khai mạc một tối trình diễn kỳ quặc. Bốn đứa nhỏ lần lượt biến thành những trái banh lông. Erek, người máy. Tobias, trong lốt điều hâu đuôi đỏ, đậu trên thanh xà nhà quen thuộc, làm nhiệm vụ cảnh giới. Và anh bạn Andalite Ax thì đang trong lốt người.

Lốt người của Ax là sự hoà trộn ADN của tôi, Jake, Rachel, và Cassie. Tụi tôi đã tạo ra một anh chàng đẹp một cách hoàn hảo. Ax là người Andalite duy nhất trên Trái Đất. Thật ra, ảnh chính là em trai của hoàng tử Elfangor. Ax phải ở trong lốt người chỉ đơn giản là vì: Ba mẹ Cassie đều là những ông bố, bà mẹ hết sức bình tĩnh mà bạn từng được thấy, nhưng nếu họ mà bắt gặp cô con gái rượu của mình đang đi dạo cùng một sinh vật sở hữu bộ lông xanh nước biển, nửa giống người, nửa lại giống hươu với cái đuôi bộ cạp, không có miệng và lại có tới bốn con mắt, cặp mắt cuống lúc lắc ngoe nguẩy liên tục trên đầu thì... chắc họ sẽ kinh hoàng thật sự.

“Anh có biết gì cụ thể hơn không?” Rachel hỏi Erek.

Rachel có vẻ đẹp của một nàng búp bê. Ý tôi là nhỏ dễ thương như búp bê ấy. Nhỏ cao ráo, duyên dáng, mái tóc vàng buông hững hờ trên bờ vai cứ như là siêu mẫu vậy. Rất có thể, bạn cho rằng nhỏ là một cô nhỏ ngu ngốc[3] chuyên lợ mọ trong các khu thương xá - cho tới khi nào bạn thử gọi nhỏ là con bé tóc vàng ngu ngốc coi, lúc đó, ngay sau khi bạn bị nhỏ cho bạn chạy té khói, rớt cả hai trái thận lại, bạn sẽ nhận ra rằng mình đã lầm to.

Trong một trận chiến, có Rachel bên cạnh là bá cháy đó nha. Vấn đề duy nhất giữa tôi và nhỏ ấy là nhỏ lúc nào cũng kiếm có gây sự với tôi.

“Cụ thể ư? Tôi e là tôi chỉ biết có thế.” Erek trả lời. “Chúng tôi đã xâm nhập sâu vào nội bộ bọn Yeerk, nhưng không thể nào tiếp cận được tất cả mọi thông tin.”

“Không có thêm bất cứ thông tin nào về vị trí của cái trạm đó à, Erek?” Jake hỏi.

“Không. Chúng tôi chỉ hay tin rằng Visser Ba sắp đi tham quan nơi đó. Chúng tôi còn biết điều này nữa nè: Chúng tôi đã phát hiện ra chỗ mới mà tên Visser Ba tới để thu nạp dưỡng chất cho cơ thể Andalite. Cũng đủ gần để các bạn có thể bay tới đó trong lốt chim. Chiều mai, một chiếc Con Rệp sẽ bay tới đồng cỏ cung cấp thức ăn mới của Visser Ba và đón hẳn đi thị sát công trường...”

Ánh mắt kiểu thủ lãnh hiện ra trên khuôn mặt của Jake: mệt mỏi, thể hiện sự lo lắng mỗi khi nó phải đối mặt với việc ra quyết định mà hậu quả có thể dẫn tới cái chết của tụi tôi.

Jake, anh họ của Rachel, cũng là thủ lãnh của tụi tôi. Hồng phải là do nó xung phong làm đầu. Chắc chắn là như vậy bởi lẽ sự thực là nó hồng bao giờ đưa ra đề nghị đó. Thiết đó - nó là một trong những đứa điềm đạm, bình tĩnh và đầy ý thức trách nhiệm đến phát chán. Nếu bạn gặp Jake, bạn mới hiểu tại sao tụi tôi theo nó. Có thể gọi cái đó là uy tín. Ở Jake, chứ hồng phải ở tôi à nha, có cái gì đó khiến bạn phải nể trọng. Nó mãi là đứa bạn thân nhất của tôi. Tôi chơi với nó từ khi lên chín và từng ăn chung một cái bánh nhân dâu và cá nhau xem đứa nào xử hết dâu trước trong một giờ đồng hồ. Jake đưa mắt nhìn khắp vòng tụi tôi một lượt. Hồng phải là yêu cầu biểu quyết mà rõ ràng là nó đang muốn nghe ý kiến của tụi tôi.

<Vậy là, không có vấn đề gì cả đúng không? Tụi mình có thể bay tới nơi Visser Ba ăn cỏ, và khi tàu Con Rệp tới thì đi quá giang luôn thể.> Tobias nói.

“Có vẻ đó là lựa chọn duy nhất của chúng ta. Lựạa-choọnn.” Ax dài giọng. Mỗi khi biến thành người là ảnh khoái chơi trò phát âm thanh như vậy đó.

Dù sao thì ở đây, ảnh cũng là anh chàng duy nhất có sức quyến rũ mà.

Tôi trình trọng gior tay lên. “Hồng nên quá giang, nhất là đi với tên quý sứ sống tầm gởi đó. Ba tui bảo thế.”

Jake mím miệng cười. Rachel ném cho tôi một cái nhìn “bồ đúng là một tên khờ.”

“Mình cũng cho rằng vụ này không ổn,” Cassie nói. “Nhưng nếu đúng là bọn Yeerks đang tính xây một hệ thống mà có thể biến bất cứ bể bơi nào thành một cái vũng Yeerk thì tụi mình phải làm bất cứ điều gì để ngăn chúng lại.”

Tôi rên rỉ. Tôi có thể thường xuyên tin tưởng vào sự đúng đắn của Cassie.

“Được rồi,” tôi nói. “Tụi sẽ tới đó, nhưng tụi sẽ than thở trong suốt chuyến đi đó nha.”

“Tụi mình có cần bỏ phiếu không?” Jake hỏi.

“Em cứ tưởng mình mất cơ hội được bỏ phiếu rồi chứ,” Rachel nói.

Ngạc nhiên quá đôi.

“Không, không, không bỏ phiếu,” tôi nói. “Jake quyết định. Sau đó, nếu có điều tồi tệ xảy ra thì tụi mình có thể trách mắng nó.”

<Mình đi,> Tobias nói. <Nhưng tụi mình đã bỏ qua một chi tiết quan trọng, phải không ta?>

“Là gì thế?” Jake hỏi.

<Mình thì chẳng sao rồi, nhưng mấy bồ phải kiểm cách ăn nói sao cho em với ba mẹ khi tự nhiên biến mất mấy ngày liền, là lại không biết sẽ đi tới đâu nữa. Tụi mình chỉ biết là ở Nepal mà thôi.> Tobias nói.

“Nepal á?” Tôi nhại lại.

“Gay nhỉ!?” Jake có vẻ tự lự.

“Tôi đề cử một giải pháp như thế này được không?” Erek nhỏ nhẹ nói.

Một lần nữa, tôi lại giơ tay lên. “Nè, tui nói ‘ồ ồ’ lần nữa được không đó?”

“Ý tôi là, thế nào khi trở về cái tử chìm của tui cũng sẽ đầy truyện tranh ướt sũng cho mà coi. Nhìn mắt Erek là biết ngay ảnh mê đọc truyện trong bồn tắm lắm mà...”

Giải pháp của Erek là anh ấy cùng với ba người Chee sẽ dùng hình chiếu ba chiều để tạo hình người giống tụi tôi. Liệu ba tôi có biết rằng ông sẽ chia sẻ bánh bột ngô với một người máy đã có mặt trên Trái Đất này trước cả khi ngọn lửa đầu tiên được tạo ra không ta.

CHƯƠNG 4

Sáng hôm sau, trong lốt chim săn mồi quen thuộc: Tobias - điều hâu đuôi đỏ, Jake - chim ưng Peregrine, Rachel - đại bàng đầu trọc, Cassie và tôi - ó biển, và Ax - điều mướp phương Bắc, cùng bay về phía tử thần.

Thêm một lần nữa.

Tụi tôi hồi hả bay về hướng đồng cỏ bí mật mới của Visser Ba. Erek đã chỉ cho tụi tôi hướng bay và chúc tụi tôi may mắn. "Chúc các bạn may mắn tóm được sinh vật nguy hiểm nhất thiên hà. Tôi sẽ đi tra dầu các khớp nối. Hãy cho tôi biết nếu các bạn còn sống sót, chúng ta sẽ cùng ăn trưa. Chào."

Thôi được rồi, có thể đó không chính xác là những gì cậu ta nói. Nhưng đúng là không thoải mái chút nào với người sẽ được an toàn trong khi bạn lại đang gào thét và đang đi tới chỗ chết. Bạn không nghĩ vậy sao?

Tôi đã từng nói rằng thỉnh thoảng, hay là thường xuyên ta, tôi có than thở đôi chút. Thứ lỗi nha, nhưng bất cứ người thông minh nào cũng biết rằng trong cuộc sống có vô số chuyện phải than phiền. Và dĩ nhiên là càng có rất nhiều chuyện phải than phiền hơn khi bạn trở thành một người hoá thú - một Animorph.

Ấy, thế nhưng, bay không nằm trong mấy cái chuyện đó. Vì bay có nghĩa là vui vẻ, là tự do, là tất cả những gì tương tự bạn có thể hình dung ra và còn hơn thế nữa.

Cả bọn bay men theo xa lộ ra khỏi thành phố, về hướng khu rừng rậm có dãy núi bao quanh. Thật là một ngày hoàn hảo - nắng ấm và trời trong vắt, có thể dõi mắt nhìn xa nhiều dặm. Mặt đường xa lộ hấp thụ sức nóng mặt trời, tạo thành một túi nhiệt cực xịn cho những luồng khí nâng cánh tụi tôi...

Tụi tôi bay cách nhau cả quãng xa. Trong thế giới động vật, chim săn mồi không đi cùng nhau. Mỗi đứa tôi liệng qua đường cao tốc, bắt một luồng không khí nóng và để nó nâng tụi tôi lên trên cao hết như một chiếc thang máy vô hình. Rồi, tụi tôi bay men bờ biển một lúc, chậm rãi dạt xuống theo hướng tụi tôi muốn tới. Tụi tôi chỉ phải đập cánh điên cuồng thôi.

<Ê, mấy bồ, mình trông thấy nó rồi,> Tobias gọi to. <Hình như là cái khoảng trống ở giữa rừng cây kia kia.>

Tôi đảo cặp mắt ó biển về hàng cây phía trước, cách con đường nửa dặm. Đứng rồi, một đồng cỏ rộng chừng hai dãy phố và một người Andalite với cái đuôi bọ cạp và bộ lông xanh dương, đang thông dong đi nước kiệu. Hắn nom phải cỡ tuổi ba của Ax.

Nhưng hắn hồng phải ba của anh. Hắn là kẻ cầm đầu đội quân xâm lược Yeerk trên Trái Đất. Tên Yeerk duy nhất kiểm soát cơ thể một người Andalite - và có kỹ thuật biến hình của họ. Hắn là tên Yeerk duy nhất có thể biến hình.

Visser Ba!

Còn nhớ tôi đã kể cho các bạn về anh trai của Ax, Elfangor không? Người Andalite trao sức mạnh cho chúng tôi í? Chính Visser đã không chỉ giết chết ông ấy mà còn ăn thịt ông.

Visser Ba đã biến thành một sinh vật kỳ quái, khổng lồ và nhai ngấu nghiến ống như nhai một miếng sushi. Tôi đã chứng kiến chuyện đó. Tất cả tội tôi. Bây giờ các bạn biết tại sao tôi có cảm giác muốn tè ra quần mỗi khi tội tôi tới gần tên quái vật này rồi đó.

Tên Visser không đứng một mình trên cánh đồng cỏ. Bất luận, hắn có một sức mạnh đáng nể, nhưng tên Visser không bao giờ không có một vài tên hộ vệ. Tội tôi đếm, có sáu tên Mượn xác người cải trang như cảnh sát liên bang. Và ẩn núp trong các tàng cây là hai tên Hork-Bajir thuộc đội quân chinh phạt của Đế chế Yeerk.

<Nào,> Jake hô. <Năm phút một, từng người đậu xuống những cành cây kia, cách nhau ít nhất là ba trăm mét. Rachel đi trước, kế đến là Cassie. Tobias, bồ hạ cánh sau cùng nha. Tội mình cần bồ để mắt cảnh giới cho cả bọn...>

<Tới luôn!> Rachel hét.

<Sao mà tui ghét hai từ đó quá chừng.> Tôi thở dài rồi nhả không khí và âm thầm lướt qua các cành cây xuống đất. Đôi mắt laser của tôi luôn bầu chặt vào Visser Ba đang uể oải đi trên đám cỏ, ăn bằng móng guốc như bao người Andalite khác.

Tôi dòm chừng coi hắn có nhận ra tội tôi đang loạng choạng tiếp đất hay không. Chẳng có gì bất thường cả. Xem ra tội lính gác cũng không nhận thấy chúng tôi.

CHƯƠNG 5

Tôi bay vút qua những cành cây. Nghỉ rồi bay, nghỉ rồi bay. Cứ như vậy hoài cho tới khi tôi cách Visser Ba chừng ba chục mét. Tôi liền đáp xuống mặt đất, lẩn vào bụi rậm đằng sau một cái cây du khổng lồ và bắt đầu hoàn hình.

Mặc dù tôi đã làm việc này cả tá lần rồi, nhưng việc biến hình luôn làm tôi trở thành thứ gì đó dị hợm. Ý tôi là, cái gì đó phi tự nhiên. Quá trình biến hình không làm bạn đau đớn, nhưng vẫn có gì đó cứ thấy ghê ghê.

Một sự ngứa ngáy lan ra khắp cơ thể khi những chiếc lông trở nên mềm nhũn và chảy nhão ra, biến thành lớp da ở bên dưới. Những cái cánh của tôi, chỉ còn lại da và thịt, trông như một con gà bị vặt lông á, bắt đầu co rút lại và biến mất vào trong những cái xương vai. Tôi cảm thấy những lỏng xương trong đôi chân của mình kêu cọt kẹt khi chúng dần ra để trở lại kích cỡ bình thường và trở nên nặng hơn.

PHỤT! Bất thành linh, những ngón tay phọt ra. Tôi có thể cảm thấy chúng đang giật mạnh nhưng vẫn gắn liền với vai của tôi.

Ui! Hai cánh tay của tôi bắt đầu nhú ra khỏi thân mình giống như hình ảnh chiếu nhanh một cái chồi cây đang nảy mầm, nhú lên khỏi mặt đất và phát triển vậy, rồi, từ hai cánh tay, những ngón tay và hai bàn tay ra được đẩy ra, tất cả quá trình này chỉ diễn ra trong có vài giây.

Tôi giờ đã là một cậu trai bình thường, bận một bộ đồ bó dùng cho vận động viên đua xe đạp màu đen xấu xí với dòng chữ T-shirt màu trắng. Tụi tôi không có cách nào biến hình cùng với quần áo, ngoại trừ bộ đồ bó sát. Giày ư, càng không. Đúng là bất tiện.

Người Andalite phát minh ra công nghệ biến hình. Và vì họ không bao giờ mặc quần áo - "da nhân tạo" theo cách gọi của Ax, thế nên họ chẳng việc gì phải bận tâm đến vấn đề biến hình cùng với quần áo cả.

Tôi núp mình trong bụi cây bụi bậm một vài phút, thở lấy sức trước khi biến hình lần nữa. Không có lỗi thú nào làm tôi thích thú hơn ó biến. Trên thực tế, rõ ràng trông nó béo ú. Tôi tập trung. Tôi tưởng tượng ra chính mình đang bay.

PHỤT! Chân và tay tôi teo quắt lại và thụt vào trong người với một âm thanh như khi bạn hút một cọng mỳ Ý vào miệng vậy. Điều tốt lành duy nhất là tôi đang luồn sát đất khi bắt đầu biến hình nếu không thì đã đập mặt xuống đất rồi. Cực kỳ phiền toái. Hồng có chân cũng hồng có tay. Xui xẻo thay, cứ mỗi lần, quá trình biến hình diễn ra hoàn toàn khác nhau. Bạn không bao giờ biết chính xác nó sẽ diễn ra như thế nào. Rồi tôi bắt đầu co rút. Những cái cây xung quanh tôi cứ cao lên, cao lên nữa vì tôi cứ càng ngày càng nhỏ mà. Lá cây rụng trên mặt đất quanh tôi thì trở nên bự bành ky, lớn như những bãi đậu xe. Tôi đã nhỏ bằng con ruồi, nhưng cơ thể tôi vẫn giống người nhiều hơn. Tôi hồng còn bánh trai nữa rồi. Lúc này, Marian hẳn sẽ hồng muốn hẹn hò đi chơi với tôi nữa. Thân mình của tôi bắt đầu được chia làm ba khúc. Sáu cái chân nhỏ xíu, đầy lông đâm ra khỏi cơ thể. Lưng tôi ngứa ran khi những chiếc cánh mỏng, nhẹ, bất thành linh đâm ra khỏi lưng. Tất cả diễn biến của quá trình biến hình tiếp theo là phần tôi thấy khiếp hãi nhất. Thành linh hai con mắt tôi nổ cái bụp. Chúng bắt đầu phân chia thành bốn, thành sáu, thành hai trăm năm mươi sáu và cứ thế tiếp tục. Tôi nhìn thế giới qua hàng ngàn con mắt nhỏ xíu, như những màn hình TV mờ cảm với tầm nhìn bao quát mọi hướng.

Những con mắt ghép. Một cái ống dài mọc ra từ miệng tôi, cái ống này được lũ ruồi dùng để chup lên đồ ăn của chúng - những thứ rác rưởi hay đại loại thế - và phủ đầy nước bọt lên đó trước khi hút vào mồm. Tôi chẳng hề thích cái thứ này một chút nào cả.

Tụi tôi phí mất nửa giờ để tụ lại được với nhau. Sáu con ruồi với các giác quan được thiết kế để tìm phân chó. Thật không dễ chút nào, nhưng cuối cùng tụi tôi cũng tập hợp lại được, một phi đội gồm sáu con ruồi. Gớm quá!

Tụi tôi cất cánh. Một phi đội điên khùng gồm sáu con ruồi mưu toan chặn đứng một sinh vật hùng mạnh bậc nhất trên Trái Đất.

Chỉ là một ngày vui nhộn khác nữa của hội Animorphs thôi mà.

<Ax, chừng nào thì con tàu phúi-bụi của Visser Ba tới?> Jake cất tiếng hỏi.

<Khoảng năm phút nữa, theo giờ của các bạn.> Ax đáp. Một trong những điều tuyệt vời của Ax là ảnh sở hữu một cái đồng hồ gắn liền trong cơ thể cho phép ảnh canh được giờ.

Ngoài ra...

“Ax à, tui thực lòng cho rằng bồ nên đối diện với thực tế rằng đó hổng phải là giờ của tụi tôi mà là giờ của tất cả mọi người.”

Ax lờ tôi đi.

“Cho qua vụ này đi nha,” Rachel đáp trả.

<Mấy bồ nhớ nha, nếu có trục trặc thì phải rút lui ngay. Rút càng nhanh càng tốt. Ax, làm sao để tới gần người Andalite một cách tốt nhất?>

<Từ bên dưới.>

<Tốt, vậy thì tụi mình sẽ bay vo ve trên cỏ, cố tìm cách tiếp cận hẩn từ bên dưới, và tóm lấy lông bụng Andalite. Có ai hỏi gì không?>

<Không! Việc quái gì phải hỏi nữa chứ?> Tôi làu bàu. <Mọi việc đều đơn giản quá mà, dễ dàng và tầm thường. Nhắm sao được mà nhắm?>

<Đó có phải là một lời châm biếm của loài người không?> Ax hỏi.

<Ax, lời châm biếm đó không chỉ dành cho con người thôi đâu.>

<Thôi, ngưng giỡn đi mà,> Tobias cầu nhàu. <Mắt ruồi tệ quá. Mình hông ưa điều này.>

Tụi tôi bay thấp, chậm chạp sà xuống những nơi có mùi thức ăn ôi thiu, và những thứ nức mùi khác. Tụi tôi lướt qua những ngọn cỏ dại. Chúng nom giống như là những ngọn cây, nhưng những cái cây này không cao lắm và lay động mỗi khi có gió thổi qua. Những đôi cánh ruồi luồn lách, nhào lộn, uốn éo về phía khoảng lông màu xanh dương và dấp dấp hắc ám của Visser Ba. Hẳn mải miết chạy, rồi đột ngột cua vào một góc khuất nẻo. Khỉ thật, chỉ chút xíu nữa là tụi tôi đụng hấn rồi...

<Hãy, hấn kìa!> Cassie la lên. <Lẹ lên, coi chừng hông theo kịp hấn bây giờ!>

Tôi ngoắt một cú muốn gãy cánh! Một đôi ruồi bay xoẹt qua mũi tôi. Tên Visser Ba phi nước kiệu, có sáu con ruồi hăng hái đuổi theo.

<Chậm lại!> Jake nhắc. <Nhắm cái bụng hấn!>

Một bức tường màu xanh dương hiện ra sừng sững, ngang ngang đường bay của tôi. Tôi thấy hai con ruồi bổ xuống và biến mất sau đường cong. Ồ, lại thêm hai con ruồi nữa.

Đến lượt tôi.

Tôi phóng vọt qua không khí. Visser Ba vẫn dòm trâng tráo ra phía trước, nhưng tôi không thể chắc mắt cuống của hấn có đang nhìn về phía tôi hay không. Tôi nhắm bụng hấn và xông thẳng tới.

Còn cách cỡ tắc rươi nữa! Tôi lộn ngược cho chân chống lên trời, cánh cụp xuống dưới, và định hướng chui vào như một tên lửa phóng ngoằn ngoèo.

Còn cỡ năm phân nữa là “về đích!” KHÔNG! Hấn bỗng đột ngột quẹo gắt qua bên phải.

Tôi nhắm hướng xông vào lần nữa, nhưng bây giờ Visser Ba lại quẹo qua trái. <Đồ quỷ, hấn say rượu chắc?> Tôi điên tiết rửa.

<Bồ lên chưa, Marco? Tất cả mọi người đều đã ở đây rồi...>

<Chưa! Tui còn đang làm xiếc. Ahhh!>

Visser Ba ngừng bất thành linh. Một bàn tay to bằng bang Colorado vươn ra, cố tóm lấy tôi! Hoảng vía, tôi quay ngoắt một trăm tám mươi độ và vọt lên không trung. Hồi sau ngoái lại tôi mới hoàn hồn nhận ra mục tiêu thật sự của đôi tay Andalite.

Visser Ba đang gãi móng.

<Marco?> Jake phát giọng truyền. <Bồ lên rồi hả?>

Đột nhiên trời tối bùng.

Một cái bóng lớn che khuất cả mặt trời. Một cảnh trông giống như trong phim viễn tưởng. Một chiếc chiến đấu cơ Con Rệp. Có lý do hẳn hoi cho cái tên đó nha. Trông nó y chang một con giắc đen thui, to cỡ chiếc xe buýt học sinh, với hai cái trục ngo ngoe như càng cua giơ thẳng ra - giống như cần ăng-ten có những phụ tùng lằng nhằng.

Chiếc Con Rệp bay chậm rì cho đến khi tiếp đất. Tôi nín thở. Một khung cửa, hay một cái lỗ đen ngòm hình chữ nhật, hiện ra ở bên hông chiếc Con Rệp.

Cái đồng xanh dương to đùng trước mặt tôi dừng đỉnh bước vào. Tôi bám theo hẩn.

Bên trong chiếc Con Rệp tối om. Vài dây đèn thấp dọc theo mái trần và sàn tàu. Một hộp đèn nổi bật lên, chắc chắn đó là bảng điều khiển. Khi lối vào bị bít lại thì áp xuất không khí xung quanh tôi thay đổi bất chợt. Tôi vẫn không rời mắt khỏi gã Visser.

<Marco, bồ lên rồi chứ?> Jake lại hỏi.

<Đã đúng hẹn, Houston. Mười giây để liên lạc.> Tôi cà rởn.

Visser Ba dừng lại. Tôi nhào xuống bụng hẩn. Ngay khi xúc giác tôi cảm nhận được mấy sợi lông của hẩn, óc tôi muốn nổ tung vì giọng truyền như lệnh võ của Visser Ba.

<Tàu Lưỡi Rìu sẵn sàng chưa?>

Có con gì đó đáp lời. Taxxon chẳng? Nhưng tôi chẳng thấy gì hết ngoài hai túm lông xanh dương to chàng dềng. Nền da hồng hồng của khu rừng lông này thật ấm, nhưng tôi không muốn đụng chạm vào làn da ấy, mà chỉ ráng bám chặt vào sợi lông đung đưa.

<Ax, tên Taxxon đó nói gì vậy?> Jake hỏi.

<Hẩn thông báo giờ khởi hành và giờ tới nơi.>

<Và...?>

<Tôi sợ chúng ta sẽ gặp rầy rà to đấy, thưa Hoàng tử Jake.> Ax nói, giọng lo lắng.

Cái bụng ruồi của tôi nảy tới nảy lui. Tôi cố túm chặt sợi lông của Visser Ba. Chúng tôi đang cất cánh, và phải chật vật lắm tôi cưỡng lại được bản năng của ruồi chỉ muốn xò bay lên khi có vật gì đó lay động.

<Rầy rà cỡ nào, Ax?> Jake hỏi kỹ.

<Tôi e là cuộc hành trình của chúng ta sẽ rất dài.>

<Trong bao lâu?> Tôi hỏi ngang.

<Xấp xỉ ba tiếng rưỡi giờ Trái Đất.>

<Ồ-ồ,> tôi nghe Cassie suýt xoa.

<Ôi trời!> Tobias than vãn.

<Bồ giỡn hả, Ax?> Rachel bực bội lên tiếng.

Dĩ nhiên tụi tôi có lý do để bất mãn với tin tức này. Vậy là tụi tôi sẽ phải hoàn hình giữa chừng ngay trên phi cơ, ngay giữa nơi có tụi Taxxon, Hork-Bajir và Visser Ba trấn giữ.

<Úi trời! Ròng rã ba tiếng rưỡi lận! Chúng ta đi đâu vậy? Lên mặt trăng hả?> Tobias nhắm nhăng.

<Nè, Tobias, bồ đừng có mở lời với mấy thứ giờ của chúng tôi, giờ của chúng ta à nha.> Tôi cảnh báo.

<Tới mặt trăng thì chưa đến ba tiếng rưỡi đâu. Cuộc hành trình của chúng ta phải kéo dài vì phải bay qua bầu khí quyển của Trái Đất.>

CHƯƠNG 6

<**A**x, bồ có biết nơi đến là đâu không?> Jake hỏi.

<Tên hoa tiêu không nói. Tuy nhiên, trong khi đi tôi sẽ cố hết sức phán đoán chính xác.>

<Tụi mình sẽ làm gì hả?> Cassie nhảy vô hỏi.

Hỏi mới hay chứ. Tụi tôi đang kẹt cứng trong chiếc Con Rệp, ở sát bên kẻ thù ghê gớm nhất và chỉ có hai lựa chọn: một là lộ mặt ra, đồng nghĩa với tự sát; hai là phải sống nốt quãng đời còn lại trong thân xác loài côn trùng chuyên bói các đồng rác.

Bùùùm!

<Gì thế?> Rachel hét toáng lên. <Trời ơi, con ruồi này hổng muốn đứng yên.>

<Tôi nghĩ chiếc Con Rệp đang ghép nối với tàu Lưỡi Rìu.> Ax đáp.

Nếu chiến đấu cơ Con Rệp trông như một chiếc xe buýt, hay phi thuyền Lưỡi Rìu giống một máy bay phản lực loại lớn, thì chiếc này nhìn như một cái rìu thời Trung Cổ. Và nó là tàu riêng của Visser Ba.

<Vây cũng tốt,> Jake nhận định. <Ít ra thì tàu Lưỡi Rìu còn rộng rãi cho tụi mình kiếm chỗ hoàn hình. Chứ trên tàu Con Rệp thì chịu cứng...>

<Mình đã bao giờ nói rằng mình ghét dạng hình biến này chưa nhỉ?> Tobias thêm vào. <Ý mình là, mình phát hiện ra rằng con ruồi mình rất thích mùi mồ hôi của Visser Ba. Nghe muốn bịnh không cơ chứ?>

<Đúng rồi,> Cassie reo lên. <Hắn bốc mùi. Và đối với bộ não ruồi, thì cái mùi đó hết sức hấp dẫn.>

<Hắn không bốc mùi đâu,> Ax có vẻ tự ái. <Đó là một người Andalite, và xưa giờ, người Andalite không bao giờ bốc mùi.>

Đột nhiên, áp suất không khí nhẹ bỗng đi, khiến tôi bị mất kiểm soát. Tôi dợm bay lên, lượn lơ vài dạo rồi cuối cùng rúc thật kỹ vào bụng Visser Ba.

<Hự, coi chừng hắn nhận ra tụi mình đó.> Tôi la lên, ráng kìm chặt đôi cánh ruồi xuống đám lông màu xanh dương để cưỡng lại niềm ao ước muốn nhảy chơi chơi lên. Ngay lúc đó có sáu cây cột xanh khổng lồ cọ quẹt xung quanh tôi.

<Úi, tui bị cào!> Tôi hốt hoảng la.

<Đồ ăn bám!> Visser Ba quát to. Hổng rõ hắn quát chúng tôi hay quát lũ lâu la của hắn.

<Ê, hần nói đấy.> Rachel bảo.

<Chú ý!> Jake hô.<Sẵn sàng nhảy nha!>

Cú nhào đầu tiên không trúng tôi. Khi cố né những ngón tay đang gãi sồn sột của Visser Ba, tôi nhảy té tát giữa những sợi lông to như cây cọ - như Tazan phần chí chuyển cảnh sau một vại Mointain Dew.

<Marco, yên nào!> Jake hét lên.

<Nói thì dễ hơn làm đó!> Tôi quát lại.

Đột nhiên, những ngón tay ngừng di di mà khum lại thành một lồng úp chụp lấy tôi. Kẹt ngắt rồi.

<Tui sắp bị đập bẹp nè!>

<Marco!> Cassie kêu lên.

Tôi cảm thấy một luồng gió mát thoáng nhẹ qua người. Tiếp theo, tôi thấy trời đất quay cuồng, rung động. Thì ra một con Taxxon đang trườn vào.

<Hần đang chào mừng Visser Ba quay lại tàu,> Ax dịch. <Hoặc có lẽ hần đang nói với Visser Ba rằng anh trai hần là một mảnh vụn sao băng. Tôi hiểu tiếng Galard, nhưng khi nghe ở dạng hình biến này thì không chắc lắm.>

Gã Visser đã rút tay ra khỏi bụng.

<Lũ Venber ở cả trên tàu rồi chứ?> Visser Ba gằn giọng hỏi.

<Venber?> Ax thốt lên đầy kích động. <Có phải hần vừa nhắc đến Venber không nhỉ?>

<Mình không rõ,> Jake đáp. <Điều đó quan trọng lắm hả?>

<Ê này Ax, nói toẹt ra đi, đừng có úp mở vậy chứ?>

<Có thể tôi đã hiểu sai...> Ax đáp lại vẻ ngập ngừng, không trả lời thẳng câu hỏi của tôi.

<Tuyệt!> Lại giọng Visser Ba rồ lên. Với số lượng Venber gấp đôi thì chiến dịch của bọn ta sẽ rút ngắn được một nửa thời gian.>

<Ồ, ít ra thì hẳn cũng biết làm tính toán.> Tobias nhăn nhó bình luận.

Và đây chính là phần tôi thích nhất trong một giờ qua. Người ta nói trong một chiến dịch thì chín mươi chín phần trăm là rình rập còn một phần trăm là sợ hãi tuyệt đối. Đúng đó. Tội tôi đang ẩn nấp, đang treo tồn ten ở dưới bụng của Visser Ba, và đang cố để không hét toáng lên vì sợ hãi. Ý tôi là, một con ruồi chẳng là quái gì khi bạn đang bận rộn. Nhưng nếu nhìn thấy, chắc hẳn bạn sẽ lưu tâm đến nó ngay tức thì. Như vậy là không hay rồi.

"Vậy," tôi nói, "Có ai mang theo bộ bài không? Có ai mới coi được bộ phim nào hay không? Có ai có lời xưng tội nào thú vị muốn xưng không?"

Xem ra tội tôi đang ở trong tư phòng của Visser Ba. Một căn phòng phụ chẳng có đồ đạc gì ngoài một dàn máy tính. Dấu sao thì người Andalite cũng đâu có cần ngả lưng hay ngồi xuống.

Trên tường, có treo một vài thứ như là đồ mỹ thuật. Một số vật lớn được làm bằng thép, hay có vẻ là thép, được trau chuốt công phu. Dăm ba mạch dò điện tử. Một số răng, sừng hay lưỡi cưa. Tội tôi cho rằng có thể chúng là những công cụ tra tấn được thu thập từ khắp nơi trong dải Ngân Hà.

Tội tôi có suy nghĩ đó bởi vì tôi nhận ra một trong những tác phẩm nghệ thuật đó: nó có tên là "máy chém bằng sắt." Hổng phải là ban nhạc rock Khủng Long mà là một cái lồng thời Trung Cổ bên trong gắn đầy đinh nhọn.

Hơi buồn một chút khi nhận ra rằng có một vài viện bảo tàng trên Trái Đất đã miễn cưỡng đóng góp một dụng cụ tra tấn nhân danh loài người và còn buồn khỉnh khiếp hơn khi nhận ra rằng tội tôi đang có ý định chống lại một kẻ mà kẻ này cho rằng nên treo một cái máy chém trên tường thay cho bức tranh cổ động cho bộ phim Baywatch[4].

CHƯƠNG 7

Jake đã đưa ra hai kế hoạch. Kế hoạch A, nếu Visser Ba tình cờ có việc gì đó phải ra khỏi phòng, thì trong lúc đó, tội tôi sẽ gấp rút hoàn hình rồi lại biến hình. Nhưng nếu như, thời gian cứ trôi còn Visser Ba chẳng có ý rời bước, mà chuyện này có vẻ nhiều khả năng xảy ra hơn, thì tội tôi sẽ phải thực hiện kế hoạch B mạo hiểm hơn rất nhiều.

Vớ với tôi, thế lại hay. Tôi đã tư thế sẵn sàng để làm gì đó không thì sẽ phát điên. Ngồi im không làm gì là lập tức, toàn bộ thời gian sẽ được giành cho việc nghĩ ngợi đủ thứ, ví như nào là chết

chóc, nào là phá hủy, nào là đau đớn, nào là bạo lực. Không hoạt động sẽ khiến ta sợ hãi. Một cách khác để phòng vệ nỗi sợ hãi là hài hước. Theo quan điểm của tôi, nếu bạn không đang cười thì là bạn đang khóc. Hài hước là một kỹ thuật mô phỏng. Ngoài ra, tôi còn coi đó là nhiệm vụ của tôi giúp cho tụi tôi không bị nhụt chí trong những tình huống như thế này. Giải trí cho quân mình í mà.

<Nè, Rachel, tui kể bồ nghe một câu chuyện cười nha,> tôi nói.

<Ấy, chớ!> nhỏ trả treo.

Tôi phớt lờ cảnh báo của nhỏ. <Có hai người tóc vàng đang đứng hai bên bờ sông. Từ một bên bờ...>

<Nè,> Tobias ngắt lời. <Nhớ là tóc mình cũng màu vàng đó ghen. Có thể nó vàng hơi xỉn một tí, nhưng mà vẫn cứ được coi là vàng.>

<Ừa, tóc bồ màu vàng trong có hai giờ mỗi tuần,> tôi nói. <Yên nào, để tui kể tiếp. Một người gọi vọng qua người kia hỏi, “Làm thế nào tôi qua được bờ kia?”>

<Buồn cười quá, Marco hén,> Ax nói.

<Tui vẫn chưa kể đến điểm gút của chuyện mà, Ax,> tôi đáp. <Người tóc vàng ở bên kia sông trả lời, “Cô ĐANG ở bờ bên kia rồi còn gì!”>

<Ra là thế,> Rachel nói. <Đến giờ thực hiện kế hoạch B rồi.>

<Mình đã nghe chuyện này một lần rồi,> Tobias nói xuôi xị.

<Tôi e là tôi không hiểu gì cả,> Ax ngơ ngác.

<Tobias nè, đích xác là hồi đó bồ nghe câu chuyện cười này ở đâu vậy?> tôi cất vấn. <Một con chim sẻ, một con cú, và bồ vừa bay lơ lửng trên không vừa kể cho nhau nghe à?>

<Ax, bồ có biết tụi mình đang ở đâu không?> Jake hỏi.

<Tôi tin là chúng ta đang hướng về phía Bắc.>

<Vẫn hướng Bắc ư? Còn bao lâu nữa thì tụi mình phải hoàn hình?> Jake lại hỏi.

<Hai mươi phút nữa,> Ax đáp, <theo giờ của các bạn,> ảnh nói thêm, bằng cái giọng mà tôi dám thề là có chủ tâm chòng ghẹo.

<Tuyệt! Kế hoạch B thôi. Phải làm cái gì đi chứ, bất cứ cái gì cũng được.> Dĩ nhiên câu này là của Rachel rồi.

<Ờ. Để coi đã...> Jake nói, giọng không được nhiệt tình cho lắm. <Ax, bồ sẵn sàng chưa?>

<Rồi, thưa Hoàng tử Jake.>

<Chúc may mắn nha,[5] Ax-ngố,> tôi nói.

<Chân của ai cơ?>[6]

<Đó chỉ là một... đừng bận tâm.>

Tất cả mọi thứ bỗng yên ắng trong vài giây. Sau đó trí óc chúng tôi lại vỡ toang ra vì một giọng truyền lạnh lạnh.

<Lính gác! Vào đây mau!> Ax quát ầm trời, y hết giọng Visser Ba.

Tôi cảm nhận được một làn gió thoảng nhuốm đầy mùi của một chiến binh Hork-Bajir.

Gã Visser giật mình khiến tôi bị lắc đảo y như động đất. <Người làm gì thế, hả đồ ngu si kia?!> Gã quát tên Hork-Bajir vừa thò mặt vô. <Vào đây làm gì?!>

Tên Hork-Bajir có vẻ lúng túng.

<Cút đi!> Visser Ba gầm vang. <Cút mau, không ta quảng mi cho Taxxon ăn thịt bây giờ!>

<La nữa đi Ax.> Jake nhắc.

Ax lại tiếp.

Lại một luồng gió nữa xộc vào. Tôi ngửi thấy mùi một tên Hork-Bajir khác. <Cái gì nữa đây?!> Visser Ba rống lên. Trái tim ruồi bé nhỏ của tôi muốn nổ toang. Có tiếng cơ bắp khua. Tôi bay liên ngay khi Visser Ba vung cái đuôi thần sầu của hắn lên.

Huych!

Một thân xác đổ kênh xuống nền nhà. Tôi hổng muốn nghĩ xem đó là chuyện gì và đó là ai nữa.

<Thêm một lệnh nữa đi Ax,> Jake nói. Tôi có thể cảm thấy sự ngập ngừng của Ax.

Tôi cũng cảm thấy tội nghiệp cho mấy tên Hork-Bajir. Chúng chỉ là những tên nô lệ bất lực của bọn Yeerk mà thôi. Bất kể chúng có làm gì đi nữa thì đó cũng là do mệnh lệnh của tên Yeerk trú trong não mình.

Trên thực tế, trước khi bị bọn Yeerk chinh phục, người Hork-Bajir là một giống loài hòa hiếu. Họ chỉ được cái bự con, ngờ nghệch - những con thằn lằn ăn vỏ cây. Và họ khá là tử tế, thiệt đấy.

Những nạn nhân vô tội trong chiến tranh dường như ai cũng thuộc loại đó cả.

Ax hét lên lần ba và lần này tôi nghe có mùi hai tên Hork-Bajir bước vào. Tôi đoán là chúng cho rằng hai tên vào cùng một lượt sẽ có ích hơn chẳng.

Không hề.

Visser Ba giận phát khùng, Hắc phi về phía hai tên Hork-Bajir, phi ra cửa. Ra ngoài!

<Mọi người tản ra!> Jake kêu lên. <Chậm thôi nha!>

Tôi bắn người xuyên qua không khí. Tôi quan sát thấy một khối màu xanh dương bự chẳng biến dạng sau cánh cửa. Cánh cửa ập lại ngay sau lưng hắc.

<Hoàn hình rồi biến hình ẹ đi!> Jake ra lệnh.

Tôi nhào xuống đất và hoàn hình ngay lập tức.

Việc biến hình chả bao giờ có trình tự logic gì hết cả. Không bao giờ trình tự được lặp lại đến hai lần giống hệt nhau. Lần này, cặp mắt của tôi biến đổi đầu tiên. Hàng ngàn con mắt nổ đến cái phụp. Như vậy, tôi lại có cặp mắt người.

Điều này chả hề hay ho tẹo nào. Vì nó khiến tôi có “cơ hội” quan sát mọi người - kể cả bản thân tôi - hoàn hình. Và nó cũng cho tôi một cái nhìn rất thực về tên Hork-Bajir tội nghiệp đang nằm chình ình trên sàn. Chỉ ít thì thân thể hắc vẫn còn nguyên vẹn. Rất có thể hắc vẫn còn sống. Người Hork-Bajir rất khỏe, rất cường tráng. Phải, rất có thể hắc sẽ sống, nếu như bọn Taxxon không tìm thấy hắc trước khi hắc tỉnh lại.

Sự biến đổi ở Rachel đặc biệt kỳ dị. Thoạt tiên, người nhỏ phồng lên. Trước mắt tôi, nhỏ đang từ một chấm nhỏ xíu, cao ngồng lên đến gần một mét sáu với cặp mắt phức hợp của ruồi, những lọn tóc vàng đâm ra từ sau đầu.

Cassie là thiên tài biến hình. Nhỏ thực hiện việc hoàn hình khả dĩ hơn cả, thậm chí còn hơn cả Ax. Trong một vài giây, nom nhỏ đã hầu như trở lại bình thường, ngoại trừ hai cái cánh mỏng tang gắn sau lưng nhỏ. Nom nhỏ giống như một thiên thần hay là một bà tiên trong truyện cổ tích vậy.

Tôi nhìn xuống hai tay mình. Chúng vẫn là những cái vuốt lông lá, phiên bản phóng đại của cẳng ruồi. Tôi quan sát thấy những cọng lông dày cùi biến mất, thay vào đó là lông người. Đầu mút của những cái vuốt gãy nứt, nghe như vỏ trứng bị rạn. Những ngón tay của tôi từ từ trượt ra, giống như năm con rắn mới để chuôi ra khỏi vỏ trứng.

CHƯƠNG 8

“**N**ào, mọi người hãy hít hai hơi thở thật sâu rồi biến hình lại nha.” Jake thì thào khi cả bọn đã hoàn hình xong. Bốn con người, một điều hâu đuôi đỏ và một chú bé Andalite, lại tập trung tâm trí để biến thành ruồi lần nữa...

Nói thì dễ hơn làm. Biến hình giống như chạy đua nước rút đường đua hai trăm mét với tốc độ lớn nhất í. Rốt cục, bạn không được chuẩn bị sẵn sàng cho việc người mình đổ cái rầm, nhưng cũng không được chuẩn bị sẵn sàng để thực hiện lại quy trình biến hình đúng cách.

Tôi hít vài hơi thở thật sâu và tập trung biến thành ruồi. Tôi mừng tượng ra hàng ngàn con mắt, những cẳng chân lông lá và cái vòi gớm ghiếc của chúng. Jake đã bắt đầu biến đổi, trở nên nhỏ hơn, nhỏ hơn nữa. Hai cánh tay của Rachel bắt đầu co rút lại và lông đen của ruồi xuất hiện. Cặp cánh của Cassie mọc ra. Cặp mắt điều hâu căng thẳng của Tobias bắt đầu được nhân đôi, nhân ba, nhân tư, trong khi đó, cái mỏ khoằm khoằm của nó dài ra, tạo hình thành cái ống. Ax và tôi có vẻ biến đổi sau mọi người. Thế rồi, tụi tôi nghe thấy tiếng xì xì mơ hồ. Tụi tôi trao đổi cho nhau những cái liếc nhìn lo lắng trước khi những con mắt của tụi tôi đổ dồn về phía cánh cửa.

Chợt, có tiếng rít giống giả.

Cửa xịch mở.

Tên Hork-Bajir bất tỉnh may mắn đã vừa kịp chạy ào ra ngoài.

Taxxon! Một con rết ú nu lách vào, lọc xọc lết hàng chân kim đẩy thân mình như khúc cây đi. Cái miệng chành bành của nó đỏ lừ như món thạch đông dâu rừng hiệu Jell-O.

Nó nhìn tôi đang biến hình dở chừng, chột dóm đó lại, có vẻ chờn.

Rồi nó nhìn Ax - hãy còn một nữa Andalite, vẻ khiếp vía! Taxxon sinh ra đâu phải để tay đôi với Andalite.

<Ax!> Jake hét. <Làm bộ như anh là Visser Ba đi!>

<Thò mặt vô đây làm gì hả?!> Ax gân cổ la.

Tên Taxxon không nói không rằng, chỉ lảng lảng chạy bổ ra khỏi cửa. Nó đâu có ngu. Nhưng không kịp nữa rồi... Ngay khi đó, cái đuôi của Ax đã huơ lên không như chiếc roi điện.

Tôi chỉ nghe một tiếng PHẬP khô khốc.

Một đồng mềm nhũn đổ oặt xuống, hết như ai đó đánh đổ cháo yến mạch xuống sàn nhà.

Một mùi nồng nặc, kinh dị bốc lên khắp căn phòng.

<Tôi nghĩ, chúng ta gặp rắc rối rồi, thưa hoàng tử Jake,> Ax nói.

<Nó ngủm rồi chứ hả?> Jake hỏi lại.

<Ừm, về một nghĩa nào đó,> Ax tiếp tục. <Nó đang đánh chén khúc đuôi của chính nó.>

Taxxon là những con rất ăn thịt đồng loại nhậy bén nhất trong vũ trụ. Chúng không chỉ ăn thịt những tên Taxxon khác, chúng thậm chí, còn ăn thịt cả chính bản thân mình nữa, nếu có cơ hội. Cái đối là toàn bộ thế giới của chúng. Cho đến khi chết, bọn Taxxon vẫn có những hành vi thể hiện cái bản năng kinh khủng đó.

<Nào, biến hình lẹ đi rồi bay biến khỏi đây ngay. Ôm sát mái trần nha. Theo mình. Mau!> Jake nói bằng cái giọng trấn an mọi người.

Tụi tôi lao như bắn khỏi phòng, ra ngoài hành lang. Tường và trần nơi này đen thui lùì. Bốn cái ống mỏng đầy ánh sáng treo ở góc tường, nơi sát mí trần.

<Ax, những bóng đèn dọc theo mái trần kia là cái gì vậy?> Jake hỏi.

<Mỗi một màu gọi ý một lối đi tới một nơi nào đó trong con tàu. Ví dụ như ở tàu Andalite thì màu xanh lá cây dẫn tới phòng kiểm soát, còn đường màu đỏ dẫn tới phòng máy.>

<Bồ có nghĩ những bóng đèn này cũng có chức năng tương tự không?> Tôi hỏi.

<Có vẻ thế. Tất cả mọi thứ của bọn Yeerk đều là ăn cắp của chúng tôi. Tuy nhiên, nhỡn lực ruồi của tôi không thể phân biệt được màu sắc của những lối đi khác nhau.>

<Trong con tàu thì nơi nào là yên tĩnh nhất, Ax?> Cassie hỏi.

<Đó là khoang chứa hàng. Thường thì nó nằm ở đuôi tàu.>

<Lúc này bồ có nhận ra tàu đang bay theo hướng nào không, Ax?> Jake hỏi.

<Tàu vẫn đi về hướng Bắc, thừa Hoàng tử Jake.>

<Thế thì tui mình sẽ bay về hướng Nam. Đi nào.>

<Xí nha, một chút ghi chú nhỏ trước khi tui mình của queo gì đó, được không?> Tôi nói màu mè. <Cái thứ ánh sáng này làm tui dần như hồng thấy gì hết á!>

<Nếu tui mình không thấy nhau, thì Visser Ba và đám lính gỗ của hắn cũng khó lòng mà thấy tui mình. Mình nghĩ...> Rachel nhận định.

<Ê, coi ai đang tới kìa.> Cassie ngắt ngang.

Một thân hình màu xanh dương quen thuộc. Và bây giờ là mùi hương quen.

<Bám vào trần mau!> Jake la.

Visser Ba đứng đỉnh đi sụt ngang qua tui tôi, nghênh ngang bước vào tư phòng của mình. Liền sau đó giọng truyền của hắn rộ lên trong đầu tui tôi như bom tấn nổ. <Bay đâu! Bọn thảo khấu Andalite đang ở trên tàu của ta!> Cả hành lang bỗng chốc tràn đầy mùi Hork-Bajir.

<Ax, chúng ta phải đi theo lối có đèn màu gì?> Jake hỏi vội.

<Tôi không thể biết đích xác lối nào dẫn đi đâu. Cảm nhận của màu sắc của Yeerk hình như...>

<HÃY CHỌN MỘT ĐƯỜNG!> Jake gầm lên.

<Đi theo tôi,> Ax nói về phục tùng.

Jake hầu như không bao giờ la hét. Mỗi khi nó la hét, bạn phải biết đó là lúc bạn phải thực

hiện những gì nó bảo.

Có bốn lần đèn cả thấy, nhưng đối với chúng tôi thì tất cả chúng đều có màu xám xám. Ax dứt khoát một con đường.

<Bắt tội Andalite!> Visser Ba la trong cơn lòi đình tốt độ. <Chúng ở đây! Trên tàu Lưỡi Rìu của chính ta. Bọn bay có nghe ta nói không? Hãy bắt chúng! Bắt chúng!>

Tội tôi vọt bay lên thật nhanh, bám theo ánh đèn viền quanh trần nhà. Hy vọng nó không dẫn phi đoàn ruồi tội tôi tới một cái bẫy chết người nào đó.

CHƯƠNG 9

Ax tìm thấy những cái khoang chứa hàng và dẫn đường cho tội tôi như thể ảnh được sinh ra và lớn lên trên tàu Lưỡi Rìu vậy.

<Chúng biết về lối hình biển này,> Cassie nói. <Như thế thì nguy lắm. Vì chúng có thể làm ngập cả con tàu này bằng thuốc diệt côn trùng.>

<Mình sẽ không chịu chết như một con ruồi đâu,> Rachel nói. <Chúng muốn mình chết ư, nhất định mình sẽ lòi vài tên theo cùng.>

Nhỏ đã sẵn sàng để hoàn hình. Và theo như tôi thấy, nhỏ có lý: chết lẳng nhách như một con bọ là không thể chấp nhận được. Nếu bọn Yeerk có ý định tóm giam được tội tôi, thì chúng đừng có hòng nghĩ tới chuyện đơn giản chỉ cần dùng có một chai Raid[7].

Dường như tội tôi đang bị mắc vào cái bẫy mà do chính tội tôi giăng ra. Visser Ba biết chúng tôi đang ở trên tàu của hắn. Giờ chỉ còn là vấn đề thời gian thôi. Một trận đánh ác chiến rồi sẽ nhanh chóng nổ ra, và bọn Yeerk là kẻ quyết định thời gian khơi mào.

Trong cơ thể nguyên thủy của mình, tội tôi mới thấy rõ tội tôi đang sợ hãi đến mức nào. Tôi có thể thấy điều đó qua cách nghiêng chặt hai hàm răng của Jake, qua cách cười của Rachel, qua nỗi lo lắng đượm vẻ buồn bã của Cassie. Thà cứ ở trong lối hình biển có lẽ lại tốt hơn. Trong lối hình biển, bạn có thể nghe thấy nỗi sợ hãi nhưng bạn không phải chứng kiến nó hiển hiện trong ánh mắt người đối diện. Tôi ngó sang Rachel và khi tôi vô tình chăm chú quan sát nhỏ, tôi ráng xác định, phải đến lần thứ một triệu rồi, xem liệu rằng Rachel thực sự can đảm hay chỉ là mắc chứng điên khùng.

Tôi nhòm Rachel trân trân, chợt thấy đằng sau nhỏ có một khối thủy tinh to đùng, nhô thẳng lên. Một xy-lanh cao khoảng ba, bốn mét, đường kính chừng một mét rưỡi. Bên trong ống lơ mờ một hình hài húp híp, óng ánh bạc, được những tia sáng từ mù màu xanh da trời rơi vào.

Đúng rồi! Cái ống thủy tinh đông lạnh đầy sương mù cao gần bốn mét này có đựng một cơ thể sinh vật. Trong khoang chứa hàng còn có nhiều ống xy-lanh khác, chất thành một hàng dài. Hình như mười ống cả thấy.

“Nom có vẻ giống như một loài sinh vật nào đó thì phải,” Cassie nhận xét.

Tôi cảm thấy hơi lạnh phả ra từ phía đám ống xy-lanh. Lại gần, tôi định rờ vào một ống nhưng đầu ngón tay tôi chợt tê cứng lại trước khi chạm được đến nó.

“Rồi, đây là một sự quái dị mới toanh hoàn toàn không cần thiết tạo nào,” tôi nói.

<Nhìn chúng na ná như...> Ax ngập ngừng nói.

“Như cái gì?” Tôi nôn nóng hỏi.

<Như người Venber mà Visser Ba đã nhắc tới,> Ax đáp. <Nhưng không lẽ nào...>

“Venber là cái gì?” Rachel hỏi.

<Đó là loài lạ sống ở trên một mặt trăng băng giá cách đây mấy chục năm ánh sáng,> Ax giải thích. <Chúng tôi đã được học về họ ở trường. Họ là một trong những chứng tích sớm nhất chúng tôi thu thập được về cuộc sống bên ngoài hành tinh Andalite. Nhưng Venber đã bị tuyệt chủng cách đây hàng ngàn năm rồi mà...>

“Á, lại nói về sự tuyệt chủng,” tôi chắc lưỡi. “Bây giờ mấy bồ muốn biến hình hay muốn có một kết cục tương tự như vậy đây?”

Cassie căng mắt nhìn qua làn sương mù, ráng nhìn kỹ vào sinh vật to lớn màu bạc. “Visser Ba âm mưu điều gì với lũ sinh vật lạ bị tuyệt chủng này nhỉ? Bồ biết những gì về họ, hả Ax?”

<Họ chỉ dừng ở mức sử dụng những loại công cụ thô sơ, mặc dù trí thông minh của họ cho phép họ có thể phát triển xa hơn thế. Họ đã sống sót trong điều kiện băng giá khắc nghiệt - tới hơn hai trăm độ dưới zero.>

“Giờ thì cái nhiệt độ đó là của chúng ta phải không?” tôi lẩm bẩm. “Nè, ở đây có chuyện phải tính tới nè: Mấy tên xấu xa kia có thể xuất hiện ở đây bất cứ giây phút nào, theo giờ của chúng ta đó nha. Vậy mà tui mình định tiêu tốn một vài phút cuối cùng trên đời chỉ để bàn luận về một giống loài ngoài hành tinh đã tuyệt chủng thôi sao?”

Câu nói của tôi hẳn đã gây một chút kích động. Thực tế, Jake đã mỉm cười. "Marco nói đúng đó. Chuẩn bị tư thế sẵn sàng đi nào."

Đột nhiên, Ax tỏ ra cảnh giác cao độ. Có vẻ như ảnh nghe thấy tiếng nhạc từ xa văng lại. <Chúng ta đang hạ độ cao. Chuẩn bị hạ cánh.> Ax thông báo.

"Tốt. Thế thì biến hình mau." Jake giục giã.

Giảm độ cao ư? Tôi tự hỏi. Chuẩn bị hạ cánh sao? Tại sao Visser Ba lại cho tàu hạ cánh? Nếu đáp xuống đất, tụi tôi sẽ dễ dàng trốn thoát.

Có nhằm lẫn gì chẳng?

Tôi quẳng bég nổi lo đi. Tôi đã lo lắng quá đủ rồi.

Vài phút sau, chúng tôi đã sẵn sàng. Jake biến thành cọp; Rachel trong dạng gấu xám; Cassie là sói; Tobias và Ax ở trong hình dạng tự nhiên. Còn tôi, tôi biến hình thành khỉ đột.

Tụi tôi đã hợp thành một tiểu đội thú chiến đấu mạnh mẽ và quyết tử. Và rồi...

Vuúút! Cửa bên trái mở.

Vuúút! Cửa bên phải mở.

Vuúút! Cửa ngay phía trên đầu mở.

Cứ mỗi lần một cánh cửa mở ra, là lại có hàng chục tên Hork-Bajir cùng chen chúc xông vào. Đằng sau chúng, vẫn còn nhiều Hork-Bajir nữa xuất hiện.

Ngay lập tức, tôi hiểu ra tại sao Visser Ba lại đáp con tàu xuống: Hẳn đã xác định ra vị trí của tụi tôi. Và... tụi tôi chết là cái chắc.

CHƯƠNG 10

Tôi nín thở. Chỗ nào cũng thấy bọn Hork-Bajir. Khắp nơi!

Đây không phải là một cuộc chiến. Đây là một vụ tự sát.

Visser Ba hiện ra nơi ngưỡng cửa trung tâm.

<Ô, là la. Thật hân hạnh được tiếp đón các bạn trên tàu Lưỡi Rìu. Tôi có thể tiếp đãi quý vị cái gì đây? Đồ uống, thức ăn? Hay tốt hơn là cái chết tức khắc?>

Visser Ba cười ha hả. Ba cánh cửa mở toang bít đầy Hork-Bajir với tia Nguyệt.

<Ra lệnh đi anh Jake,> Rachel thăm thì. <Ra lệnh đi và em thề là ít ra em cũng có thể tóm được hắn.>

Ba cánh cửa? Tại sao không là bốn? Tại sao cánh cửa thứ tư không mở?

<Ax!> Tôi nói khẩn cấp. <Bồ đảo cặp mắt cuống trứ danh của bồ coi sao... Tui nghĩ, phải có một cái cửa thứ tư nữa chứ?>

<Đúng! Nó là cửa thoát hiểm, nhưng bảng điều khiển đã được mã hóa, mà tôi thì phải mất mấy tiếng đồng hồ mới giải mã được...>

Tôi nhúc nhích cái nắm đấm to bự của mình. <Jake! Có một cửa nữa ở đằng sau tụi mình. Cái bảng điều khiển. Tui sẽ cho nó một đấm để nó phải mở toang ra.>

<Và bị bắn trước khi hó hé gì.> Jake gắt.

<Không. Bọn Yeerk không thể bắn vung vãi tia Nguyệt ở đây, chỗ cất những ống tuýp quý giá này,> Ax nói. <Chắc chắn đó là những mẫu vật giá trị lắm.>

Jake ra quyết định thật nhanh. <Rachel. Ngay khi Visser Ba mở miệng nói câu kế tiếp, em hãy chụp lấy một ống tuýp gần nhất. Marco? Bồ lo cái bảng điều khiển. Ax, yểm trợ Marco. Tobias, Cassie và mình sẽ xông thẳng vào Visser Ba làm đòn nhử.>

<Đầu hàng ngay và...> Visser Ba quát nạt.

Trước khi hắn kịp nói đến từ thứ năm, Rachel đã tung chuông! Một ngọn núi xam xám đổ ầm vào một ống xy-lanh gần nhất.

RẦM!

Không hề hấn gì!

Quá trễ, tôi đã quay người, nhảy xổ về phía bàn phím.

<GIẾT CHÚNG!> Visser Ba rít lên.

“Kreeeecccc!” Tobias kêu lên.

“Grùrùrù!” Rachel rống vang.

RẮC!

Một tiếng rắc khô khốc kèm theo một vết nứt nhỏ trên thành ống xy-lanh. Sương mù bắt đầu tủa ra.

Jake, Cassie, và Tobias đã tấn công. Lúc này không còn sự lựa chọn nào khác.

Một vệt màu cam vằn đen vồ thẳng Visser Ba. Không ít hơn nửa tá Hork-Bajir đang bao lấy con cọp, những lưỡi gươm nhá lên.

Tôi co cánh tay lên, lấy hết sức bình sinh dẫn mạnh một đấm vào bảng điều khiển. Nó bẹp dúm đó y như vỏ đồ hộp.

<Rút hẳn khối kim loại đó ra!> Ax hét. Cái đuôi siêu hạng của ảnh chuẩn bị phập xuống một tên Hork-Bajir đang trờ tới.

Rachel lùi lại lấy đà, rồi lao hết tốc lực bằng cả bốn chân vào cái ống xy-lanh. Một tiểu đội Hork-Bajir học tốc đuổi theo nhỏ.

Ngay sau đó, tôi thấy con sói-Cassie bay vèo qua và rơi ịch xuống, xụi lơ. Từ trên cao, Tobias đang đâm bổ xuống, ráng ngút cặp mắt cuống nhay cảm của Visser Ba.

RẦẦM!

Rachel đâm sầm vào cái ống tuýp. Một đồng lưỡi hái của lũ Hork-Bajir vây lấy nhỏ.

Và rồi cái ống xi-lanh đó vỡ tan.

CHOANG!

Ổng tuýp vỡ vụn.

Phùù! Màn sương tỏa ra ào ào. Tụi Hork-Bajir sợ khiếp vía giật bắn người, la hét ầm ĩ toan tháo lui. Nhưng quá trễ! Làn sương mù đã túm lấy chúng - nó lan tới đâu thì các bộ phận cơ thể tê liệt đến đó.

Làn hơi làm tụi Hork-Bajir rét cứng người, biến thành những khối đá kỳ dị. Tôi nhìn thấy một tên Hork-Bajir trơn mắt kinh hoàng nhìn cẳng trái của mình đột nhiên rời ra và rơi ình xuống sàn như một mẫu tượng.

Màn sương cũng tấp trúng Rachel, nhưng chỉ làm bộ lông dày đặc bên ngoài của nó đông lại, rồi nứt ra thành hàng ngàn dấu chân chim.

Tôi rút tung phần kim loại lỏng lẻo của cái bàn phím.

<Bóp nát cái cần điều khiển kia đi!> Ax ra lệnh.

Tôi làm theo ảnh.

Nhưng chậm mất rồi! Visser Ba đã nhận ra sai lầm của mình.

<Phi công!> Hấn rú rít. <Lái lên! Lên! Lên! Mau!>

Cửa hông lên ngoài bắt đầu lướt đi, mở ra một màu trắng xóa.

<Ê, mấy bồ! Cửa đã mở! Chạy!> Tôi hét.

Làn sương mù lạnh buốt đang cuộn lan khắp phòng, buộc Visser Ba phải lùi lại. Nhưng điều đó không ngăn hấn hò hét lính tráng. <Đuổi theo! Đuổi theo chúng! Mau!>

Lũ Hork-Bajir xông vào màn sương, nhưng... chân chúng bắt đầu tê buốt, rồi những ngón chân bỗng rời ra, rụng mất để lại phần mắt cá vẹo vọ.

Jake phóng vèo qua làn sương mù. Tobias bay ra tới cửa trước tiên. Cassie nằm bất tỉnh còng queo, trong khi làn sương đang lững thững lan tới.

Không dẫn đo, Rachel xông hấn vào làn sương, dùng răng quắp cơ thể con sói Cassie lên. Xong, nó lê bước ra cửa, bỏ lại bàn chân trái của con gấu ở nơi nó bị đông đặc.

Tụi tôi lao đảo ra cửa, từng người một nhảy tồm vào hư vô.

CHƯƠNG 11

Tôi rớt đánh ạch một cái từ độ cao khoảng sáu mét, vấp mặt xuống, vừa lúc bị hàng trăm ký thịt thú và người ngoài hành tinh đè lên.

Có một tiếng Phụp đing tai nhức óc. Tàu Lưỡi Rìu đang lấy độ cao. Tôi nghe giọng truyền của Visser Ba rít lên. <Không! Không! Xuống! Xuống ngay!>

Tôi bấu chặt lấy mặt đất, cố lách khỏi đồng lõa xộn kia. Nhưng mặt đất cứ trơn tuột dưới tay tôi.

Băng tuyết! Cách mặt mình vài phân, tôi thấy móng vuốt của Jake đang cào cấu mặt băng.

Tôi cố hích cho con gấu xám đang đè lên người mình rơi xuống. Không nổi! Sau đó, chỉ khi Rachel tự lặn ra tôi mới ráng đứng lên được.

Tôi cảm thấy da mình rách toạc khi nhào ra khỏi băng. Đau quá!

Nhưng rồi tôi nhìn thấy những cái chân của Rachel. Hay ít nhất là nơi chúng từng tồn tại. Nhỏ đang cố nhanh chóng hoàn hình. Con gấu có thể chịu được rất nhiều vết thương nhưng không phải là chuyện bị mất hẳn nguyên một bàn chân.

Cassie co giật cái thân sói tới lui như người đang mớ. <Yah! Ô! Ô! Ô trời! Chúng ta ở...>

<... ở nơi nào đó lạnh khủng khiếp!> Tôi đáp. <Lạnh dễ sợ. Tốt hơn hết, bồ hãy hoàn hình rồi lại biến hình nhanh nhanh lên!>

Tàu Lưỡi Rìu đã chọc thẳng lên không trung, xuyên hẳn qua những đám mây và mất hút. Nhưng chắc chắn nó sẽ quay trở lại.

<Marco nói đúng đấy,> Jake thừa nhận. <Grừừ! Lạnh... ừừ... quááá...!>

Cánh tay tôi không còn cử động được nữa. Lạnh quá trời đất. Dòng máu vẫn còn ấm trong ngực tôi phả ra ngoài một làn sương mù. Lốt khí độc của tôi chỉ thích nghi được với thời tiết

nóng ẩm thôi. Trong khi đó, vùng nóng ẩm đang ở đâu đó rất xa đây...

Cassie đang là người trở lại, đứng chân trần trên băng run lấy bầy. “Mình biết hình lại thôi,” nhỏ lập cập nói. Rachel đã hoàn hình cách đó không xa.

“Đây là Alaska hay sao ấy?” Rachel la lên, phun khói phì phò ra giữa hai môi.

<Chắc vậy quá,> Tobias đáp. <Cách đây khoảng một dặm mình trông thấy một căn cứ hay một thị trấn gì đó. Ồ, rất nhiều tòa nhà bằng kim loại xám ngắt, dợn sóng. Có một cái chảo lớn gắn vào mái nhà - hình như là thiết bị thu qua vệ tinh. Mình biến hình đây, chứ không khéo lại bị đưa đến khu thực phẩm, đặt bên mấy con gà đông lạnh thì nguy...>

Khu căn cứ lờ mờ hiện ra tuốt phía xa. Bên phải tôi là một vũng nước đã đóng băng một nửa, trên bề mặt của nó có những đường dích dắc do băng nứt. Chếch về bên trái, cách bờ biển một trăm thước, là một dãy đá lộ thiên khổng lồ, lởm chởm - chân một dãy núi bạt ngàn, trải dài ngút tầm mắt, không cây cối, chẳng cỏ hoa, chỉ có một đỉnh núi đen thùi in trên nền tuyết trắng.

<Hong phải Hawaii, cũng chẳng phải Caribbean.> Tôi nói, cố quên đôi bàn chân khi đột của mình đang đóng băng tại chỗ.

<Ồi!> Cassie rên rỉ. <Mình chưa bao giờ lạnh thế này! Mình là sói mà. Mình lạnh quá!>

<Tobias!> Rachel kêu thất thanh.

Tobias đột nhiên xum xuống, lăn đùng ra băng, đôi cánh đập yếu ớt.

<Mình không thể... bay... cũng không thể... biến hình được nữa... lạnh quá...>

Rachel ôm lấy Tobias, hấp tấp dùng bàn tay nửa người nửa gấu xám xoa xoa vào ngực cậu ta cho ấm lên. Nhỏ biến hình to lên trong khi vấp áp Tobias vào bộ lông gấu dày xù của mình.

Tôi đập hai bàn tay vào nhau, cố xoa bóp để lấy lại cảm giác ở mấy ngón tay. Tôi nhìn lên và trông thấy tàu Lưỡi Rìu - một hình thù đen trùi trùi in vào mây.

<Hắn không trở lại đây mà hướng về phía căn cứ,> Ax nhận xét.

Điều đó khiến tôi thấy khá hơn. Nhưng không ai, dù chỉ một phút, nghĩ rằng hắn cứ để tôi thoát dễ dàng như thế.

Rõ rồi, Visser Ba chẳng việc gì phải vội vã. Không như tôi, hắn rành rẽ nơi này. Và hắn

biết, tội tôi cũng chẳng chạy được xa.

CHƯƠNG 12

<Tội mình phải di chuyển ngay thôi,> Jake nói. Lốt cộp của nó chịu lạnh khá giỏi, tôi nghĩ thế. Còn không thì là nó đang làm bộ là như thế và không chịu than thở. Cũng tốt thôi. Tôi sẽ than thở giùm cho cả nó.

<Ax nè?> Cassie hỏi. <Làm sao bồ chịu nổi?>

<Tôi chẳng chịu nổi gì cả,> ảnh bảo. <Mà tôi sắp chết cóng đây. Tôi sợ não mình chỉ còn hoạt động ít phút nữa thôi.>

<Ax, bồ cần phải thực lòng nói với tội mình những điều này,> Jake nói. <Chịu khó chịu đựng thêm vài phút nữa đi. Tội mình cần phải chạy càng xa càng tốt!>

Tôi ráng phóng mình thật nhanh, nhưng cứ chậm rề rề, như thể bàn chân không còn gắn vào cẳng nữa. Mỗi cơn gió như một mũi kim chích vào mặt tôi. Nước mắt nhỏ tong tong xuống má và đông ngay lại khi chưa kịp lặn xuống tới cằm. Máu trong ngực tôi dần trở nên một lớp áo choàng nước đá màu hồng.

Chúng tôi đi chẳng được bao xa.

Ax thều thào. <Hoàng tử Jake! Tôi không chắc mình có thể tiếp tục...>

<Rồi nghe này... Ax! Tobias!> Jake ra lệnh. <Không ai trong mấy bồ có hình biến chịu lạnh được. Vậy, hãy biến hình thành bộ chết rồi chui vào nắp trong bộ lông gấu của Rachel đi!>

<Lẹ đi!> Rachel giục giã. <Mình sẽ che chở cho mấy bồ...>

Rachel đứng cạnh Ax trong khi ảnh bắt đầu biến hình. Còn Tobias, vẫn còn đang ở trong vòng tay của nhỏ, bắt đầu teo rút lại. Rồi Rachel bốc Ax vẫn còn đang trong quá trình biến hình lên và giữ ảnh ở trước ngực gấu của mình.

<Đi nào. Tội mình cần kiểm chỗ ẩn nấp trước khi bọn Yeerk đuổi theo. Đi thôi!> Jake hối thúc.

Chúng tôi lại xuất phát, một đoàn quân tổng hợp lạc lõng, khổ sở, lê lết. Cọp, gấu, sói và khỉ đột.

Tôi bắt đầu rên hừ hừ. Tôi là khỉ đột! Mà đây là tuyết! Tức cười quá! Lạnh quá!

Mệt dễ sợ. Mệt bã người luôn.

Tôi quay đầu lại xem tàu Lưỡi Rìu có quay lại không.

Hồng có gì trên bầu trời ngoại trừ đám mây ở trên khá đẹp. Nom giống hình một con ngựa. Không, kỳ lân chứ. Đúng rồi. Đẹp.

Chúng tôi cứ cắm cúi chạy dọc theo bờ biển đóng băng, núp dưới bóng của dãy đá buồn tẻ.

Mỗi bước chạy như là tra tấn. Bàn chân tôi tê lịm, nhưng cẳng chân lại đau âm ỉ. Bốn chân khỉ đột của tôi gồng lên chịu sức nặng toàn thân, các khớp rướm máu.

Thình lình, gió tạt mạnh hơn, quất vào mặt tôi vun vút, cắt xoèn xoẹt qua lớp lông khỉ đột của tôi như thể người ta đang xén lông cừu. Tôi là chúa ghét gió. Gió làm tôi mệt mỏi, khiến tôi không thể nhìn thấy rõ.

Cứ đi theo con mèo màu cam kia, tôi tự nhủ. Cứ đi theo con mèo cam vằn đen bụi chẳng kia.

Lạnh quá, lạnh như thể bạn trút hàng triệu triệu viên nước đá vào bồn tắm và trèo vô đó... ngâm mình. Có lẽ bạn chỉ có thể cảm nhận được một phần rất nhỏ những gì tôi đang cảm thấy thôi.

Chưa hết, lại còn gió nữa. Gió như hàng ngàn mũi kim thi nhau đâm chích da thịt bạn, xuyên thủng mặt bạn, xuyên tới xuyên lui...

Chúng tôi chạy trên bàn chân đông máu. Bây giờ tôi đã thấy đá hiện ra càng ngày càng cao hơn bên cạnh mình. Hãy trốn đi. Hãy núp vào các tảng đá đi. Như thế thì... cái đám lùn theo dấu vết của chúng tôi... sẽ không...

Tôi thực sự hoang mang cực độ. Bao ý nghĩ cứ nhảy nhót loạn xạ trong đầu, chẳng rành rọt ra đầu vào đầu.

<Rồi lại đây!> Jake gọi to. <Tụi mình có thể nghỉ chút xíu.>

Đây là đâu? Đá tảng bao quanh tụi tôi. Một đồng cao ngất. Giống như... giống như đá tảng. Phải rồi.

<Mình không thể tưởng tượng nổi nơi này sao mà lại lạnh thế cơ chứ,> Cassie nói một cách mệt nhọc, hơi thở kết thành từng đám hơi nước dày đặc.

<Mình không còn cảm thấy chân mình nữa,> Rachel phàn nàn.

<Gì cơ?> Tôi nói. <Mình thì chỉ muốn ngủ ngay bây giờ.>

Tôi ngó ngẩn nhìn xuống bàn chân mình. Nó phồng rộp lên. To ú ị. Gần gấp đôi bình thường. Tôi nhắm mắt lại. Mệt đứt hơi. Lạnh thấu xương.

<Nào, tất cả mọi người,> Jake hiệu triệu. <Tụi mình cần suy tính xem phải làm gì. Rachel, anh biết là em rất lạnh, nhưng em có chịu nổi nữa không?>

<Chút chút thôi,> Rake thề thốt. <Không cầm cự lâu nổi đâu. Gấu xám thường hay ngủ khi trong hang suốt mùa đông mà...>

<Cassie? Thế còn bồ?>

<Hừ, Sói là thú xứ lạnh, nhưng mình cũng chịu không thấu cái lạnh này. Ít ra là không lâu đâu.>

Không lâu đâu.

Văng vẳng có tiếng nói từ xa vọng lại.

Tôi bỗng thụp xuống, chợt nhận ra mình đang muốn lăn cù nhày ra đất. Một sự thôi thúc mạnh mẽ buộc tôi phải ngồi bệt xuống trên mặt băng.

<Marco!> Jake hét. <Bồ làm trò quỷ gì thế?>

Tất cả mọi thứ trở nên xám xịt.

<Marco! Bồ phải đứng dậy, tiếp tục đi chứ!> Rachel hùa vào la.

<Chuyện gì vậy?> Tobias hỏi vọng ra từ đâu đó trên người Rachel.

<Cậu ta bị sốc,> Cassie nói, giọng nhỏ điềm tĩnh đến phát sợ.

<Marco!> Rachel hét. Bàn tay gấu của nhỏ vỗ lấy tôi, lay lay lay để. <Bồ cần phải đứng lên!>

<Thôi đi,> tôi lẩm bẩm. Tức gì đâu. Nhỏ lúc nào cũng chộn rộn khiến tôi nổi sùng.

<Marco! Hoàn hình mau!> Jake hét. < Hoàn hình!>

<Ừ,> tôi cố gật gù.

Rachel lay tôi dữ hơn. <Nào, nào, Macro! Đừng chịu thua!>

Nhưng tôi chẳng nghe thấy gì sất. Tôi cóc cần. Tôi đang trôi lênh bênh trong không gian. Không, không phải trôi mà là bay. Bay như ó biển, giữa không gian mênh mông.

Chờ đã! Một ngọn đèn sáng trưng ở phía trước mặt đang mời gọi tôi. Lôi kéo tôi đến đó. Sáng rực rỡ. Như... như ánh đèn thấp quanh tấm gương soi trong phòng tắm.

Tôi cố đập cánh. Nhưng tôi không thể. Tôi không cần đến chúng nữa. Không cần.

"Tui tới đây," tôi thầm thì.

Gần tới đó rồi. Rồi mọi thứ sẽ hoàn hảo thôi.

CHƯƠNG 13

<**M**arco!>

"Tui tới đây," tôi thầm thì.

Gần tới đó rồi. Rồi mọi thứ sẽ hoàn hảo thôi.

<Marco!>

<Rồi... rồi... rrrr...ồồồ... iii.>

Bụp!

Có cái gì đó động thẳng vào mặt tôi. Đau tối mặt tối mũi. Tôi cảm thấy có mấy cái răng rụng, lọt vào lưỡi.

<Marco! Tỉnh dậy đi.>

Tôi mở choàng mắt ra. Jake, Cassie, và Rachel đang cúi xuống nhìn tôi. Năm tay gấu của Rachel dính lết vết máu. Máu của tôi. Nó ộc ra khỏi mũi khi đột ngột đã tẹt lết. Năm tay của Rachel hãy còn giờ lên, sẵn sàng thụi cho tôi thêm một quả nữa.

<Ui! Ui! Ui!> Tôi xuýt xoa, nhẹ nhẹ thò bàn tay cứng ngắc lên xoa xoa gương mặt bẹp. <Mấy bồ làm cái quái gì vậy>

<Mình đang cố cứu bồ đó, chàng ngốc ạ,> Rachel hằm hè. <Không biết tại sao nhưng mình...>

<Nè, lần sau nhớ dùng phương pháp gì đó hiền dịu và tử tế hơn nha,> tôi rống lên, phun phì phì ra một thứ gì đó giống như cái răng đầy máu.

<Tụi mình xem mất bồ rồi đó, mau hoàn hình đi, Marco.> Jake giải thích. <Sau đó biến hình thành sói nha. Đó là hình biến tốt nhất trong tiết trời lạnh lẽo này. Rachel, em cũng làm vậy đi, nếu em thấy đó là cách tốt nhất. Để anh giữ Ax và Tobias cho.>

<Mấy cậu ấy ở trên người em cũng được mà,> nhỏ ương bướng.

<Ừm, Rachel,> Jake nghiêm giọng. <Em cần phải biến thành người trước đã rồi mới biến thành sói mà.>

<Tụi này chẳng thấy cái khỉ gì cả đâu,> Tobisa nói vọng ra từ đâu đó trong bộ lông gấu, cười hí hí. <Tụi này là bộ chết mà.>

Tôi bắt đầu hoàn hình - khởi đầu rất chậm. Ừ chậm thôi. Não đâu có phát huy hết công suất của nó. Tôi thay đổi, thu teo lại kích thước người như cũ. Những ngón tay tôi trở nên thon thả. Lông lá khi đột tự động rút hết vào da, để mặc tôi chơ vơ hứng lấy cái lạnh.

Vài giây sau tôi trở lại là thằng Marco duyên dáng, phong phanh trong chiếc quần đạp xe màu đen và chiếc áo thun mỏng dính. Hình hài này chẳng phải để chống chọi với thời tiết lạnh, thế là tôi biến ngay thành sói.

Hú hồn!

Nhưng mà chưa thoát đâu. Gió vẫn tiếp tục chặt bằm tôi bằng những lưỡi dao thép bén ngọt. Nhưng dầu sao thì bộ lông sói cũng giúp tôi thì gan với cái lạnh phần nào. Và bốn cái gan bàn chân cũng không chỉ có mỗi việc đạp lên những cỏ cây mục nát.

Cassie hoàn hình rồi lại biến hình thành sói với Rachel kề kề ngay cạnh. Jake cũng biến hình ổn thỏa. Tôi biết trong lốt cọp Jake cũng rất lạnh. Nhưng Jake, luôn luôn là Jake, nó sẽ không hề phàn nàn cho tới khi nào mọi người vẫn an toàn.

<Mình nghĩ đây là lốt biến hình tốt nhất mà tụi mình có được,> Cassie trầm ngâm. <Hay tụi mình thử đục bằng chui xuống nước xem sao. Lốt cá voi của mình sẽ hữu dụng. Mình không biết cá heo hay cá mập thì sao, nhưng mình cho rằng cả hai đều thích nước ấm hơn. Chưa kể, cơ thể của sói không được trang bị để tồn tại ở Bắc Cực hay Nam Cực hay ở cái chốn khỉ ho cò gáy này đây. Có thể tụi mình cũng xoay sở được để tồn tại được trong vài giờ, đủ lâu để hoàn hình và hồi phục tinh thần và sức lực, nhưng rồi tụi mình vẫn sẽ bị kiệt sức thôi. Mà thế thì chiến đấu sao được đây?>

<Mọi người lưu ý,> Jake nói. <Tụi mình ráng tránh xa ba vụ đánh nhau ghen, trừ trường hợp bất khả kháng.>

Tôi ngóng ra khỏi hốc đá, xem xét quang cảnh dưới triền dốc. Đứng chênh chếch ở đây tôi có thể thấy khu căn cứ của bọn Yeerk rõ rệt, gần như từng chi tiết.

Tuy nhiên, cái căn cứ kia không phải là cái làm tôi quan tâm nhất trong lúc này. Trên đường đi, gần như tụi tôi chẳng đánh hơi thấy mùi sinh vật sống nào quanh quất gần đó. Thế nên ngay khi có một thứ mùi lạ lạ phả vào mũi, tất cả mấy cái đầu sói của tụi tôi ngóc hết cả lên.

Bạn chắc hẳn là đã biết thính giác và khứu giác của chó nuôi trong nhà bạn tuyệt đến mức nào rồi phải không. Ấy thế mà so với chó nhà, hai thứ giác quan đó của chó sói vượt trội hơn nhiều, cứ như thể bạn đang mang một chiếc xe Hyundai đem để cạnh chiếc Ferrari vậy.

Mùi! Âm thanh! Cảnh vật! Tất cả hòa quyện vào nhau như là một hệ thống đích đến đã được vi tính hóa.

<Mấy thứ quý đó là gì vậy cà?> Tôi gào lên.

Có hai đũa cả thảy. Chúng cao khoảng hai mét rưỡi, mang dáng dấp người. Ngực, đầu, chân, tay ở những vị trí bình thường. Chỉ có đầu chúng là hơi kì cục - y như cá mập đầu búa với hai tảng thịt ở hai bên, chắc là mắt. Hai cánh tay lòi ra khỏi đôi vai lực lưỡng. Và từ chỗ cùi chỏ lại chìa ra hai cẳng tay nữa.

Đó là những con thú to xác, quái đản, óng ánh bạc với những vằn đỏ như máu, và xanh đậm dọc theo hai bên sườn và vai chúng rồi hội tụ lại trên mặt.

Tôi đã thấy cái tông màu này rồi.

Chúng trượt đến chỗ tụi tôi trên những bàn chân dài như xe trượt tuyết. Chúng sử dụng hai cẳng tay - một cái bên phải, một cái bên trái - để tự đẩy mình lên trước. Chúng nhấp nháy trong ánh sáng chói lói như kim cương hay pha lê. Ở mỗi cẳng tay thứ ba và thứ tư của chúng đều

cầm một cái ống đen đen, tròn vo.

<Ax, chúng ta sắp sửa đón tiếp vài sinh vật lạ,> Jake nói. <Mình nghĩ chúng là loài ở trong những ống xy-lanh chúng ta đã thấy trên tàu Lưỡi Rìu.> Jake mô tả chúng.

<Tôi không thể tin được,> Ax thét lên. <Theo như bạn mô tả thì đó chính xác là loài Venber.>

<Venber? Bờ bảo bọn họ đã tuyệt chủng rồi mà?> Tôi tru tréo.

<Nhưng báo cáo về sự tuyệt chủng của họ có thể là sự phóng đại.>

<Ax. Bờ đã biết nói đùa rồi hả? Nếu vậy thì thôi đi nha.>

<Thôi, thôi, dù cho chúng là gì thì chúng cũng sắp tới rồi kìa,> Rachel xua tay. <Chúng còn lăm lăm mấy khẩu súng ketch sù trong tay nữa chứ. Mình nghĩ chúng không hân hoan chào đón tội mình đâu.>

<Ừ,> Jake hô. <Nào, chạy mau.>

Tụi Venber vẫn lăm lũi tiến lên, vừa đi vừa phát ra những âm thanh kì dị, được lặp đi lặp lại khiến cho những tảng đá đằng sau chúng tôi rung bần bật.

Uynh! Uynh!

Oang! Oang!

Xem ra chúng biết rõ mình đang đi đâu; hay ít ra là đã đi qua những nơi nào.

<Chúng định vị bằng sóng âm,> Cassie chặc lưỡi. <Chúng dò tìm tụi mình bằng sóng âm thanh đấy.>

<Núp vào đá mau,> Jake la. <Chúng không thể định vị ở đó được, phải không?>

<Bây giờ chúng không tìm được nữa đâu,> Ax nhận xét. <Chúng ta đã trốn trong đá rồi. Cần có bộ cảm biến tinh vi lắm mới bắt được chúng ta ra khỏi đây. Ấn tượng thật!>

<Ồi! Bờ có thể hẹn hò với một tên trong chúng đó được đó, Ax. Coi bộ bờ mệt chúng quá. Bờ còn điều gì hữu ích hơn để nói cho tụi mình nghe không?>

<Có. Chúng gặp khó khăn khi tiếp xúc với bất cứ vật gì ở nhiệt độ trên zero. Ví dụ như nước lỏng.>

<Chà, thế thì việc quái gì tui mình phải lo lắng nữa. Tui mình sẽ biểu chúng một kỳ nghỉ miễn phí ở Florida, rồi ung dung về nhà!>

<Macro, tại sao hồi nãy tui lại không để ông đông cứng luôn cho rồi hén?> Rachel cất giọng nhấm nhẳng.

Khi còn cách chúng tôi cỡ năm mươi mét, tui Vender đột nhiên ngừng lại. Sau đó, chúng giương những ống hình trụ lớn ra và chĩa vào chúng tôi.

Hổng giống máy chụp hình.

<Tui cho là tui mình nên nằm rạp xuống,> tui nói.

Tui tui nằm ép mình xuống đất, những con sói đang ẩn mình.

CHƯƠNG 14

PẪNG CHÍU! Đường chân trời bỗng chốc đầy nhóc những tia sáng xanh lá cây, làm chói mắt.

Bốn tấn đá bên trên chúng tui trở thành bốn tấn sỏi.

RÀO RÀO RÀO!

Một cơn mưa sỏi, đá!

Tôi đã từng bị tia Nguyệt ngắm bắn rồi. Ghê lắm. Nhưng vụ này còn ghê hơn gấp mười lần cơ.

<Lạy trời!> Jake thốt lên. <Đó là cái quỷ gì vậy?>

<Tháp tia Nguyệt,> Ax đáp. <Chúng thường được bắn xuống từ quỹ đạo để tấn công những mục tiêu mặt đất kiên cố.>

<Mình biến đây!> Tôi thét.

<Rời xa mấy tảng đá đó đi, bám sát bờ biển nha,> Jake quyết định. <Chúng muốn rượt đuổi thì tui mình sẽ cho chúng rượt đuổi.>

Tui tui lật dật rời khỏi khu đá chết chóc và chạy ù ra bờ biển.

Đám Venber bám theo. Lướt trên những bàn chân trượt tuyết, chúng ì ạch đẩy thân mình về phía trước bằng các cẳng tay. Cứ mười phút thì một tên ngừng lại và vung vãi tia Nguyệt, cày nát cảnh vật vốn đã không còn sự sống.

<Tỏa ra,> Jake hô. <Chỉ cần một cú bắn giỏi là tui mình chết chum mất.>

Tụi tôi lúp xúp chạy ra bờ biển. Sói có một ưu điểm là có thể chạy một lèo mấy tiếng liền mà không phải dừng lại lấy hơi. Sói có thể chạy suốt đêm ngày.

Lũ Venber vẫn bám dai như đĩa. Chúng bự xự và to khỏe hơn, nhưng chúng tôi lại nhanh hơn, và còn lâu chúng mới có được sức chịu đựng dẻo dai như chúng tôi.

Nhưng... không như sáu đứa tụi tôi, hai sinh vậy lạ miền băng giá kia không cần phải hoàn hình sau mỗi hai tiếng đồng hồ.

<Chẳng hiểu ra làm sao cả,> Ax thắc mắc. <Yeerk không thể chui vào sống trong Venber được, chúng sẽ chết cồng mắt. Như vậy chúng phải có cách khác để khống chế đám Venber này. Trừ phi bọn Yeerk tìm ra phương pháp chống lạnh trong cơ thể Venber.>

<Gì cũng mặc,> Rachel nói. <Vấn đề cốt lõi là tụi mình đang ở ngay trước họng súng của lũ Venber. Mình không thấy chúng nữa. Hay là chúng bỏ cuộc rồi?>

Tôi quay cái đầu sói nhìn qua cái vai xám bù xù. Chẳng thấy tụi Venber đâu thật. Cũng chẳng thể ngửi thấy chúng, mặc dù gió vù vù thổi thuận chiều.

<Chúng không bỏ cuộc đâu,> Tobias nói. <Chúng ta phải tiếp tục di chuyển.>

<Hay hén, lời của một con bọ chét đang ấm áp và no đủ trong bộ lông của nhỏ bạn gái yêu quý nghe hay quá há,> tôi lầm bầm.

<Bồ nói cái gì vậy?> Rachel đáp trả. Tôi đoán chắc nhỏ bực bội vì tôi dám nói những lời ngụ ý rằng tình cảm giữa nhỏ và Tobias cao hơn mức tình bạn và cao hơn cả mối quan hệ giữa các thành viên trong Hội với nhau. Nhỏ làm như đó là một bí mật lớn lắm không bằng.

Chúng tôi kìm bước lại chút chút. Cái đệm chân của tôi sưng phồng lên và tê buốt. Đau râm ran. Lại nữa, tai tôi chỉ còn nghe được lũng bùng.

<Tụi mình cần chỗ kín để hoàn hình và biến hình,> Jake nói. <Còn bao nhiêu thời gian nữa, Ax?>

<Còn khoảng hai mươi phút nữa, theo giờ của các bạn,> Ax đáp ngay không chút lần chần.

Tôi thề rằng Ax có nhấn mạnh cụm từ "theo giờ của các bạn."

Chúng tôi thất thểu bước lại dãy đá vươn dài ra bờ biển. Cả bọn chạy cho đến khi tìm được một hốc đá dốc nghiêng dốc ngả. Trời vẫn lạnh căm căm nhưng ít ra thì gió cũng đã tụt lại đằng sau và đang rên rỉ, gào rú một cách bất lực.

Chúng tôi xúm quanh Cassie, cố sưởi cho nhỏ ấm để nhỏ hoàn hình trước tiên. Sau đó chúng tôi thay phiên nhau hoàn hình rồi biến hình, quây quần, túm tụm lại hết như những chú cún mới chào đời...

Thiệt là kỳ dị. Bốn con sói đứng sát rạt vào nhau. Đúng là một trải nghiệm lạ lẫm và tuyệt vời. Nó khiến tôi hồi tưởng lại những kỷ ức ngày xưa khi tôi còn bé tí. Tôi thấy mình đang ngồi trên trường kỷ cùng với mẹ, rồi tôi rúc vào trong lòng bà, vừa coi tivi vừa mút ngón tay cái của mình.

Sến bà cố. Chắc chắn là do cái lạnh thấu xương ở cái xứ khí ho này đã gây ra. Hoặc cũng có thể đó chỉ là do khi khí trời lạnh buốt, một môi trường sẵn sàng giết chết bạn không chút thương xót, thì hơi ấm tỏa ra từ những con thú bình thường, từ những cơ thể áp vào nhau, từ những hơi thở phả vào nhau, dường như đã chạm được vào nỗi niềm ẩn sâu trong lòng ta. Trong hàng triệu năm, loài người thường nằm rúc vào với nhau, cơ thể này áp sát cơ thể kia để cùng nhau chống lại những cơn gió chết người. Cứ thế cho tới khi họ học được cách tạo ra lửa từ môi lửa, dĩ nhiên rồi, hoặc chí ít thì là từ những que củi.

<Giờ thì sao đây?> Rachel hỏi khi tất cả đã hoàn hình và biến hình xong. Ax và Tobias vẫn là bộ chết, nhưng giờ lại chui vào ẩn trong bộ lông của sói-Jake.

<Tụi mình phải tiếp tục đi thôi,> Jake nói. <Mình bảo đảm tụi Venber vẫn đang đuổi theo. Nhưng dù gì cũng phải kiểm chỗ trú qua đêm đã, nếu không, chẳng cách gì tụi mình có thể sống sót được trong cái lạnh trời gầm thế này đâu.>

<Có thể tụi mình sẽ tìm ra một cái hang,> Cassie nói. <Hay chí ít là một đụn tuyết lớn để đào ổ...>

<Hay là một cửa hàng McDonald,> tôi góp lời. <Tụi nghĩ ở đâu cũng phải có McDonald chứ há.>

<Cái chính là tụi mình phải kiếm loài động vật xứ lạnh nào đó để thu nạp,> Rachel bàn thêm.

<Mình sẽ là người thứ hai thực hiện vụ thu nạp này nha,> Tobias nói.

Khi tụi tôi thấy ấm hơn, những bộ phận bị tê cóng trên cơ thể đã mềm mại và khỏe mạnh trở lại, tụi tôi lại tiếp tục đi. Trời tối dần. Theo Ax thì mới có hai giờ chiều thôi, dĩ nhiên là theo giờ của tụi tôi, thế nhưng mặt trời đã biến đâu mất. Điều đó có nghĩa là thời tiết sẽ còn lạnh ghê hơn nữa.

Tại tôi đi lơ thơ dọc theo bờ biển trong ánh sáng nhạt dần, thỉnh thoảng cả bọn co giò chạy, thỉnh thoảng tôi ngoái lại nhìn khu căn cứ Yeerk. Chẳng thấy gì hết, nhưng đôi lúc tôi vẫn đánh hơi được cái mùi quen quen.

Venber. Chúng vẫn sẵn đuổi tại tôi.

Băng ở bờ biển cứng và rắn hơn. Nó loe ra thành một tấm thảm dày cui dài từ nửa dặm đến một chục dặm tính từ bờ biển. Đàng xa xa, mặt nước lộ nhô những tảng băng màu trắng.

Ax bảo nước rất nguy hiểm cho bọn Venber. Vì vậy chúng tôi định sẽ đi trên băng, gần mép nước. Nhưng nếu chúng tôi cứ đứng tênh hênh giữa trời thì bọn Venber sẽ dùng sóng âm định vị ra mất.

Vả lại, ở ngoài băng như thế sẽ chẳng có gì giúp chúng tôi chống đỡ lại những cơn gió ác ôn. Cuối cùng, chúng tôi quyết định ở quanh quần nơi chồm dốc. Như vậy, cả bọn sẽ dễ tìm ra chỗ núp trong đá nếu lỡ có xảy ra trận chiến.

Mặt trời dần chìm khuất sau đường chân trời, khiến cho băng hồng rực lên một chút. Lúc mặt trời lặn cũng là khi gió đổi hướng.

Bất giác, có mùi lạ! Cả bọn sói tại tôi cùng ngửi thấy đúng cái mùi ấy một lúc. Tất cả dừng phắt lại.

Tôi khụt khịt mũi lần nữa, tập trung hết sức, để mặc cho trí não sói sát cánh bên cạnh trí não người của tôi tìm ra bản dịch: mùi này hơi hơi giống mùi lột hình biển gấu xám của Rachel, nhưng không hẳn là một.

Tôi quay tai theo hướng gió, về phía mùi hương. Đúng mà! Tôi đã nghe thấy tiếng bước đi khoan thai, tự tin. Tiếng băng và tuyết bị nghiền lạo xạo dưới một trọng lượng không nhỏ, cao cỡ một mét hai.

<Để mình đoán nha,> tôi giành nói. <Đó là Người Tuyết.>

<Đúng vậy,> Rachel đồng ý. <Có thể đó là bữa tối của chúng ta. Ngay cả sói cũng cần phải ăn chứ bộ.>

Tại tôi dẫn bước và bắt đầu tạo thành một vòng cung rộng, tiến về hướng sinh vật chưa lộ diện. Cassie phát hiện ra nó trước tiên khi nó vừa hiện ra sau một tảng băng.

<Đằng kia!> nhỏ la.

Đôi mắt sói của tôi đụng trúng ngay một chấm đen.

Lỗ mũi của nó.

Rồi thêm hai chấm đen nữa ở bên trên.

Mắt nó.

Mũi và mắt cùng chuyển động. Trong cảnh tranh tối tranh sáng, những phần cơ thể còn lại của nó từ từ hiện ra. Một khối tổ chẳng màu trắng ngà.

<Gấu trắng Bắc Cực!> Cassie thích chí hét lên. <Vậy là tui mình đang ở Bắc Cực chứ không phải Nam Cực.>

<Tôi đã nói với các bạn là chúng ta đi về phía Bắc mà,> Ax nói giọng giả từ đâu đó trong bộ lông sói của Jake.

Thiệt là kỳ khôi. Sinh vật này bạn chỉ từng nhìn thấy trên tivi hoặc trong vườn bách thú mà thôi: một con gấu trắng Bắc Cực đang ngồi chầu hầu trên băng tuyết, tự gãi cho mình.

Tui tôi đứng im thín thít, chăm chăm nhìn nó. Nó ngừng gãi và cũng đưa mắt dòm lại. Nó hít hít không khí rồi nhấc cái mông bự chàng dăng lên, lặn bốn cái chân mập thù lù về phía tui tôi.

<Mình nghĩ chú chàng này sẽ không phải là bữa tối của tui mình đâu,> Rachel xì xào.

<Cá hai ăn một, tui mình sẽ là bữa chén của nó,> tôi nhất trí. <Chuồn thôi. Lẹ lên!>

<Gấu trắng là cái gì vậy?> Ax hỏi léo nhéo từ thế giới bọ chết.

<Là gấu trắng,> Cassie thùng thỉnh đáp. <Loài thú ăn thịt to xác nhất thế giới!>

<Bồ nói nó là loài thú ăn thịt to nhất hả?> Rachel phải đối, như thể Cassie vừa mới hạ thấp nhỏ. <Mình nghĩ cái danh hiệu đó phải dành cho gấu xám mới đúng chứ!>

<Gấu xám không thật sự là loài thú ăn thịt. Thật ra bồ chỉ ăn trái dâu thôi,> Cassie trả lời. <Vói lại, nếu cầu chúng trên khinh khí cầu thì gấu trắng nặng hơn gấu xám nhiều, mặc dù trông thấy gấu xám có vẻ đầy đặn hơn...>

<Nè, thế bồ đã coi bao nhiêu chương tình TV rồi thế, Cassie?> Tôi hỏi. <Í, đừng có trả lời, tui

thực sự hồng muốn biết đâu.>

<Mình sẽ bắt nó,> Rachel lầm rầm, nhưng giọng nhỏ coi bộ không cương quyết lắm.

<Nó là thú ăn thịt hả?> Jake hỏi. <Mình tưởng gấu chỉ ăn cá và trái dâu thôi chứ.>

<Nhưng không phải gấu trắng,> Cassie nói và dợm căng phóng đi. <Đây có thể là tin tốt lành cho chúng ta, vì ở đâu có thú ăn thịt thì ở đó có con mồi.>

Con gấu đuổi theo chúng tôi, chạy phăm phăm trên băng như không.

<Gấu trắng thường ăn gì vậy?> Jake hỏi.

<Ăn tụi nhóc ngò nghếch khoái làm anh hùng,> tôi càu nhàu.

<Hải cẩu,> Cassie đáp. <Và những con khác nữa, nhưng thường là hải cẩu.>

<Tui chưa bao giờ thấy hải cẩu cả,> tôi nói và phóng chạy hết tốc lực. Ngoái lại, tôi thấy con gấu đã giảm tốc độ. Rõ ràng, tụi tôi không phải là mối quan tâm chính của nó.

<Phải rồi, làm sao bồ thấy chúng được,> Rachel dài giọng. <Bọn hải cẩu thấy gấu trắng ở đâu là lẩn như chạch ngay!>

<Nào, hãy trở lại đề tài này,> Jake bảo. <Chính xác là tụi mình phải ăn cái gì?>

<Thử ăn cá coi,> tôi gợi ý.

<Mình sẽ dùng lốt gấu xám và ăn cá, hả?> Rachel nói.

<Mình e bồ không làm nổi đâu,> Cassie can. <Gấu xám bắt cá ở suối. Mình nghĩ ở nơi này cá không sán vào gần bờ cho bồ bắt đâu.>

<Tuyệt cú mèo!> Tôi la lên. <Vậy là tụi mình cứ chạy tiếp cho đến khi chết đói thì thôi. Sao không? Tất cả sẽ ổn thỏa mà.>

Tình thế bỗng trở nên vô vọng: gấu trắng ở bên phải, đằng sau là Venber và bao quanh là cái lạnh. Bây giờ bầu trời gần như tối đen rồi. Nhiệt độ bắt đầu hạ khủng khiếp. Gió thổi thông thoáng.

<Tốt nhất là chúng ta nên tìm nơi nào đó để trú ẩn trong đêm nay,> Jake nói.

<Mình thật là lấy làm an lòng khi có các bạn người Chee đang đóng giả tụi mình ở nhà,> Cassie nói. Thường thì Cassie biết điều gì là nên nói. Nhưng lần này thì nhỏ đã nói điều hổng nên nói tẹo nào. Lúc ấy, thứ cuối cùng mà tôi muốn nghĩ đến là nhà của tôi, ngôi nhà ấm áp với một cái giường ấm áp và một cái TV ấm áp.

Tôi đã từng bị giật về quá khứ cách đây cả sáu triệu năm, và cũng đã từng bị mắc kẹt ở những hành tinh xa lạ, nhưng tôi chưa bao giờ có cảm giác xa nhà và nhớ nhà như lần này.

CHƯƠNG 16

Tụi tôi đào ổ trong một đụn tuyết nằm trên đỉnh một dãy đá tảng có thể nhìn bao quát khắp vùng băng tuyết. Nói là “ổ” nhưng thực ra chỉ là một cái lỗ to nằm trong tuyết ướt át.

<Tụi tôi lấy một phòng ngủ với bồn tắm riêng,> tôi nói. Chả ai cười cả.

Hình như đây là lần thứ mười trong ngày, tụi tôi hoàn hình, từng đũa, từng đũa một. Trong cơ thể người, tụi tôi run lấy bầy, cơ thể vừa kịp tái xanh tái xám (đương nhiên là phải trừ Ax ra rồi, vì bản thân anh đã có cơ thể màu xanh sẵn rồi) là tụi tôi lại biến hình.

Nhiệt độ vẫn cứ rơi một cách kỷ lục. Tiếng băng nứt răng rắc, âm ỉ như tiếng sấm không bao giờ dứt, vang vọng trong đêm tối. Quả là thứ âm thanh rợn tóc gáy.

Bạn có biết chuyện rằng hồi đó, tất cả các lục địa hiện giờ đã từng chỉ là một lục địa rộng lớn, và rằng trải qua hàng triệu năm chúng bị nứt và tách ra thành những lục địa riêng biệt rồi chưa? Ấy là những gì nghe người ta nói thôi. Những lục địa mới hình thành cứ việc tách rời, trôi đi, bỏ lại cái lục địa to đùng ban đầu lại phía sau.

Tụi tôi túm tụm bên nhau, qua đêm trong cái hang tạm, cố gắng giữ cho nhau khỏi bị lạnh cóng. Từng đũa lần lượt canh gác, tức là chốc chốc hỉnh mũi lên không trung đón luồng gió coi có mùi gì lạ và nguy hiểm hay không.

Có lần tôi vụt bắt được mùi sinh vật lạ thoang thoảng, chứng tỏ tụi Venber vẫn lần mò đeo bám tụi tôi. Nhưng miễn là tụi tôi ẩn mình dưới đất, thì sóng định vị của chúng không thể dò ra được...

<Này Ax,> khoảng giữa đêm tôi gọi. <Bồ đang ngủ hả?>

<Không, Marco,> ảnh trả lời từ đâu đó trong ngực tôi. Ảnh và Tobias đã rời khỏi Jake sau khi cậu ta than như ngóe về sự ngứa ngáy đáng nghi.

<Phải đối phó với tội Venber này ra sao đây?> Tôi hỏi.

<Người Andalite nào cũng biết chuyện về loài Venber,> Ax bắt đầu. <Thật ra thì... loài Venber có ảnh hưởng rất sâu sắc đến những chính sách và biện pháp đối ngoại xuyên hành tinh của người Andalite.>

<Kể cho tội này nghe chuyện đó đi, Ax,> Jake đề nghị. <Rõ ràng là chẳng ai ngủ nổi đâu, mà tội mình lại sắp phải hoàn hình nữa rồi. Vậy bồ biết gì về loài Venber?>

<Thì cũng cỡ như tất cả mọi người Andalite biết thôi,> Ax kể cà. <Rõ ràng họ là một loài ban sơ, với sinh lý học kỳ lạ. Phải nói là độc nhất vô nhị. Hình như họ không tỏa nhiệt hay đại loại thế. Rõ ràng họ sống mà không cần đến nguyên tố các-bon[8].>

<Rõ như ban ngày,> tôi móc máy.

<Họ được khám phá ra từ thời chúng tôi mới khởi phát ngành du hành không gian. Không phải chúng tôi phát hiện ra họ, mà là bởi loài khác. Loài Thứ Năm...>

<Thứ Năm gì?> Cassie hỏi.

<Không ai biết. Chỉ biết họ tự gọi mình là Thứ Năm. Chắc chắn nó phải có ý nghĩa gì đó đối với họ.>

<Có lẽ họ sống ở giữa loài Thứ Tư và Thứ Sáu,> tôi đoán mò.

<Ừ, loài Thứ Năm tìm ra Venber. Rồi họ đánh bẫy và đóng thùng xuất khẩu chúng.>

<Bồ nói gì cơ?>

<Nhìn chung, họ thu hoạch Venber. Hình như loài Venber có thể tan chảy, đốt cháy hay có thể biến thành chất lỏng khi nhiệt độ vượt quá điểm đông. Và kết quả là chất lỏng đó có rất nhiều công dụng. Đặc biệt là làm chất siêu dẫn cho những máy tính thô sơ hồi kỳ nguyên đó.>

<Nhưng... nhưng... chúng là sinh vật nhạy cảm kia mà?> Cassie bức xúc.

<Ừa,> Ax tán đồng. <Chúng là loài sinh vật nhạy cảm. Loài Thứ Năm đã tiêu diệt chúng. Họ tiêu diệt một loài nhạy cảm vì muốn tăng tốc máy tính. Loài Venber biến mất tiêu.>

<Nghe muốn bịnh quá,> Cassie nói. <Quá ư là độc ác.>

<Đúng thế,> Ax thừa nhận. <Nhưng chính loài Thử Năm cũng không còn tồn tại nữa. Ngay sau lần đầu tiên chúng tôi chạm trán họ, họ đã... không ai biết điều gì đã xảy ra cho loài Thử Năm. Nhưng người Andalite thời đại ấy không phải là người Andalite ngày nay.>

Một chuỗi im lặng nặng nề ập xuống. Bạn không thể nói rằng không khí lạnh giá được vì thực sự rằng tiết trời đã đông cứng lại, thế nhưng tinh thần đã xuống cực thấp của tụi tôi cũng đã được vùi sâu dưới lòng đất rồi còn đâu.

<Chuyện kể đêm khuya thiệt là hấp dẫn, Ax,> tôi giỡn. <Nếu bồ mà có con cái, chắc chắn tụi nó sẽ phải sấm đèn đêm. Một câu hỏi lớn dành cho bồ đây: nếu loài Venber đã tuyệt chủng rồi, thì tại sao chúng lại xuất hiện ở đây và cố giết tụi mình chứ?>

<Tôi chỉ có thể đoán thôi. Tôi đồn rằng đó là do thân nhiệt thấp của loài Venber, mà bọn Yeerk lại có khả năng phục hồi lại vài chất liệu gen còn nguyên vẹn từ xác Venber.>

<Vậy là chúng nuôi cấy Venber hả?>

<Có thể chúng đã cấy ghép ADN của Venber với một giống loài khác. Đây có thể là sự lai tạo: một phần Venber và một phần khác.>

<Còn gì nữa không?> Cassie tò mò hỏi.

Ax có vẻ lưỡng lự. <Nếu muốn dùng một loài có cấu trúc ADN phức tạp nhất đang có sẵn, thì cách dễ nhất là ghép nó với ADN mới.>

<Và loài đó có thể là loài nào ta?> Tobias hỏi.

<Là loài mà bọn Yeerk có dồi dào, đúng không nào?> Ax nói. <Đó là loài người. Đám Venber truy đuổi tụi mình có thể là kết quả của sự lai tạo giữa Venber với... loài người.>

Sau khi Ax dứt lời, cả đám tụi tôi im re luôn, không đưa nào thốt thêm lời nào nữa.

Tụi tôi nép sát vào nhau. Bốn con sói và hai con bọ chết trong một cái hốc thụt sâu trong tuyết, lịm người trong giá rét, nghĩ ngợi mông lung về những thảm họa kinh hoàng trên những mặt trời tăm tối, lạnh lẽo.

Tôi dám đánh đổi cả lá phổi trái của mình để có được một ngọn lửa.

Suốt đêm dài, tụi tôi kiệt sức vì hoàn hình và biến hình.

Ax và Tobias vẫn cứ đốt căn làm cho mọi người ngứa phát khùng. Rõ ràng, tụi nó còn là bộ chết thì tụi tôi còn ngứa ngứa. Khi tụi nó hoàn hình thì bản năng hút máu mù quáng cũng biến mất.

Thật là một đêm vất vả. Một đêm chẳng dễ gì qua nổi. Tôi lạnh, sợ hãi, đói, lạnh, đói, rồi lại lạnh. Tụi tôi chẳng có kế hoạch gì rõ ràng, cũng chẳng có manh mối gì. Có quá nhiều khả năng có thể xét tới. Và cái mệt lần lượt đến nỗi tôi chẳng thể nghĩ ngợi để tìm ra những khả năng đó là gì nữa.

Biến hình là nguyên do duy nhất khiến tụi tôi sống sót. Được một giờ thì cái lạnh thấm vào, trở nên nghiệt ngã đến nỗi đứa nào cũng nghĩ mình sẽ chết chắc. Rồi quy trình biến hình mới lại mang đến cho tụi tôi sức lực mới, để lại bắt đầu một vòng chịu đựng cái lạnh cắt da cắt thịt.

Sau nhiều giờ và sau nhiều lần biến hình, mặt trời bắt đầu bò qua cái ổ của tụi tôi. Dẫu không hay dậy sớm, nhưng tôi lại là đứa bò ra đầu tiên, nhìn ngắm mặt trời. Nhiệt độ đã tăng, nhưng vẫn ở khoảng ba mươi độ dưới không.

Tôi hít hít cái mũi sói và bắt được mùi Venber. <Đám này vẫn hổng chịu thua!> Tôi lẩm bẩm.

Tôi lại ngửi thấy mùi khác nữa, rất gần. Đâu cách mặt băng chừng nửa dặm.

Gấu trắng! Hồi sau tôi thấy nó, nhưng chẳng thể thấy cái mũi và đôi mắt đen của chú chàng. Mãi sau tôi mới hiểu tại sao mắt mũi nó biến đâu mất tiêu.

<Hãy, mấy bồ ơi, ra coi nè,> tôi gọi. Jake, Rachel và Cassie lục tục bò ra khỏi lỗ và đứng bên cạnh tôi trên gò quan sát. Jake vẫn mang hai con bộ chết Ax và Tobias trên người. Tụi nó thành khẩn hứa sẽ không cắn nữa.

<Mình ngửi thấy mùi gấu trắng,> Cassie bảo. <Nhưng không thấy nó đâu cả.>

<Nhìn bên phải bồ coi,> tôi chỉ. Trái dài trước tầm mắt tụi tôi là một vùng trắng xóa, không có đường chân trời. Tất cả chỉ như một tờ giấy trắng rộng bao la với mép giấy sậm màu ở nơi mắt nước bắt đầu.

<Ô, mình thấy rồi,> Rachel ré lên. <Nó đang làm gì vậy hả?>

Con gấu trắng đang vục nguyên cả hai đầu vào tuyết như kiểu đà điểu hay làm. Tưởng chừng như thân hình với bốn cái chân to như cột đình của nó không có đầu.

<Nó đang săn hải cẩu,> Cassie nói chắc nịch.

Tụi tôi ngồi xếp xuống nhìn nó. Bản năng của thú ăn thịt đang sôi réo trong trí não tôi.

Tụi tôi đã không ăn gì suốt hai bốn tiếng đồng hồ qua. Trời lạnh tốt độ đã gặm nhấm hết năng lượng của tụi tôi. Nếu không kiếm được cái gì bỏ bụng ngay là cả bọn sẽ đi tong. Tiệm *Chuông Bánh Xèo* gần nhất cũng phải cách hàng ngàn dặm.

Bỗng, chú gấu trắng rút đầu ra khỏi mặt nước, lúc lắc, và lạch bạch bước ra xa một chút. Cuối cùng, khi ra xa mép nước chừng hai mươi mét, nó quỳ thụp xuống, chà cái bụng sát vào chân.

Con gấu trắng ngừng lại. Nó đã tìm thấy cái gì đó.

Đột nhiên nó giơ một bàn tay bụi xù ra, chọc sâu vào băng. Tôi nghe có tiếng rít tuyệt vọng, đồng thời thấy hai cái bóng xám ngoét chạy chấp chới ra khỏi miệng lỗ gấu ta vừa khoét. Những hình thù đó chạy bạt mạng và nhảy tồm xuống nước cách đó vài mét. Con gấu vẫn thò tay vào lỗ, tìm con hải cẩu đã sa bẫy.

Sau đó, nó lại đút đầu vào lỗ, bấu chặt mặt băng bằng bốn cái chân to khỏe. Tiếp theo, nó ngóc đầu lên, ngoạm trong quai hàm một con hải cẩu đang ngoe nguẩy. Hình như con hải cẩu mập quá nên khó lọt qua lỗ.

Con gấu trắng lôi con hải cẩu và xé bang con mồi trong chớp mắt.

<Ôi trời!> Cassie hét.

<Hư...ứừ,> Rachel rên.

<Tụi có thể sống mà không cần phải nhìn cảnh ấy,> tôi lèo nhèo.

<Cái gì vậy?> Tobias nhặng nhít hỏi từ đâu đó trong bộ lông sói của Jake. <Nó làm cái gì đó?>

Tụi tôi nhìn gấu ta đánh chén. Ngồi hẳn lên hai cái chân béo ị, nó cầm con hải cẩu bằng cả hai tay, ăn nhem nhẻm. Xong, nó vục mõm xuống tuyết để rửa sạch máu khỏi mặt và tay.

Tồm lợm. Nhưng... tôi nhìn cảnh ấy một cách thèm thuồng, trong lòng ước ao nó để lại cho tụi tôi một ít thịt hải cẩu.

<Mình nghĩ chúng ta cần quyết định,> Jake lẳng lặng nói. Cái lưỡi sói của cậu ta liếm cái môi sói.

<Ờ,> Rachel thều thào. <Tụi mình cần phải ăn...>

<Tụi mình đã không ăn gì nguyên cả ngày rồi,> tôi thêm.

Tôi liếc xéo qua Cassie. Có lẽ nhỏ bị kích động bởi vì không đứa nào có thần kinh đủ mạnh để đề nghị điều cần thiết. Tôi phát sốt lên vì cái điều mà cả bọn chưa dám nói ra. Không như Cassie, tôi sẵn sàng dẹp lòng thương cảm qua một bên khi mà toàn bộ con người mình đang ngắc ngoải.

<Cassie?> Rachel ướm lời.

<Hả?> Nhỏ trả lời, giọng chất chứa nỗi bức dọc.

<Tụi mình nên làm gì đây?>

<Sao lại hỏi mình?>

Tôi nói. <Tụi mình không được trang bị để đi săn trong môi trường này. Tụi mình đông cứng lại rồi. Nếu không ăn thì chẳng bao lâu nữa tụi mình sẽ chẳng còn sức mà tính toán những bước kế tiếp nữa, chứ đừng nói đến việc thực hiện mục tiêu của mình - sẽ còn lâu mới phá hủy được trạm vệ tinh nhân tạo ấy.>

Tôi biết nói vậy thật kỳ cục, bởi vì tôi đã quên bằng rằng chúng tôi còn có một nhiệm vụ. Tất cả những gì tôi nghĩ là phải giữ ấm, được ăn và phải sống.

<Nhưng mấy bồ chờ mình đồng ý à?> Cassie hỏi.

<Nghe nè,> tôi nói tiếp. Nếu tôi mà có nổi điên trong trường hợp này thì cũng chẳng có gì lạ. Tôi đã quen rồi. Nếu ai đó gọi tôi là Ông Tàn Nhẫn cũng mặc. <Nếu bồ không để ý, thì mình nhắc là gần đây không có quán Mickey D's nào cả.>

<Mình nhận ra chứ,> Cassie nói, hơi nhăn nhó. <Rõ ràng đó là điều tụi mình cần làm. Không chỉ phần dư thừa của con gấu bỏ lại, mà còn bất cứ con hải cẩu nào tụi mình tìm được. Nhưng... tại sao mấy bồ lại phải hỏi mình chứ?>

<Tui hông biết,> tôi mở lời.

<Bồ không biết sao? Bồ nghĩ mình là đồ mộng tưởng từ hồi nào vậy? Chúng ta lạnh cóng, đói

meo, và mấy bồ nghĩ mình sẽ cắn mấy bồ ăn cái gì có gương mặt hả?>

<Ừm, tui hông bao giờ biết bồ nghĩ gì,> tôi gào rú, giật lùi lại như thể vừa lắng mạ Cassie.

<Mấu chốt là đây: đừng giết sinh vật nhạy cảm, trừ khi phải tự vệ: đừng tiêu diệt loài đang có nguy cơ tuyệt chủng, và nếu phải bắt các con thú làm thực phẩm, hãy đối xử tử tế với chúng hết sức có thể. Nhưng khi bạn là sói và đang đói dính rột trên vùng Bắc Cực giá băng và bạn thấy một bữa ăn, thì hãy ăn đi.>

Chưa bao giờ tôi thấy Cassie thô lỗ, cộc cằn như vậy. Nhưng rõ ràng, mặc dù nói trắng trợn vậy thôi chứ nhỏ không ham mê gì chuyện bắt hải cẩu làm bữa ăn sáng đâu.

Nghĩ kỹ ra thì tôi cũng thế.

Hai con hải cẩu vừa trốn thoát khỏi con gấu ở cách đó không xa. Bọn tôi nhìn chúng với cơn thèm kinh hồn của sói.

<Cuộc sống tự nhiên không hoàn toàn đẹp,> Tobias nói, trấn an tụi tôi. <Không giống như ta tưởng đâu.>

<Đúng rồi, quá trình chọn lọc tự nhiên...> Rachel lầm bầm.

<Một triết lý hay,> Ax mĩa mai, <trừ phi đám Venber đó lại là loài thích nghi với môi trường hơn tụi mình.>

CHƯƠNG 18

Cuối cùng chú gấu cũng bỏ xác con hải cẩu lại và huỳnh huých lặn đi mất. Nó vừa đi khỏi, tụi tôi - bốn con sói và hai con bọt chết - liền lụi hụi đến bên vũng máu.

Con hải cẩu xấu số này dài khoảng một mét hai. Chàng gấu trắng đã để lại cho tụi tôi gần như nguyên xi. Nó chỉ cạo xơ bộ da bên ngoài và mút mát vài miếng mỡ hải cẩu thôi, còn đâu để lại toàn bộ phần thịt còn nóng hôi hổi cho bọn tôi.

Cả bọn đứng đực ra, hết liếc trộm nhau lại ngẩn ngơ nhìn con vật. Không đứa nào muốn cắn miếng đầu tiên.

<Ax? Tobias? Còn mấy bồ thì sao?> Jake hỏi. Giờ thì cả hai đứa nó đang núp trong xó xỉnh nào đó trên làn da tôi.

<Thật ra thì...> Ax nói nhu mì, hiền từ, <tôi không đói.>

<Cả mình cũng vậy,> Tobias lầu bầu.

<Cái gì?> Rachel nhảy nhồm lên. <Mấy bồ mà hồng đói à?> Rồi nhỏ thừ người ra.

<Ồi,> tôi rên lên.

<Xin lỗi, Marco,> Ax khẩn khoản, <Bản năng bọ chết mạnh quá.>

<Không sao,> Cassie nói. <Nó cũng không tệ hơn điều tụi mình sắp làm đâu.>

<Thế à?> Tôi hỏi. <Bồ sẽ là người kế tiếp giữ hai đứa tụi nó, Cassie ha. Mấy anh chàng này, ít ra cũng đã được người đề nghị chở che rồi đó nha.>

<Cứ việc “sục” thôi mà,> Jake ngắt lời.

Đoạn, Jake sục mũi vào xác con thú, và xé banh thịt nó ra thành từng sợi. Tụi tôi liền ùa vào “giúp sức”, hăng hái thò những cái nanh sói vào cơ thể hải cẩu đã gần đông cứng, ngắt ra từng mẩu thịt và nuốt chửng.

<Nè Ax,> tôi nói sau khi tọng xong một miếng bự. <Tụi mình đang ở đâu vậy?>

<Xa về phía Bắc,> ảnh đáp.

<Bắc Canada, Alaska, Greeland hay là Iceland?> Rachel gặng hỏi thêm.

<Có lẽ không phải Iceland đâu, nhưng cũng là một vùng băng giá,> Tobias nói. <Vớ lại ai mà thèm quan tâm chứ?>

<Tụi mình có bạn đồng hành kìa,> Jake xen vào.

Một cặp cáo Bắc Cực đang ngồi châu hấu trên băng tuyết cách đó một trăm thước. Người chúng dài khoảng sáu tấc, hai bộ lông trắng dài cực dày.

<À, chúng phải đợi tụi mình xong việc cái đã,> Rachel tỉnh quái bảo.

<Cuộc sống thật tươi đẹp, hả?> Tôi ráng cà rớn. <Tụi mình đã bị rớt xuống mức phải nhai xương hải cẩu. Tụi không hề có ý than phiền gì đâu nha. Có thức ăn, cho dù là thứ gì đi nữa, thì vẫn còn hơn là bị chết đói mà.>

<Thêm chút muối thì tốt,> Cassie nói tỉnh rụi.

Nghe vậy, không ai bảo ai, bất giác tất cả đám tụi tôi cùng phá lên cười trong đầu.

<Muối à? Đem nướng vỉ, rồi rưới một ít sốt và trang trí thêm khoai tây chiên ở bên hông mới đã,> Jake tưởng tượng thêm. <Và một ly cà phê nghi ngút khói nữa chứ. Mình không uống cà phê nhưng mình vẫn cứ muốn có một tách.>

Cassie dụi mõm xuống đất, dùng tuyết rửa sạch vết máu vòng quanh mồm. Xong, nhỏ móc chân trước vào tuyết để rửa cho sạch luôn.

<Giờ sao hả?> Cassie hỏi.

<Ừ, giờ sao, Cha?> Tôi ngĩnh mặt hỏi Jake.

Nó thở dài. <Rốt cuộc thì tụi mình vẫn cứ đang bị truy đuổi, mà dù có cắm cổ chạy mãi cũng chẳng đi đến đâu. Vậy, điều tiên quyết là phải thu phục mấu thú chịu được lạnh. Tạm thời bây giờ tụi mình đã sống sót, nhưng vẫn cần có thêm sức mạnh để tự vệ.>

<Hổng biết anh bạn gấu trắng kia có chịu để cho tụi mình thâm nạp không ta?> Tôi hỏi.

Chợt cái mũi nhạy của tôi hếch lên đánh hơi. Có mùi hải cẩu, rất gần - hải cẩu còn sống đang hoang. Kế tiếp, tôi phát hiện ra hai cục bông tròn trịa màu xám đang đập dềnh trên nước, giương đôi mắt bụi, đen láy nhìn chúng tôi. Chúng là hai chú cẩu con vừa mới thoát khỏi tay gấu trắng hồi nãy.

Gương mặt chúng ngây ngô như cún con, cái đầu bé tẹo, mắt bụi, ria mép xòe ra, hổng có tai. Tôi thường hay để dành từ “quyến rũ” để độc quyền xài riêng cho mình. Nhưng lúc này tôi không còn biết dùng từ nào khác hơn để mô tả tụi hải cẩu con này.

<Chúng đang tìm mẹ đấy,> Cassie nói, vẻ phiến não.

Mẹ của chúng? Mẹ chúng bị...

Một cảm xúc bùi ngùi dâng nghẹn trong lòng tôi. Tội nghiệp hai chú nhóc! Cách đây hai năm tôi đã nghĩ mẹ mình qua đời. Nhưng thôi, chuyện này đâu có giống!

Nhìn đám hải cẩu con lặn hụp trong nước, ngo ngác trông đợi mẹ, bạn sẽ chẳng bao giờ muốn hồi tưởng lại những quá khứ đau lòng xa xưa.

Tôi đứng chắn giữa chúng và cái xác nằm vật vã trên tuyết. Dù rằng tội tôi không ra tay giết mẹ chúng, nhưng tội tôi đã hưởng lợi từ việc đó.

<Kìa, hình biển chịu lạnh của tội mình đó,> Rachel la lên.

CHƯƠNG 19

Jake vạch ra một kế hoạch. Tôi và Cassie xung phong thực hiện.

Kỳ thực công việc cũng chẳng khó khăn gì lắm. Tôi và Cassie hoàn hình rồi lại biến hình thành cá heo ở trên băng. Tội tôi cần phải hành động thật nhanh, bởi vì cá heo thuộc loài sống trong vùng nước ấm, chẳng có lông hay lớp mỡ để chống chọi với cái giá lạnh chết người như thế này.

Rồi Jake và Rachel đẩy tội tôi vào làn nước giá lạnh. Tôi cảm tưởng như đây là chương trình biểu diễn của mấy chú hề trên ti-vi, những người thích bơi trong đại dương lạnh ngắt vào mùa đông, chỉ mặc độc cái quần bơi cũn cỡn í mà. Ngay khoảnh khắc đụng vào làn nước, toàn thân cá heo vốn tràn trề năng lượng và sự vui sướng của tội bỗng tê điếng đi.

Hai chú hải cẩu con tuy nhanh nhẹn nhưng tội tôi lại có tốc độ, kích thích, và sự mãnh liệt hơn hẳn. Chúng né và luồn lách được vài vòng, nhưng chẳng thể đua được với tội tôi. Tôi cố không nghĩ xem điều này có ý nghĩa gì đối với tương lai của chúng. Nếu như một cặp cá heo mà chúng còn đối chọi không nổi nữa, thì làm sao mà chống lại cá voi sát thủ hay với gấu trắng đây?

Cassie và tôi khéo léo chụp được một chú hải cẩu. Tội tôi lừa lừa bơi đằng sau nó rồi bắt thần, mỗi đứa tọt lấy một bên mái chèo của nó.

Chú hải cẩu vùng vẫy, quẫy đạp dữ dội, cố tấp vào mũi tôi vài cái bằng hàm răng bé xíu. Tôi chảy máu, đau đau nhưng dễ chịu, và cảm thấy mình đáng bị như thế lắm.

Sau đó tội tôi thông dong ngậm chú hải cẩu nhỏ trong miệng và bơi trở lại bờ, cố không làm chú bị thương. Tội tôi trao chú cho bọn bạn (tội nó hoàn hình tức tốc khi thấy tội tôi bơi vào).

Tụi tôi dúm cái mũi của chú hải cẩu nhỏ xuống băng. Một đám tập hợp những sinh vật lạ lùng chả giống ai đang đứng cồng rổng trên nền băng lạnh buốt: hai con người bận đồ mùa hè, một chú điều hâu đuôi đỏ đang bấu chặt móng vuốt đông cứng của mình vào băng, và Ax.

Jake và Rachel túm lấy chú hải cẩu và giữ nó ở giữa hai đứa nó. Lần lượt, cả đám tụi tôi thâm nạp ADN của chú ta. Ax đặt bàn tay nhiều ngón yếu xịu vào bộ lông hải cẩu ướt nhoét. Tobias ráng quạt cánh đậu lên vai Rachel. Mấy cái móng vuốt bấu vào vai nhỏ, hẳn sẽ khiến nhỏ đau đớn, song vì trời quá lạnh nên nhỏ cứ tỉnh bơ, cảm giác đau biến mất tiêu.

Chú hải cẩu ngược mắt nhìn lên, hoang mang nhưng lại rất thích thú khi thấy một sinh vật có cánh đang cần trọng ịn móng vuốt vào người nó.

Cassie và tôi lóp ngóp chui ra khỏi làn nước, và hoàn hình ngay trên băng. Chả dễ chịu chút nào. Da của tôi đông cứng lại khi mới hoàn hình được phân nửa, chặt vật mãi thì cậu Marco quyết rũ mới xuất hiện.

“Tụi đã nói với mấy bồ rằng trời lạnh quá chưa nhỉ?” Cơ thể người của tôi run cầm cập khi chạm bàn tay người vào chú hải cẩu bé nhỏ. Ươn ướt, chắc thịt và mềm mềm như đụng vào một quả bóng nước.

“Xin thứ lỗi nha,” tôi cắc có buột miệng.

“Tụi mình không thể làm khác được,” Cassie thành tâm nói khi thả chú hải cẩu lên băng. Chú ta lủi lẹ xuống nước, và bơi lại chỗ còn hải cẩu anh hay chị, em của mình.

“Chúng sẽ vượt qua được thôi,” Rachel nhẹ giọng nói.

Nhưng Cassie buồn bã lắc đầu. Rồi không hiểu sao nhỏ lại quay qua Tobias mỉm cười ưu phiền. “Không đâu, chúng không qua nổi đâu. Rồi chúng sẽ làm mồi cho cá hay gấu trắng thôi. Tụi mình không thể ủy mị thương tâm cho chúng mà không nhận ra rằng cá ăn thịt và gấu trắng cũng có quyền sinh tồn.”

<Vậy, nếu tụi mình có thể...> Tobias lấp lửng.

Hóa ra Cassie và Tobias chợt nhớ lại lũ chồn hôi có lần tụi nó đã cứu sống. Tobias đã ăn mất một con trong đàn, sau đó cậu ta nhờ Cassie giúp nuôi dưỡng những con còn lại.

“Thiên nhiên mà,” Rachel buông lời.

<Ừ, thiên nhiên,> Tobias gật gù. <Nào, tụi mình biến hình đi.>

“Ừ, còn hơn là đứng chết cồng để bàn luận về quy trình chọn lọc tự nhiên,” tôi nói, hết co bàn chân cồng ngắt này lại thò bàn chân buốt giá kia lên, cố không để cho cả hai biến thành băng.

Rachel thả cho tôi nụ cười lạnh lùng đã được đăng ký bản quyền của nhỏ. “Bồ vội à, Marco? Bồ đã nghĩ tới chuyện nếu như những anh chàng này mà là thức ăn cho cá voi sát thủ, thì tội mình liệu có thoát nổi không chưa đó?”

Đúng là tôi chưa nghĩ tới thật, nhưng giờ thì viễn cảnh đầy màu sắc cùng với âm thanh sống động đã hiển hiện trong đầu tôi rồi. “Một ý nghĩ vui đấy, Rachel.”

“Hân hạnh phục vụ bồ,” Rachel bông lơn rồi bắt đầu biến đổi.

Tôi ráng tập trung bộ não sắp đóng băng của mình vào hình ảnh con hải cẩu. Và rồi, một cách chậm rãi, tôi bắt đầu biến đổi.

Cánh tay tôi teo quắt lại. Nhỏ, nhỏ như tay búp bê rồi mà vẫn còn co rút tiếp, cho đến khi chỉ còn vài phân.

Những ngón tay cũng rút luôn, nhưng từ đó lại tua ra những móng vuốt dài có thể đào được băng. Những ngón tay dính cục lại với nhau, rồi tách ngay ra, có những màng da mỏng ở giữa.

Cẳng chân tôi hầu như biến mất. Dẫu biết cả bọn sẽ té úm xuống, nhưng tôi vẫn ngạc nhiên khi đột nhiên mặt mình úp vào băng. Bàn chân quắt lại còn hẹp rí và chuyển lại thành mái chèo.

Trong khi đó thân mình tôi nhỏ đi, nhưng lại phồng ú na ú nu. Mỡ đã bao bọc lớp dưới da. Một cảnh tượng giống như trong phim *Giáo Sư Điên* với tài tử Eddie Murphy.

Tôi nghe có âm thanh oàm oạp, lồm bồm khi ruột gan tôi lộn tùng phèo lên cho phù hợp với cơ thể mới. Xương cốt của tôi kêu răng rắc, tự sắp xếp lại thành bộ khung xương mới. Bây giờ tôi đã một quả bóng căng mọng có mái chèo.

Trên gương mặt người tôi thò ra một bộ ria. Tai tôi thụt hẳn vào hộp sọ, chừa lại hai cái lỗ. Đầu tôi chỉ bự hơn cỡ quả bóng chày là cùng, trong khi mũi tôi bành ra cho đến khi có hình thù như mũi chó con.

Tôi nhìn thế giới bằng giá bên ngoài bằng đôi mắt to sạm màu, xịn không thua gì mắt người.

Cuối cùng, bộ lông hải cẩu dày tòi ra bao phủ toàn thân, từ ngực chồm lên lưng.

Và rồi... rồi...

Ôi! Niềm hân hoan! Nỗi mừng vui! Cảm xúc nhảy bén không thể tưởng tượng nổi! Đó là điều kỳ diệu nhất tôi từng cảm nhận được kể từ giây phút oe oe cất tiếng khóc chào đời.

Sự ấm áp!

Ôi, ấm áp, ấm làm sao. Ấm biết bao! Nếu cánh cửa thiên đường mở ra và một bàn tay khổng lồ vén mây thò xuống đưa cho tôi một ngàn đô-la, hay toàn bộ số tiền cát-xê cho bộ phim *Baywatch*; hoặc hóa phép cho tôi cao thêm sáu tấc nữa; hoặc ban cho tôi tài ném rổ siêu phàm của Michael Jordan thì tôi cũng không hạnh phúc bằng.

Đúng, tôi ẤM lắm!

Lạnh ư? Lạnh là cái gì? Không hề lạnh gì ráo.

Tôi đang ở trên bãi biển Malibu ấm áp, nhắm nháp nước chanh và nói chuyện phiếm với tài tử Tom Cruise.

Dĩ nhiên tôi còn cảm thấy những thứ khác nữa. Bản năng của hải cẩu ủa về đầy đủ. Một sự thôi thúc phải chạy, chạy thật nhanh để bắt cá, ui da, ui da, nhưng, thôi nào, tôi thấy ấm quá!

Những cái rìa của tôi tinh nhạy dễ sợ luôn. Chúng có thể cảm nhận được ngay cả một sự thay đổi thoáng qua trong làn gió thổi, một cử động nhẹ nhất của bất cứ đũa nào trong đám tụi tôi. Và một phần trong tôi vẫn đau đáu tìm mẹ. Nhưng tôi, Marco, đang nắm quyền kiểm soát và tôi, Marco, đang cảm thấy ấm áp vô cùng.

Tôi đang nói rằng tôi ấm áp, đang hạnh phúc, phải không? Chỉ được chừng có ba giây.

<Venber!> Tobias báo động, thổi bay luôn niềm hạnh phúc của tôi.

<Đâu?> Jake hét.

Pằng chú!

Một chùm sáng rừng rực xấn thẳng vào băng, cách đó vài tấc. Nếu nó ghim vào đá tảng thì chắc hẳn tụi tôi đã nổ banh ra vì mảnh văng rồi.

Nhưng nó găm vào một mảng băng trơn láng.

CHOANG!

Văng nảy trở lại! Ụ tia Nguyệt bắn tóe vào góc thấp, đụng vào băng và nảy dội trở lại, khoét một lỗ bên trong chóp đá ngay đằng sau chúng tôi.

Đó là cú bắn một-trong-một-triệu. Tụi tôi quyết định không để xảy ra cú thứ hai.

<Chạy! Lao xuống nước! NGAY BÂY GIỜ!” Jake thét.

Chạy thì chạy, đâu có vấn đề gì. Tôi quay tít thân hình tròn căng của mình. Tụi tôi chỉ cách mép nước có nửa mét, nhưng với những cẳng chân quái chiêu, nhỏ tí như thế này thì quãng đường ấy dài như cả dặm. Ôi, làm gì có cẳng chân, chỉ có bàn chân thôi. Cái này chẳng phải dành cho việc di chuyển trên cạn. Tôi hí hoáy ngo ngoe cẳng chân qua phải qua trái, qua trái qua phải, lết từng phần một xuống nước.

Nhìn chắc là tức cười lắm đấy. Nhưng tôi chẳng cảm thấy tức cười chút nào.

Pằng chú!

BU-ÙÙM!

Hụt trong đường tơ kẽ tóc. Nước và băng tung lên thành cột phía sau tụi tôi, ôi Chúa ơi, ở nhiệt độ dưới không.

<Chấn hấn chúng đã thấy tụi mình biến hình!> Cassie lo lắng.

<Cũng có thể chúng bắn chỉ vì ghét hải cẩu thôi,> tôi nói. Nhưng thậm chí cho dù trong thâm tâm tôi sợ lạnh xương sống, thì tôi vẫn nhận ra tầm quan trọng trong nhận định của Cassie. Nếu tụi Venber biết tụi tôi là con người thì kể như xong - tụi tôi sẽ không bao giờ còn héo lánh lại gần bọn Yeerk được nữa.

Tôi lịch phịch trườn cái thân ù ịch trên băng, ráng tăng xung lượng. Vừa thấy mép nước tôi liền búng mạnh và...

Chùm hỏa lực kế tiếp thổi tung khối băng nơi tụi tôi vừa mới đứng.

Và từ đó, tôi ở dưới nước.

CHƯƠNG 20

Hải cẩu ở trên cạn vụng về, cụm rùm bao nhiêu thì ở dưới nước nó nhẹ nhõm tung hoành

bấy nhiêu. Mái chèo hải cẩu không thể sánh bằng cái đuôi cá heo, nhưng tui vẫn có thể thông dong bơi lội, sử dụng mái chèo như những bánh lái.

<Lặn xuống dưới sẽ an toàn hơn,> Jake bảo. <Không cách gì chúng có thể theo chúng ta được, phải không Ax?>

<Tôi tin là thế, Hoàng tử Jake.> Ax đáp.

Tôi nhận thấy một đũa trong bọn tạo ra những tiếng lích kích. Ôi, hải cẩu định vị bằng sóng âm. Giống như cá heo, dơi và Venber.

Ngay tức khắc, tôi cũng làm theo. Những âm thanh dội lại vẽ ra trước mắt tôi khung cảnh xung quanh mình: những loại cá, thực vật, và con hải cẩu khác, những mảnh băng trôi lềnh bềnh trên mặt nước.

Tụi tôi bơi liên tục trong nửa giờ, trở lại căn cứ Yeerk. Trở lại với nhiệm vụ tụi tôi gần như quên sạch trong cuộc chạy trốn nín thở để sinh tồn, trở lại hướng tụi Venber. Chúng vẫn ráo riết lùng sục tụi tôi trên băng cho tới khi nào chúng tuyệt chủng.

<Liệu chúng có thấy tụi mình khi là con người không nhỉ?> Tôi thắc mắc.

<Không thì sao chúng lại bắn vào đám hải cẩu?> Tobias cũng thắc mắc.

<Tuyệt! Bây giờ thì tụi mình gặp rầy rà thiệt rồi,> Rachel nhắng lên. <Vậy là phải ngăn không cho lũ Venber về lại căn cứ Yeerk.>

<Hãy quét sạch nó đi, Rachel. Và khi nào bồ làm xong thì nhớ thông báo cho tui biết nha...>

<Có một cách chắn chắn là lũ Venber này sẽ không liên lạc được với bọn Yeerk,> Ax bàn bạc. <Đó là phá hủy căn cứ đi.>

<Ừ há, cách này mới dễ làm sao,> tôi nói.

<Tiêu hủy căn cứ, tụi mình sẽ giải quyết được các rắc rối,> Jake nhận định. <Như vậy, một mũi tên sẽ trúng hai con chim, xin lỗi, Tobias,> nó thêm vào như thể đã lỡ lời.

Đã hai lần tụi tôi phải ngoi lên mặt nước để thở. Hải cẩu chỉ có thể nín thở được chừng mười, mười lăm phút thôi. Tụi tôi lén lút ngoi lên cái lỗ giữa những tảng băng. Chẳng biết tụi quái vật đông lạnh đang rình rập ở đâu nữa, cả gấu trắng cũng biệt tăm biệt dạng.

Lần đầu tiên kể từ khi đặt chân tới mảnh đất ma chê quỷ hờn này, tụi tôi cảm thấy thoải mái. Nhưng tôi biết chắc chắn cái cảm giác này sẽ không kéo dài lâu.

<Kìa, chúng tôi rồi!> Cassie la lên.

Trong thoáng chốc, tôi không biết “chúng” là cái gì, nhưng những sợi rìa của tôi bỗng động đậy, cho biết mỗi đe dọa đang đến từ dưới nước.

Loài cá ăn thịt! Cá voi sát thủ!

<Chạy! Chạy! Chạy!> Jake la rầm lên.

Chúng tôi hấp tấp chạy trốn. Kìa, dưới làn nước đục ngầu, một cặp tàu ngầm sinh đôi màu trắng và đen xuất hiện.

Willy Tự Do đang đi tìm bữa chén hải cẩu.

<Trời đất!> Tobias thắng thốt. <Chúng lao về phía tụi mình.>

<Đó là những sinh vật khổng lồ,> Ax nói, giọng truyền pha lẫn nỗi kinh hoàng.

<Ừ, phải rồi,> Rachel hòa theo. <Mình nghĩ nó cũng mắc chứng thèm ăn vô độ.>

Tôi lật đật quạt mái chèo nhanh hết cỡ. Ở phía trên tụi tôi là một mảng băng. Lỗi! Tụi tôi cần một cái lỗ.

Kìa rồi! Ánh sáng!

Tôi phóng bạt mạng về phía cái lỗ. Tôi thấy những con hải cẩu khác cũng chạy thi với mình.

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, cả đám bọn tôi cùng chui qua lỗ, tung lên không và đáp ục ịch xuống tảng băng.

Tụi tôi chen chúc nhau thoát khỏi cái lỗ, bắn loạn, lụp chụp. Nhưng sau đó, khi nhìn xuống, tôi thấy một nụ cười màu trắng đen.

Tôi thấy con cá hắc ám...

<Queo trái!> Tôi gào.

Rắc! PHỤT! Cái mũi trùng trục, bự chảng đục vèo qua tảng băng, ngoan mục y như một cảnh trong phim *Cuộc Đi Săn Tháng Mười*.

Ngay bên cạnh tôi! Tảng băng đội lên thành một tảng núi mới toanh. Tôi trượt xuống triền dốc, quơ quào những bàn chân tội nghiệp.

Rắ- ắắcccc!

Con cá voi sát thủ thứ hai bắn vọt lên, ngay trước mặt tôi chưa đầy ba mét. Chúng đang hợp tác để đánh bầy tôi.

<Tui muốn bình vì nhiệm vụ này quá,> tôi than vãn.

<Hoàn hình!> Cassie hét. <Chúng sẵn hải cẩu chứ không sẵn người!>

Quả là một lời khuyên vĩ đại! Nhưng hoàn hình cái nổi gì khi đoàn *Lính Thủy Từ Địa Ngục* kia đang hùng hổ bao vây bạn, khoái chí khoe nụ cười đầy răng, và *địa* bạn như thể là một chiếc bánh hamburger thơm phức.

Tôi giẫy giụa, trôi tuồn tuột và dần dần hoàn hình...

Con cá dữ đằng sau tôi lao tọt xuống nước, xong lại nhảy xổ lên thẳng góc - y như cuộn xúc xích trắng đen to cỡ chiếc xe limo bị đẩy tung lên.

Nó đang ở trên đầu tôi và đang rớt xuống!

Bất cứ chú hải cẩu nào cũng vẫn cứ bơi theo đường thẳng, và bất cứ chú hải cẩu nào cũng sẽ bị biến thành bữa trưa cho con cá voi sát thủ. Nhưng con hải cẩu - tôi có bộ não người. Tôi liền bám một tay vào băng và quăng mình qua bên phải.

Một khối mỡ bóng nhẫy đáp ình xuống cách hông tôi vài phân, nước bắn tung tóe. Con cá đang mở banh miệng, sẵn sàng tợp gọn tôi.

Chỉ có điều tôi không còn ở đó nữa. Vào lúc bị chàng cá trông thấy, tôi đã có đủ hết tay chân người và đang loay ngoi linh ra xa như một quái vật dị hợm của thiên nhiên.

Hai con cá ăn hải cẩu biến mất tăm xuống nước, kết thúc một ngày săn mồi xui xẻo. Tôi run lấy bầy, ôi run gì mà run, miệng lẩm bẩm thốt ra những lời kỳ cục mà tôi không tiện kể ra đây.

Tôi nhìn qua bọn bạn, cả lũ cũng đã ở dạng người bình thường. Xem ra tụi nó cũng đang khổ sở y chang tôi vậy.

“Đây đúng là cái nách của vũ trụ, phải không?” Tôi cần nhần.

“Hỏi anh ta í,” Rachel léo nhéo.

Chỉ khi đó tôi mới thấy bọn bạn không phải đang nhìn chăm chăm vào tôi, mà là nhìn suốt qua tôi.

Tôi quay lại và nói, “Chào, à... ừm... không có gì xúc phạm về cái nách của vũ trụ chứ?”

“Không hề chi,” anh ta trả lời.

CHƯƠNG 21

Tôi định ninh là anh ta sẽ quay đầu bỏ chạy. Nhưng không, anh ra cứ ngây ra nhìn trân trân vào tôi, rồi lại nhìn khắp lượt bọn bạn tôi, rồi lại trở về phía tôi.

Anh ta đang ngồi trong một chiếc thuyền câu nhỏ, có gắn động cơ ở bên ngoài. Đột nhiên, tôi có cảm giác động cơ của anh ta đã làm cho lũ cá sát thủ sợ hãi.

Tôi cứ nhìn anh ta. Và anh ta cũng cứ nhìn tôi. Tôi chẳng biết phải làm gì hay phải nói gì cả.

Bỗng dưng tôi vẫy tay nói. “Xin chào! Khỏe chứ?”

Mất một phút anh ta chẳng nói chẳng rằng, chỉ nhìn tôi chòng chọc. Cuối cùng anh ta mới thốt lên. “Cậu là hồn ma hay là cái gì vậy?”

Tôi đặt bàn tay tê cứng lên trên ngực cứng tê của mình. “Hồn ma? Điều gì khiến anh nói vậy?” Tôi cố gắng phá lên cười.

Anh ra chop lấy mái chèo và khoát nước lại gần.

Gương mặt anh ta khá lớn, tròn xoe, đôi mắt đen xếch ngược lên và làn da dạn dày sương gió. Người Eskimo, tôi đoán. Khi đang ở Bắc Cực như thế này thì trong bất cứ trường hợp nào, không bao giờ tôi nghĩ anh ta là người Pháp cả...

Y phục trên người anh ta là một sự tổng hợp đủ thứ quái dị. Quần may từ lông một loài động vật có vú; găng tay làm từ một loại da thú khác; một chiếc áo khoác màu xanh da trời to xù,

lùm xùm chắc hẳn mua từ cửa hàng Eddie Bauer's.

“Cậu có vẻ lạnh,” anh ta nói khi thuyền chạm vào băng. “Tôi nghĩ hồn ma thú vật đâu có bị lạnh. Cậu có muốn một cái chăn không?” Anh ta giơ lên một tấm lông thú bị chà nhàu màu xám, ông ánh bạc với những đốm xám nhạt. Đúng là loại lông tôi đã *mang trên người* cách đây hai phút. Tôi cầm lấy và quấn nó quanh người, trùm kín cả bàn chân, trong khi anh ta chọc một vật nhọn vào cạnh băng để neo con thuyền lại.

“Còn các bạn cậu thì sao?” Anh ta hỏi. “Họ cũng là hồn ma thú à?”

“Chắc thế.”

Mắt anh ta đầy vẻ tò mò hơn là sợ hãi - ánh lên nét vui thú hơn là nghi ngờ. Anh ta không lớn hơn tôi bao nhiêu. Thật kỳ quặc là một đứa trẻ như anh ta lại ở đây một mình...

“Ông nội tôi luôn miệng kể về những hồn ma thú. Tôi cứ nghĩ là ông điên rồi chứ,” anh ta xoay xoay ngón tay quanh tai mình, tỏ dấu hiệu là điên - một dạng ngôn ngữ cơ thể có ý nghĩa toàn cầu. “Nhưng lần nào tôi cũng bảo ‘Dạ, ông nội nói đúng đấy’.”

“À há,” tôi nói, đưa tay lên bịt tai để tránh gió rít. “Ý tui là anh có thể chả cần phải nói với ông nội câu đó, phải không?”

“Hãy nói với bạn bè của cậu là tôi vẫn còn da thú...”

“Anh ấy vẫn còn da thú!” Tôi báo tin cho bọn bạn, có vẻ là to thái quá. “Sao mấy bồ hồng bước qua đây mà nhận những tấm da xinh xắn, ấm áp chứ?”

Hồng phải vì tôi lo lắng, cũng hồng phải vì tôi cần đồng minh đâu nha.

Cả đám xấn lại.

Anh chàng bắt đầu lôi mấy tấm da hải cẩu ra khỏi thuyền. Chúng được chất thành đồng cao. Đa số trông cứ như bị cháy xém.

“Cậu là đại bàng à?” Anh ra hỏi Tobias, nhìn xoi mói vào cậu ta.

<Chính xác là điều hâu đuôi đỏ. Chúng tôi là một loài rất phổ biến.>

“Nhưng không phải ở quanh đây. Chim chóc ở đây không biết nói.” Rồi anh ra nhìn chăm chăm vào Ax. “Anh là ai?”

Tôi gần như nghe tất cả bọn bạn thở đánh phào. Nếu đây là một tên Mượn Xác thì: a) sẽ biết

ngay người Andalite khi mới nhìn; b) sẽ cao chạy xa bay.

<Tôi là người Andalite.>

“Anh cũng là một loài phổ biến à?”

Nói giỡn rồi! Tôi bắt đầu khoái anh chàng này. Hơn nữa, bất cứ ai có thể thoải mái nhào vô mục kích cuộc biểu diễn kỳ dị nho nhỏ của tụi tôi thì hẳn người đó hẳn phải là kẻ Mượn xác.

“Nhiều da hải cẩu quá!” Cassie kêu ca khi quàng vào người mình một tấm.

“Ừ, nhiều lắm, nhưng không được tốt. Tất cả những cái này đều bị cháy xém, như vậy sẽ làm giảm giá bán. Chúng sẽ bị trả về thôi. Tệ quá.”

“Vì sao chúng bị cháy vậy?” Cassie hỏi mà giống như tôi, đã biết trước câu trả lời.

“Những thằng điên *Star Trek*, chúng bắn hải cẩu toàn bằng tia laser. Chúng dùng hải cẩu làm bia tập bắn hay gì đó. Chúng chẳng biểu lộ chút lòng kính trọng nào cả. Chúng khiến tôi điên tiết lên.”

“Những người *Star Trek* à?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Ừ,” anh ta đáp. Rồi tiếp “Ồ, tôi đoán những hồn ma thú vật các bạn không xem ti-vi phải không? Các bạn cần có một chảo thu qua vệ tinh, những hồn ma à.”

“Tôi là Marco. Đó là Jake, Rachel, Cassie, Tobias... người có cánh... và Ax. Ax không phải què quán ở đây.”

“Chào! Tôi tên là Derek.”

“Derek?” Tôi không biết mình mong chờ nghe được cái tên nào, nhưng chắc chắn không phải là Derek.

“Ở đây chỉ có mình anh thôi à?” Cassie hỏi.

“Ừ.”

<Nhà anh ở cách đây bao xa?> Tobias hỏi.

“Ồ, một quãng,” Derek hất đầu về hướng Tây.Ồ, một cậu nhóc nói chuyện với một con chim, ấy vậy mà cậu ta không hề sợ hãi. “Cách hai ngày đường.”

“Hai ngày đường ư?” Jake hỏi.

“Đúng. Tôi đi săn hàng năm,” anh nói. “Kể từ khi tôi còn nhỏ.”

“Anh săn hải cẩu à?” Cassie hỏi, giọng nói cao vút lên.

“Ừ,” Derek lại nghiêng đầu. “Bạn không thích săn bắn à?”

“Ơ... nhưng không như kiểu mấy anh chàng *Star Trek*.”

“Đi săn thể thao... làm như đó là một trò chơi không bằng. Ừ, cũng có mấy người tới đây vì mục đích đó. Họ đến từ New York và Detroit, họ bắn gấu trắng và tuần lộc từ máy bay trực thăng. Chẳng biết kiêng nể cái gì cả. Dầu thế, những đũa ở cái căn cứ đó là đám tệ hại nhất. Chúng là những tên cuồng sát.” Derek nghiêng đầu. “Điều đó chắc hẳn sẽ làm hồn ma thú vật các bạn nổi điên.”

“Chúng tôi... chúng tôi chưa bao giờ xác nhận mình là hồn ma,” Jake nói.

“Không ư? Thế các bạn là gì?” Derek hỏi. “Là người ngoài hành tinh à?”

“Anh ấy là người ngoài hành tinh,” tôi nói, chỉ vào Ax. “Còn tụi tôi là những tên ngố.”

Derek mỉm cười, rồi bất chợt làm mặt nghiêm. Anh ta hồng thích những câu trả lời mà như không trả lời đó. “Các bạn có việc gì phải làm với cái trạm chúng đang xây dựng, với những sinh vật đóng băng khổng lồ, và với phi thuyền vũ trụ à?”

Tôi nhìn Jake. Cậu ta nhún vai.

“Đúng, tụi tôi có điều cần phải làm với chúng,” tôi đáp.

“Thế à?” Derek rồn rảng. “Ồ, tôi không thích chúng. Nhưng mà chúng đang tính làm gì ở đây vậy? Chúng không thuộc bất cứ loài tiến hóa nào từng ở đây; cũng không phải là thợ săn. Chúng xáo trộn cảnh vật, bới tung dòng nước, khiến cho tất cả đều kinh sợ vì tiếng ồn và vì những thứ vũ khí quái đản. Chúng là ai? Và các bạn là ai?”

“Tôi nghĩ, anh có thể khẳng định chúng là người xấu,” Jake nói. “Còn chúng tôi là người tốt. Chúng tôi đến đây để phá hủy cái trạm đó.”

“Hay đấy,” Derek nói, như thể nó không phải là một chiến dịch to tát gì, tựa như chúng tôi vừa đề nghị một chuyến tham quan cửa hàng 7-11 trong khu vực í. “Tôi hy vọng các bạn sẽ làm được. Tôi lo Nanook cứ đi loăng quăng đây đó, dí mũi vào thứ nọ thứ kia để rồi sẽ nhận lãnh

một kết cục bi thảm...”

“Nanook?” Jake hỏi. “Nanook là ai?”

“Nanook là bạn tôi. Các bạn không biết Nanook à?”

“Làm sao tụi tôi biết được?” Tôi nói.

“Các bạn phải gặp cậu ta rồi chứ.” Derek tiếp. “Cậu ta đã ở đây từ vài ngày trước. Tôi lần theo dấu cậu ta và rất thích xem cậu ra làm việc. Nanook quả là một thợ săn cừ khôi.”

“Có lẽ tụi tôi đã gặp anh ấy rồi,” Jake nói, vẻ bối rối. “Diện mạo anh ấy trông thế nào?”

“Cậu ta hơi lớn, có lông trắng,” Derek bắt đầu tả.

“Ô, ‘*cậu ta*!’” Phép nhân hóa của người Eskimo thật tuyệt! “Ừ, vậy thì đúng là tụi tôi đã gặp anh ấy rồi.”

“Anh săn *cậu ta* bằng cái đó à?” Rachel hỏi, chỉ khẩu súng trường và cây thương ngắn ở dưới đáy thuyền của Derek. “Anh sẽ phải cần thêm sức mạnh nữa đấy.”

“Không phải săn cậu ta, mà là dò theo dấu vết. Nanook là bạn tôi. Tôi biết cậu ta từ khi tôi còn bé tí.”

“Và đây là một câu hỏi điên rồ,” tôi hồ hởi. “Anh nghĩ sao nếu tụi tôi có thể biến cậu ta thành thú cưng hả?”

CHƯƠNG 22

Tụi tôi không phải đi đâu xa để tìm bạn anh bạn Nanook của Derek.

Tụi tôi biến hình trở lại thành hải cẩu, bám theo thuyền của Derek, tới chỗ chú gấu trắng đang nằm ngửa tênh hênh trên băng, thông dong đón ánh mặt trời. Thiết tình mà nói, cảnh này khiến tôi tung tức. Làm sao mà lại có sinh vật vui thú thưởng thức nơi này cơ chứ?

Tụi tôi lộn lên bờ cách chú gấu trắng một trăm thước và hoàn hình lại thành người.

“Ước gì tôi cũng làm được như các bạn,” Derek trầm trồ, thích chí nhìn những gương mặt người thò ra từ mặt hải cẩu.

Tụi tôi cẩn thận đứng ngược hướng gió với chú gấu. Cả bọn đã chán bị rượt đuổi lắm rồi.

Cái kế hoạch đơn giản này chỉ được nghĩ ra khi tụi tôi không thể nghĩ tới cách gì sáng suốt hay tinh vi hơn.

“Vậy là các bạn sẽ tóm lấy Nanook?” Derek hỏi đầy hồ nghi.

“Ừ, thì sao? Có gì ghê gớm lắm à? Có gì điên khủng lắm sao?” Tôi chất vấn.

<Đó là câu khôi hài,> Ax giải thích cho anh bạn Eskimo.

“Phải,” Derek đáp. “Tôi cũng nghĩ vậy.”

Tôi nhìn Rachel. Tôi và nhỏ sẽ đóng vai trò giật gân trong kế hoạch này.

Nhỏ toét miệng phô bày nụ cười Xena của mình. “Rồi Marco, ngay cả mình mà cũng nghĩ chuyện này thật điên rồ.”

Rachel đã đang biến hình. Đôi vai ô dề, bốn chân đầy móng vuốt và bộ lông gấu xám bờm xồm bắt đầu hiện ra. Tôi cũng biến hình, lần này thành khỉ đột. Gấu xám và khỉ đột - những hình biến duy nhất khả dĩ hữu ích cho việc đánh giáp lá cà.

Tụi tôi ồn ào xúm quanh chú gấu trắng. Gấu xám, khỉ đột, một con chim, một người ngoài hành tinh, và hai con người co ro trong bộ da hải cẩu.

Derek đứng dang ra xa, chẳng đưa ra lời giải thích nào. Cũng chẳng cần thiết: ảnh phát khủng rồi. Khi bạn sợ phát điên lên thì bạn không cần phải giải thích gì cả.

Con gấu trắng đột nhiên lăn lật lại. “Cậu ta đã nhận ra các bạn,” Derek la lên từ vị trí an toàn của mình.

Jake, Cassie, Ax và Tobias lùi lại. Rachel và tôi vẫn lừng lững tiến lên.

<Toàn bộ việc này sẽ là một chương trình sát thủ trên PPV[9] cho mà coi,> tôi pha trò.
<Trận chiến trên vùng Địa cực: Hai chú gấu và King Kong.>

<Mình sẽ tiến lên từ đằng trước nó, còn bồ tiếp cận từ phía sau nha, Marco.>

<Ừ.>

<Sẵn sàng rồi chứ?>

<Chưa.>

<TIẾN LÊN!> Rachel hét vang. Tụi tôi cùng lúc ào lên mà trong lòng thấy hổng có tự tin, sợ muốn ướt cả quần (nếu như con khỉ đột-tôi có bận quần.)

Gấu đấu với gấu. Chú gấu trắng không hề chùn bước. Rachel chạy trên bốn chân, xông vào huých vai con gấu kia. Khối nâu xám ập vào khối màu trắng tinh.

RẦM.

“Hroooowww!”

“Hroooowww!”

Những móng vuốt cào cấu! Những quai hàm đớp, tộp. Giờ thì hai con gấu đã đứng nhổng trên hai chân sau, vờn nhau lắc lư qua lại như một cuộc giằng co giữa hai đồ vật hạng siêu nặng.

Rachel không thắng, nhưng nhỏ cũng không thua.

Nhỏ đẩy tới. Chú gấu trắng đùn lại. Rachel ngã ngửa ra.

Quả là một cảnh tượng nổi gai ốc. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến cái gì có thể xô ngã được gấu xám. Tôi cảm thấy một tia máu vắt ngang qua tấm ngực trắng của con gấu. Đó là máu của Rachel.

Tôi lạch bạch chạy tới, cố tấn công con quái vật trắng từ phía sau. Nhưng hai con gấu lại đứng lên trở lại trên bốn chân, đang quay mòng mòng, thủ thế.

RẦM!

<Mình cần trợ giúp!> Rachel la rùm trời.

Chú gấu trắng hơi cao hơn Rachel một tẹo, có lẽ cũng nặng hơn. Mặt khác, nó là gấu thật hẳn hoi, trong khi Rachel là con người, ít nhất là có bộ não người.

Chàng gấu trắng vươn thẳng người lên hết cỡ, sẵn sàng đổ ập xuống Rachel. Đó là khi Rachel luồn xuống phía dưới - một chuyển động không phải là của gấu.

Chú gấu trắng chồm xuống, trượt ụp lên người Rachel và để quai hàm vập vào băng.

<Hà!> Rachel thét. <Giờ thì mình cóc cần bồ giúp nữa, Marco. Tự một mình mình là đủ nốc ao con gấu này rồi.>

Tôi nhận ngay ra điều đó trong vòng nửa giây. Nhưng chắc hẳn Jake không bằng lòng như vậy đâu, tôi liền chồm tới và tóm lấy cánh tay phải của chú gấu trắng.

Gấu ta tự buông rời Rachel và vùng vằng dữ dội hầu như rút cánh tay ra. Nhưng nó không rút được, mà chỉ lẳng tôi vào một tảng đá gần đó.

Tôi quyết giữ chặt lấy. Nhưng gấu trắng rất mạnh, mạnh hơn cả khi đột nữa đó.

Trong khi tôi ráng nắm chắc một tay gấu thì Rachel húc đầu thẳng vô bụng nó.

Con gấu trắng kêu đánh “hự” một tiếng và tê dại mất vài giây, đứng nuốt gió ừng ực. Nhưng vài giây cũng đủ cho tôi túm nốt tay kia của nó - à không, chân thì đúng hơn - và ghim nó cứng ngắc một cách không thương tiếc.

Rachel lòn đôi tay gấu xám bụi tổ chẳng quanh người con gấu trắng, rồi cả hai chúng tôi hè nhau vạt ngã “Con Tàu Trắng” xuống băng.

Tobias từ trên không lao bổ xuống, ca cẩm rằng cái không khí lạnh này chẳng nâng đỡ cậu ta gì hết trơn. Rồi cậu ta ấn móng chân chim vào người Nanook, bạn của Derek và bắt đầu thu nạp chú ta - trong khi Rachel và tôi đứng thờ dốc và đếm những thương tích trên người mình. Chú gấu trắng bỗng trở nên lơ đãng và vài phút sau ADN của nó đã truyền sang cả bọn chúng tôi.

Xong xuôi, tụi tôi thả cho chú gấu chạy như một tên ngốc về phía mép nước.

“Tuyệt quá đi mất!” Derek thốt lên. “Tôi sẽ có một câu chuyện thần thoại để kể cho dân làng nghe. Không ai tin đâu, nhưng đó sẽ là một câu chuyện hay tuyệt vời...”

Nanook gấu trắng lụm khup biến đi khỏi. Không nghi ngờ gì nữa, nó cũng sẽ có câu chuyện của riêng mình để kể cho đồng loại nghe: *“Không, tôi không có giỡn chơi đâu! Một con khi đột nha. Tôi đang ung dung tự tại lo công chuyện của mình thì bỗng nhiên, một con khi đột...”*

Tụi tôi chia tay Derek. Ảnh nói có một cơn bão đang ập tới. Thế là tụi tôi chào tạm biệt và để mặc ảnh đi mà huyền thuyên, kể lể bất cứ điều gì ảnh muốn. Nếu ảnh vô tình kể cho một tên Mượn xác-Người nào đó nghe là đã trông thấy con người biến hình thì sẽ rầy rà to. Nhưng có lẽ những ngôi làng Eskimo ở nơi đèo heo hút gió mây không phải là ưu tiên hàng đầu trong danh sách những nơi cần thâm tóm của bọn Yeerk.

Tụi tôi biến thành gấu trắng, cho Derek chứng kiến một phi vụ quái dị tột cùng. *Star Trek* chẳng? Hà hà! Rồi đây ảnh sẽ chẳng bao giờ thêm coi thứ phim khoa học viễn tưởng loại đó trên chảo thu vệ tinh nhỏ nhắn của mình nữa đâu.

Giờ thì tụi tôi hoàn toàn cảm thấy sảng khoái. Sảng khoái nhất kể từ khi cả bọn đặt chân lên thế giới Vùng Cực này.

Đã có những hình biến phù hợp với nơi này, giờ thì tụi tôi như là cọp trong rừng rậm, như cá sấu trong đầm lầy. Tụi tôi đã làm chủ vùng giá băng.

Tôi đã từng là khỉ đột; tôi đã từng là tê giác, tôi đã từng biết thế nào là sức mạnh. Nhưng lần này rất khác lạ.

Tôi đứng thẳng trên hai chân sau, cao ba mét, nặng gần tám trăm ký lô. Nếu những con số đó không xi nhê, chẳng tạo cho bạn ấn tượng gì thì hãy tưởng tượng như thế này: tôi cao hơn danh thủ Shaquille O'Neal[10] chín tấc và nặng hơn anh ta gấp năm lần.

Tôi có thể kéo Shaq đi suốt chiều dài sân bóng và chẹn anh ta lại. Tôi hùng mạnh - thật sự hùng mạnh.

Bàn chân trước của tôi rộng tới ba tấc, với năm ngón tay dính liền nhau cùng vuốt dài đen thui. Chúng có thể hất đổ một chiếc xe tải dễ như bỡn.

Còn giá lạnh ư?

Lớp mỡ bên dưới da của tôi còn được hỗ trợ thêm bởi sự thích nghi hoàn hảo của cơ thể gấu cho ấm áp hơn.

Thoạt nhìn tưởng lông tôi màu trắng, nhưng thật ra không phải - nó trong suốt. Mỗi sợi lông đều có tác dụng như một ngôi nhà kính, biến ánh mặt trời thành hơi ấm và thẩm thấu vào làn da màu đen của tôi.

Mắt gấu trắng tỏ tường y như mắt người, rõ hơn nhiều so với mắt của nhỏ Rachel trong lốt gấu xám tội nghiệp. Thính giác của tôi chỉ trung bình thôi, nhưng còn khứu giác thì hết ý. Tôi có thể ngửi thấy mùi hải cẩu ở khắp mọi nơi.

Thật ra cũng chẳng có thêm bất cứ mùi gì để ngửi.

Trí óc gấu nằm ẩn bên dưới ý thức loài người của tôi không hề xáo động, không sợ hãi, không đói mồi. Nanook rất bình tĩnh. Hoàn toàn không hề run sợ. Vả lại, ở đây có gì mà sợ kia chứ?

Nó có thể đi la cà hàng tuần liền không cần ăn. Săn mồi với nó là thú tiêu khiển hơn là vấn đề sinh tồn. Nó dành nhiều thời gian để chu du đây đó hơn là để kiếm thức ăn.

Tụi tôi đi lùi lại phía căn cứ Yeerk, với vẻ hùng dũng hiên ngang như Clint Eastwood đi vào quán rượu.

Đó là một cuộc hành trình lê thê, thỉnh thoảng lại bị gián đoạn để ngụp lặn trong làn nước lạnh băng. Dù gì thì tụi tôi vẫn cứ phải hoàn hình. Thiệt, chẳng dễ chịu chút nào, nhưng rồi sau đó tụi tôi trở lại là Chúa tể Vùng Băng.

<Derek nói đúng. Con bão tới rồi kia.> Tobias nói.

Lúc khu căn cứ Yeerk hiện ra cũng là lúc gió giạt tới bời. Tuyết không rơi thêm nữa, nhưng đám tuyết cũng luôn bị thổi thốc lên và quay cuồng như cơn lốc. Mọi thứ trước mắt đều chuyển động nhanh sập.

<Thời tiết sẽ có ích cho chúng ta,> Ax nhận xét.

Jake đang khảo sát quang cảnh trong nửa dặm phía trước tụi tôi và căn cứ. <Mình nghĩ chúng ta sẽ từ dưới nước đột nhập vào. Đó là hướng tấn công chúng ít mong được nhất.>

Căn cứ ôm sát mí nước một quãng khoảng một trăm thước. Nó là quần thể gồm những tòa nhà thép thập thò, lồi lõm - một đồng những cấu trúc hổ lốn, xấu xí được sắp xếp không ra hệ thống gì. Có cả những phương tiện di chuyển: xe Sno-Cats, xe tải lớn và cần cẩu. Nơi này chẳng có gì đáng chú ý đối với những người vắng lai, ngoại trừ việc bạn ngẫu nhiên lưu ý đến tụi Venber to đùng, lấp lánh ánh bạc đang hí húi xây dựng chảo thu vệ tinh. Đôi tay trần của chúng bẻ thép rau rầu.

<Tụi mình phải làm gì với chúng đây?> Cassie hỏi.

<Ráng tránh xa nó ra,> Tobias gợi ý.

<Sau đó rồi sao?>

<Đem chúng về làm thú cưng?> Tôi bàn ngang.

<Họ là giống loài độc đáo,> Ax bảo. <Có lẽ họ không phải là Venber thuần chủng đâu, nhưng tôi không thích là kẻ cuối cùng khai thác và tiêu diệt họ.>

Tôi nói, <Nè, tui nói cho bồ biết nha, hỡi thủ lĩnh can trường, tất cả đám tui mình quả là những con gấu to lớn khó nhằn thiệt đó, song tui mình sẽ định tiêu diệt cái căn cứ đó chính xác là bằng cách nào đây? Có lẽ tui mình nên tập trung trí não suy nghĩ chuyện đó trước thì hơn, há?>

CHƯƠNG 24

Đêm xuống dần. Ánh sáng lờ mờ đủng đỉnh quét ngang qua mặt hồ, biến băng thành vẻ xanh xao ma quái. Trong căn cứ, đèn bật sáng trưng. Đám Venber chẳng cần đèn đóm gì, nhưng tui Mượn xác-Người trong lớp áo choàng của người Eskimo thì cần.

Tui tui hòa vào màn đêm mà đi. Thật lạnh lẽ, âm thầm, dàn đội hình sao cho người nào đó tình cờ liếc qua chỉ thấy một chú gấu trắng.

Chúng tui có một kế hoạch - điều đó đồng nghĩa với việc sẽ có la hét, gầm rú, xáo trộn, và điên cuồng.

Có một điều tui tui biết, và cũng hy vọng: Visser Ba không có mặt ở căn cứ, mặc dù nhà chứa máy bay đủ rộng cho con tàu Lưỡi Rìu góm ghiếc của hắn tá túc. Dĩ khổ biết bao. Nhưng rủi thay, lũ Venber lại ở đó. Chúng vẫn cần mẫn làm việc dưới ánh sáng nhân tạo, cóc thềm đếm xỉa gì đến nhiệt độ đang tụt xuống kinh người.

Tui Venber biết chúng tui vẫn còn lang thang đâu đó ngoài băng giá. Hoặc ít ra, chúng biết có một con gấu trắng đang đi chơi một mình. Chúng tui cố giữ cho hàng lối thật thẳng, để hệ thống định vị sóng âm của chúng chỉ dò ra được một hình thù mà thôi. Liệu chúng có nhận ra điều gì đáng báo động không nhỉ?

Chịu, không sao biết được. Tui tui dắt dúi nhau vượt qua băng, đưa sau căng mắt nhìn chăm chập vào mông đũa trước để giữ đội hình. Jake dẫn đầu. Tobias theo sau, tiếp theo là tui, Cassie, Ax và Rachel.

Càng gần hơn càng đi chậm lại. Tuyệt đối KHÔNG chạy! Không tỏ một dấu hiệu manh động nào hết. Chỉ lệt bệt lết đi mà thôi.

Cả đám tụi tôi lơ tồ lơ tồ giữa trời, không có gì che chắn. Giữa tụi tôi với làn tia Nghiệt khéo nhắm chẳng có gì cả. Bọn Venber biết tụi tôi không được trang bị vũ khí gì; trong khi chúng là những công cụ hàn, mang, vác, đúc khuôn và nặn hình. Ụ tia Nghiệt không cách quá xa.

Tình huống quả giống như một trận nội chiến. Chỉ bước, bước, bước thẳng đến chỗ chết, không né núp hay tấp dọc tấp ngang. Bọn chẳng thể làm được gì với những viên đạn có sức công phá khủng khiếp. Không thể làm gì cả.

Gần, gần hơn. Đã có thể nghe thấy tiếng bước chân nặng nề của tụi Venber, đã có thể ngửi thấy mùi hóa học đặc trưng của chúng. Tôi còn cảm nhận được cả sự cật lực trong khi làm việc của chúng.

Vài đứa chột ngắc cái đầu búa lên nhìn ngó xung quanh, y hệt như nhìn thẳng vào chúng tôi vậy. Nhưng không! Đó chỉ là những cái nhìn vu vơ mà thôi.

Bây giờ tụi tôi đã hoàn toàn lọt vào trận địa. Venber ở bên trái, Venber ở bên phải. Tôi nín thở. Trò bịp một-khối của tụi tôi đã chấm dứt, rõ ràng đã thấy có sáu con gấu trắng.

Không hề có phản ứng. Đám Venber vẫn hí húi làm việc. Tụi tôi vẫn bấm bụng bước đi trong khi trí óc chỉ muốn gào lên “Báo động.”

Đột nhiên, một cánh cửa mở banh ra. Một quầng sáng hình chữ nhật dội ra ngoài. Có tiếng người cười sằng sặc. Một người không biết là đàn ông hay phụ nữ choàng tấm da bự xù bước ra ngoài băng giá. Và đông cứng lại.

Chị ta nhìn trân trân vào lũ chúng tôi đang lù lù đi tới. Không có gì ngoài chúng tôi, những con gấu, thừa quý bà. Không có gì phải lo cả, chỉ là gấu đang diễu hành thôi mà.

“BÁO ĐỘNG!” chị ta rú lên. “BÁO ĐỘNG! BÁO ĐỘNG!”

<Tới nhà chứa máy bay!> Jake chỉ thị. <Tới nhà chứa máy bay!>

Cả đám tụi tôi ù té chạy. Thế đấy, tụi tôi có thể giải tán khi cần thiết mà...

Vượt qua lũ Venber!

Cửa nhà chứa máy bay đóng im lìm và khóa chặt. Nhưng tụi tôi vẫn cúi chạy về đó, bất chấp những ánh đèn quét rọi khắp nơi, mặc kệ tụi Mượn xác-Người đang gấp rút túa ra từ các tòa nhà.

“Tụi Andalite biến hình,” kẻ nào đó la ầm ĩ. Giọng hắn ta có vẻ điềm tĩnh, không có vẻ kinh hoàng bạt vía. “Lập trình cho Venber! Mục tiêu: doanh trại. Bỏ qua tất cả những giao thức an ninh. Không được để tụi Andalite sống mất.”

Lập trình cho Venber?

<Điều đó làm sáng tỏ rất nhiều thứ,> Ax điềm đạm nói.

Rất có thể điều đó giải thích cho tôi vài vấn đề. Nhưng tôi còn đang mải nghĩ xem cái sinh vật mà người ta có thể vặn xoắn như sợi mì spaghetti kia sẽ làm gì tôi.

<Tiếp tục đi! Cửa hông! Cửa hông về bên trái!> Jake ra lệnh.

Phía bên trái tôi có một bóng người mảnh mai. Một phụ nữ nữa chăng? Hay một đứa trẻ? Chị ta bước ra, tay cầm một thứ mà tôi chắc chắn là cái điều khiển từ xa. Chị ta điềm nhiên bấm nút vào những khối Venber.

<Chúng đến kìa!> Rachel thét lên từ cuối cái hang giờ đã cong vẹo của tụi tôi.

Tụi tôi biết “chúng” là cái gì.

Đám Venber vút quách dụng cụ đồ nghề, những thanh kim loại, và tấm sắt đi rồi đột nhiên phóng vù tới như thể đang tham dự cuộc thi trượt tuyết xuyên quốc gia. Năm Venber! Không! Thêm hai đứa nữa xuất hiện ở đằng trước, khép góc lại quay tròn tụi tôi.

<Đừng đánh chúng, tiếp tục di chuyển đi!> Jake hét.

Nhưng hai hàng đã nhập vào làm một: hai Venber và sáu gấu trắng, với cánh cửa hông nhà chứa máy bay là giao điểm.

BỤP!

Tên Venber thứ nhất tổng cho Jake một quả ngã lộn nhào. Jake hục cái cửa và tông mạnh vào tường nhà chứa máy bay. Cậu ta bỏ lại một dấu răng to tướng trên miếng kim loại gợn sóng.

Tobias từ đằng sau Jake nhào vào tên Venber, thét vang trời.

Tên Venber toài một trong hai cặp tay sinh đôi ú nu ra và nện cho Tobias một cú trời giáng. Chắc hẳn cậu ta đã trở thành gấu bông...

Tên Venber thứ hai lao bổ vào tôi. Nếu đánh nhau thì tôi thua liểng xiểng là cái chắc. Phải chạy thôi!

DỪNG LẠI! Tôi bấu chặt chân tay xuống đất. Một cơn mưa băng pha lê tuôn xối xả; gã Venber bay lướt qua tôi, nó vung về quá nên không kịp cựa quẹo gì.

Tiện đà, gã đâm thẳng đầu vào hông nhà chứa máy bay. Bây giờ tụi tôi không cần cửa nữa - đã có một cái lỗ mang hình Venber tạc lên nền thép rồi.

Cassie nhào tới đẩy tôi về phía trước. Cả hai tụi tôi cùng bật đứng lên và lùi lại.

Tên Venber thứ nhất vẫn bám sát Jake, lúc lắc cánh tay sẵn sàng chẻ xương Jake ra nếu nó tóm được cậu ta.

<Đừng lo cho mình! Đi!> Jake yêu cầu khi thấy tụi tôi lưỡng lự.

Mấy đứa tôi tuôn chạy. Tobias đã gương đứng lên được và nhào vào giúp Jake một tay. Thế rồi cả bọn chúng tôi cùng xông vào cái lỗ - vào vùng... ẩm áp.

Đèn sáng rực rỡ! Một không gian rộng mênh mông. Hai chiếc Con Rệp đang đậu. Và một tên Venber.

Chính xác là những gì còn lại của tên Venber vừa tạo ra cái lỗ.

CHƯƠNG 25

Lẳng lẳng, ma quái, nó trườn bò. Nửa cơ thể dưới của nó đã loe ra thành một vũng chất lỏng sền sệt. Một mùi nồng nặc xộc lên mũi tụi tôi, hình như mùi chlonine hay gì đó.

Nhưng nửa thân trên của tên Venber vẫn cứ đuổi theo tụi tôi - cố lên theo những gì nó đã lập trình. Giờ thì chúng tôi hiểu rồi: nó chẳng là gì cả, chỉ là một cỗ máy sinh học - một phát minh sáng chế quái quỷ của bọn Yeerk. Ngay cả khi đã chết rồi nó vẫn cứ tuân thủ theo chương trình đã lập.

Tụi tôi dầm bừa lên đồng chất lỏng từ tên Venber chảy ra, lội bì bõm. Không còn lối đi nào khác nữa. Tôi cảm thấy chất hóa học làm tê mê móng vuốt mình. Tôi lặn qua sàn nhà bên kia.

<Jake!> tôi hét. <Hãy xua chúng vào nhà chứa máy bay!>

Lúc này bọn Mượn xác-Người từ phía sau chiếc Con Rệp chạy ủa ra. Tia Nguyệt trong tay chúng cài ở cấp độ thấp.

“Hhhrrroooooohrrwww!”

Rachel và Ax gầm lên, xông thẳng vào chúng. Tụi Mượn xác-Người đổ rạp xuống như chồng chai bô-ling.

Jake và Tobias lồng lên từ phía sau, lông của bọn nó bị lột từng mảng. Hai tên Venber to đùng đuổi theo sau tụi nó.

Đụng phải không khí ấm nóng, hai gã Venber vẫn tiếp tục xông xáo, chẳng thèm để ý tới bàn chân trượt tuyết của mình đang tan chảy thành hồ nhão.

Một tên nữa ngay sau nó. Lại tan ra đặc quánh trong một giây chết chóc. Tiếp đến, lại thêm một tên xấu số nữa.

Tôi đứng ngậy ra như phỗng, nhìn trôn trời vào cảnh tự sát vô hồn. Tụi Venber nổi đuôi nhau nhảy đến chỗ chúng tôi, chui qua cái lỗ, từ từ bước lập chập, té huych xuống và tan chảy đi.

Ax đã lên boong chiếc Con Rệp gần nhất. Tôi giật mình tỉnh khỏi cơn mê man và nhận ra bọn bạn đã lên tàu - tất cả, chỉ trừ Cassie và tôi.

Hai đứa tụi tôi ngậy người ra nhìn tám tên Venber tự hủy hoại mình. Tôi không biết vì sao. Nhưng cần phải có ai đó làm nhân chứng mục kích cảnh này chứ, cho dù có kinh hãi, hoảng hốt, và nguy hiểm. Cần phải có ai đó loan tin cho toàn thể thế giới biết về tội ác man rợ này của bọn Yeerk.

<Marco! Cassie! Mấy bồ đang làm gì đó? Đi nào!> Rachel réo gọi.

Chúng tôi quay lại, chạy ủa lên chiếc Con Rệp, dầm chèm chẹp lên chất Venber nhão quánh, nhớp nháp. Bọn bạn đang hoàn hình, chứ không thì làm sao mà lèn nhét hết cả sáu con gấu trắng lên chiếc phi cơ vốn được thiết kế cho một Hork-Bajir, một Taxxon và hai hay ba hành khách này.

Ax chui ra khỏi lối gấu trắng, bộ lông xanh thay thế cho lông trắng, mắt cuống ánh nhô lên từ khối nâu ma mẫn của con gấu. Bàn tay Andalite nhiều ngón hiện ra đúng lúc ảnh thò tay vào bảng điều khiển.

<Chúng ta phải khai hoả, Hoàng tử Jake,> ảnh nói bình thản. <Ai sẽ cầm vũ khí đây?>

<Để tôi,> tôi sốt sáng.

Chiếc Con Rệp nhẹ nhàng cất cánh khỏi nhà chứa máy bay. Qua tấm kính trong suốt, tụi tôi thấy lũ Mượn xác Người đang lộ bì bõm trong đồng Venber tan chảy hoàn toàn. Một cái đầu và cánh tay Venber... đang tan nốt.

Giờ tôi đã là người phần nhiều. Đã từng ở trên Con Rệp rồi nên tôi biết ụ vũ khí ở đâu. Cũng chẳng khó gì mà không sử dụng được nó - nếu không nói là dễ như cầm cần điều khiển trò Nitendo.

“Nhắm chiếc Con Rệp kia,” Jake nói, nghe bình tĩnh hết sức.

Ax bẻ hướng chiếc Con Rệp cho đến khi mũi tia Nghiệt chĩa thẳng vào con tàu nọ.

<Hỏa lực thấp thôi, làm ơn đi mà.> Ax khẩn khoản.

Tôi bắn. Ngay cả ở cấp độ thấp mà sự chấn động từ con tàu đang tan xác cũng đủ xô tụi tôi bật vào một bức tường thép.

Ax lái chiếc Con Rệp quay phắt lại và thổi bay bức tường thành từng nguyên tử. Xong, ảnh gài số và tụi tôi phóng vù vào màn đêm, vẽ vòng tròn bên trên căn cứ.

“Chảo thu vệ tinh,” Jake hạ lệnh.

Tôi bắn.

Pằng chú!

Chảo thu vệ tinh vụn thành nguyên tử.

Pằng chú!

“Toà nhà đằng kia.”

PĂNG CHÍU! - Tòa nhà biến mất.

Rất bài bản và có hệ thống, tụi tôi lần lượt tiêu hủy căn cứ - hết toà nhà này đến toà nhà khác, hết chiếc xe nọ đến phương tiện vận tải kia. Mỗi lần khai hỏa, chúng tôi đều để cho tụi Mượn xác-Người một ít thời gian chạy tháo thân. Chúng tôi muốn diệt gọn căn cứ, chứ không muốn làm tổn hại đến chúng.

Cuối cùng Jake quyết định. “Nhà chứa máy bay!”

Tôi nhắm và bắn. Những dấu tích còn lại của tụi Venber đều đã bốc thành khói và hơi nước. Cả tòa nhà cũng bay biến luôn.

"Thư giãn trong yên bình," ai đó nói. Có thể là Rachel.

Ax lái chiếc Con Rệp lùi lại lấy đà rồi phóng hết tốc lực về phía Nam. Trớ trêu thay! Tụi tôi chẳng đi được bao lâu.

<Bô cảm biến dò tìm!> Ax la lạc cả giọng. Bàn tay ảnh hươ hươ khắp bàn điều khiển. <Chúng ta bị dò tìm bởi...> ảnh nhấn nhá cho đến khi máy tính tàu chỉ ra câu trả lời.

<... tàu Lưỡi Rìu, Hoàng tử Jake. Nó đang truy cản.>

“Chúng ta có thể thoát không?”

<Không! Tuy nhiên, chúng ta có thể bay thêm được một đoạn trước khi bọn nó đuổi kịp.>

Chúng tôi lao hối hả về phương Nam. Tàu Lưỡi Rìu hùng hổ bám theo như con báo Phi Châu đuổi theo một chú heo nhà. Chúng tôi tuy đã xuất phát trước tàu Lưỡi Rìu khá lâu, nhưng con báo sẽ thưởng thức được thịt heo, và không gì có thể thay đổi được điều đó.

Ba phút trước khi bị tàu Lưỡi Rìu bắt kịp, tụi tôi đã tự hủy chiếc Con Rệp, biến nó thành một quả cầu lửa giữa trời đêm. Chắc hẳn rất nhiều người trông thấy quang sáng rùng rục ấy và hoang mang tự hỏi không biết nó là cái gì.

Họ không hề thấy sáu con chim săn mồi đang rơi về hướng Trái Đất.

CHƯƠNG 26

Phải mất hơn hai ngày hết đi quá giang xe lửa, xe tải rồi lại bay, tụi tôi mới về tới nhà. Cả bọn khoái chí vờn mình trong nắng ấm.

Bập bênh trên luồng khí nóng, tụi tôi bàn tán xôn xao về lũ Venber. Vẫn còn hai tên sống sót và đang đi lang thang trong vùng Bắc Cực. Tuy nhiên, đó chỉ là hai hình hài vô tri, thậm chí chúng còn không biết mình đã đuổi theo con người nữa kìa. Chẳng có cơ hội nào chứng tỏ tụi Venber sẽ hướng về phía Nam tới nền văn minh.

Về tới nhà, tụi tôi nhẹ cả người khi biết những người Chee đã thế chỗ chúng tôi một cách hoàn hảo. Tôi không biết họ cố khoan khoái khi được chấm dứt vụ đóng thế vai này hay không. Ai mà biết người máy nghĩ gì...

Tôi dẹp bỏ tất cả mọi thứ đã qua. Bạn phải làm vậy thôi. Khi phải tham gia những trận kịch chiến, nếu bạn cứ khư khư nhớ mãi những gì đã xảy ra, thì tâm trí bạn ắt sẽ luôn bị ám ảnh bởi nỗi sợ hãi và nỗi đau đớn, tang thương. Rồi bạn sẽ phát điên mất thôi.

Ấy thế mà, có những điều nhỏ nhặt đôi khi lại khó vượt qua.

“Marco? Con vẫn còn sống đấy chứ?” Ba tôi la lên từ dưới lầu.

“Vâng, ba à,” tôi chợt dạ đáp.

“Con đã ở lì đó cả tiếng đồng hồ rồi! Bộ con không muốn ló mặt ra khỏi nhà sao?”

“À, có chứ ạ,” tôi nói nhỏ.

“Ít ra thì con cũng phải bật quạt lên chứ? Cả nhà mình cứ ngốt lên như phòng tắm hơi vậy.”

“Dạ, tại con quên mất,” tôi xuề xòa.

Thật ra tôi nói dối đó! Tôi đâu có quên, mà tôi cố ý muốn biến căn nhà thành phòng tắm hơi. Tôi muốn ở mãi dưới vòi hoa sen.

Hơi nóng. Trời, hơi nóng là thứ thú vị nhất trần gian. Đối với con người, đương nhiên là vậy rồi.

“Marco!” Ba tôi lại la lên, lần này ở đâu đó gần hơn.

“Gì ạ?” Tôi đáp lại qua làn hơi nước.

“Phòng con sao bề bộn, dơ dáy như cái chuồng heo vậy!”

Chả là khi về tới nhà, tôi hoảng hồn khi ai đó đã dọn dẹp phòng tôi sạch bóng. Dọn dẹp đàng hoàng. Không hề thấy một mảnh bao khoai tây chiên nào! Erek đã đóng vai trò của tôi quá tốt. Hà hà!

“Sự thật là ba chẳng dám mong con sẽ gọn ghẽ hoài hoài, Marco à.” Ba tôi lăm bắm ở bên ngoài cửa nhà tắm.

“Dạ, vâng,” tôi ậm ừ, rồi ngần ngừ tắt vòi nước đi.

“Dù sao ba cũng rất cảm kích là con đã dọn tầng hầm và gara thật tinh tươm. Chưa bao giờ ba thấy mấy khoảnh đó lại tươm tất như vậy.”

“Dạ,” tôi đáp. “À, mấy ngày vừa qua Marian có gọi cho con không ạ?”

“Mấy ngày qua í hả?” Ba tôi lập lại. “Không. Nếu cô bé ấy mà gọi thì ba đã báo cho con biết rồi.”

“Ồ,” tôi thốt lên.

“Hãy, con có muốn ra phố kiếm cái gì đó bỏ bụng không?”

Tôi thò cái đầu ướt nhem ra hỏi. “Ăn gì ạ?”

“Ba muốn ăn kem.”

“Kem?”

“Ừ, kem.”

“Dạ thôi,” tôi đóng sập cửa lại, bước tới vòi hoa sen và vặn vòi nước ra. Hơi nóng. Tuyệt! Nóng ấm quá đi.

HẾT TẬP 25

[1] Tên một nhân vật phản diện, kẻ thù của Người Nhện.

[2] Tên một nhân vật phản diện, kẻ thù của Người Dơi.

[3] Ở châu Âu và châu Mỹ, những cô gái tóc vàng thường được ví với những cô gái ngu ngốc, thiếu hiểu biết. (NDBS)

[4] Đây là bộ phim nói về một đội cứu hộ bờ biển mà các thành viên toàn là những cô gái cực kỳ xinh đẹp với hình thể tuyệt vời.

[5] Nguyên văn: *Break a leg* - là một câu nói thường được dùng trong các vở kịch, có ý là “Chúc may mắn.” (NDBS)

[6] Nguyên văn: *Whose leg?* - Vì Ax không biết câu nói của Marco là một lối nói, Ax chỉ hiểu theo nghĩa đen nên mới hỏi lại như thế. (NDBS)

[7] Raid là một thương hiệu nổi tiếng của hãng SC Johnson (Mỹ), chuyên về sản phẩm hóa chất diệt côn trùng như gián, kiến, nhện, ruồi, bọ cạp, dế,...

[8] Theo khoa học về sự sống, các-bon là nguyên tố tồn tại trong mọi cơ thể sống.

[9] PPV (viết tắt của Pay-Per_View): là một hệ thống truyền hình mà khán giả có thể đăng ký mua để có thể xem truyền hình trực tiếp hoặc yêu cầu xem bất cứ lúc nào tại nhà riêng những sự kiện đặc biệt, những chương trình thể thao hay những bộ phim truyện, tùy theo nhu cầu. (NDBS)

[10] Shaquille O'Neal (thường được gọi là "Shaq") (Sinh ngày 06/03/1972): Cầu thủ bóng rổ chuyên nghiệp, một trong những cầu thủ nổi trội nhất trong giải thi đấu bóng rổ nhà nghề của Mỹ - NBA. Cao 2m16, nặng 147kg55.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>